

MẶT TRẬN CÁCH MẠNG HƯNG PHỤC VIỆT
FRONT RÉVOLUTIONNAIRE POUR LA RESTAURATION DU VIETNAM
THE REVOLUTIONARY FRONT FOR THE RESTORATION OF VIETNAM

☐ **STATEMENTS OF A MILITANT PATRIOT**
☐ **DÉCLARATION D'UN PATRIOTE ET MILITANT**
☐ **TUYÊN BỐ CỦA MỘT NGƯỜI YÊU NƯỚC ĐẤU TRANH**

☐ **WHITE PAPER**
A DENUNCIATION OF THE CRIMES COMMITTED
BY THE VIETNAMESE COMMUNIST PARTY DURING
NEARLY HALF A CENTURY IN POWER (1945-1992)

☐ **BẠCH THƯ**
TỐ CÁO TỘI ÁC CỦA ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM
ĐỐI VỚI DÂN TỘC VÀ TỔ QUỐC TA
TRONG GẦN NỬA THẾ KỶ CẦM QUYỀN (1945-1992)

☐ **A Text Critique : INTRODUCTION**
TO A CASE OF LITERARY MISREPRESENTATION
AT THE END OF THE TWENTIETH CENTURY

☐ **Khảo Phê Văn Bản: KHAI MẠC VỤ ÁN VĂN**
CỦA CUỐI THẾ KỶ THỨ HAI MƯƠI

VẠN THẮNG

MẶT TRẬN CÁCH MẠNG HƯNG PHỤC VIỆT
FRONT RÉVOLUTIONNAIRE POUR LA RESTAURATION DU VIETNAM
THE REVOLUTIONARY FRONT FOR THE RESTORATION OF VIETNAM

STATEMENTS OF A MILITANT PATRIOT

VẠN THẮNG

Statement of a Militant Patriot

USA, August 20th, 1992

To: Messrs. William Colby
and Henry Kissinger, USA.

Dear Sirs:

In a lifetime dedicated to the struggle for my beloved country of Vietnam, I have witnessed many vicissitudes throughout our history. In the contemporary history of Vietnam, however, besides the mission of safeguarding our territory, it seems that our nation must endlessly fight for the right to control her own fate. Both South and North Vietnam have been hampered politically as well as economically by international forces through interference and usurpation of power. The Vietnamese people have had to suffer from countless harmful effects created by fierce international conflicts, in all three aspects of the struggle for political power, geopolitical equilibrium and economic interests, as defined by the dogma of supremacy. From the standpoint of these superpowers, what has the VIETNAM WAR brought to our people except death, destruction, loss, the breakup of families and society, poverty, diseases, and illiteracy? Most of all it has destroyed the belief and confidence in one's life, in one's future. Instead of helping our nation move forward to join the civilization of mankind, the superpowers have banished us and have pushed us back to the dark prehistoric times when mankind had to grope and struggle for survival.

In 1975, the war ended; but peace is still absent. The international powers still have tried to wage another war, without the piercing roar of shells and the sting of smoke grenades. Vietnam is not yet permitted to move out of misery economically, is still living under a dictatorship and does not have a place in the world political arena. The whole world has plotted to bring the Vietnamese Communists to power and to abandon the people of Vietnam into the hands of political fanatics, and then, has disdainfully looked down on Vietnam as a barbaric and backward country which is deceitful, unworthy to talk to and deserves to be isolated. The superpowers and international forces continue to play the game of punishing Vietnam. Yet, on the other hand, they have covertly negotiated with the enemy of my nation, praised the lackey elements, and glorified those puppet docile and obedient organizations that they have helped create. They have persisted in crushing any opportunity of advancement by the people of Vietnam in devising new political games which only serve to prolong the sufferings of a strong and unyielding race.

In recent years, in the face of patriotic movements that have arisen within the country as well as abroad the forces of darkness have allied themselves together, extending from Europe to Asia and to America, in an attempt to stop the true patriots' efforts to save and build the country. The collapse of International Communism lies in the very contradiction inherent within the doctrine and the international communist organization. Hanoi and the court of Bắc

Bộ are shaking with fear and worry while the people of Vietnam joyfully seize the favorable opportunity. But they still must encounter the reactionary opposition from international forces and the invisible colonialist and imperialist organizations. They have tried to shackle our hands and legs, terrorize our minds in setting up bogus puppet organizations, nurture profiteers who are watching for opportunities and go as far as help those who have committed crimes against the Vietnamese people.

In addition to these direct and misleading interventions, the forces of darkness have taken advantage of all available and sophisticated means to blacken and defame the people who are genuinely struggling for the interests of the people of Vietnam. They have continuously slandered the true nationalists with the most derogatory insults.

I, **Lê Tư Vinh**, alias: **Hà Lạc Dã Phụ Việt Viêm Tử**, leader of the **Mặt Trận Cách Mạng Hưng Phục Việt (The Revolutionary Front For The Restoration Of Vietnam)** have not escaped the defamation campaign of these evil forces. An avalanche of the worst terms has been used to blacken and attack me: fanatic, bellicose, crazy, uneducated, illiterate, or demagogue, thief, swindler etc...

As a Vietnamese citizen, a patriot, a politician, a national leader and a thinker, I demand that all these evil forces immediately put an end to their clandestine activities in cahoots with the enemy of my nation and their attempts to gather under their aegis those Vietnamese, who, out of greed for gain and power, have sold their conscience to serve the foreigners and they must also stop all their slanders and false accusations. In particular I wish to name those American personalities who were involved in the internal affairs in Vietnam before 1975. Those Colbys, Kissingers, and their accomplices had and have corrupted the Vietnamese political scene and tarnished the Vietnamese people's patriotic and nationalist cause.

Statements full of fervent patriotism and friendly proposals to resolve the issue of political power in Vietnam were answered by an act of arson which burned down the storage area of our newspaper **VAN THẮNG** in late May this year. This act was solely aimed at silencing a genuine

Revolutionary organization.

What Colby, Kissinger and their clique have done in Vietnam has only been to commit acts of sabotage. Through their policies and tactics, these people have inflicted sufferings on an entire nation, a peaceful country which cherishes freedom and human dignity. Who annihilated a million Vietnamese troops? Who betrayed its ally and sold a nation in order to give up Vietnamese territory to an enemy of both the Vietnamese and American peoples? Who pushed an entire nation into the carnage field on both sides of the fireline? Out of despair, they had the right to withdraw but did not have the right to still the voice of our conscience which called for exposing their evacuation plan. They did not have the right to give free rein to Hanoi to use its artillery and tanks to completely crush the South Vietnamese army and to drive to their deaths the Vietnamese people on their escape routes, by land and by sea, which were in fact dead ends.

These Americans had the right to serve the interests of their own groups but they could not achieve their dark objectives by sacrificing the innocent Vietnamese people's lives and property. International press and news media have only recorded a small fraction of all the tragic stories suffered by an entire nation, which was at one time an ally of the great United States of America and of the great American people. The above people have been guilty, directly or indirectly, of the Vietnamese tragedy. A man of conscience should acknowledge one's own fault, committed through erroneous words or actions. The first remorseful action is to recognize one's fault in order to correct it. Right now it is not the appropriate time to denounce all the wrong actions which had led to the present unfathomable consequences. Who had step by step planned the transfer of power and territory? Who had deliberately weakened the strength of the armed forces of South Vietnam and of the National Liberation Front for South Vietnam (although it was a tool of the Communists in Hanoi)? Who verified the number of troops who were either killed or injured in both regions? Where are now those Communist soldiers who had been converted through the "Open Arms" campaign? Of the disabled veterans of both regions, how many are still living? Where are they and where have

they gone? Tourists from abroad have never seen any one of them anywhere! Before the guns were silent in 1975 and in 1989 (the Kampuchea battlefield), they were not in small numbers. Were they thrown into the sea or buried deep in the jungle? Of the clergy members, from diverse religions and beliefs who do not belong to the State-sponsored religious establishments, who have been able to practice and to survive, have been jailed or eliminated or have become permanent fugitives? This is not to mention the noxious effects of chemicals on fetuses. We will expose in another open letter all their crimes, although we have previously mentioned some of these crimes in our newspaper *VAN THẮNG*, which is the cultural and political organ of our Front.

I have to raise my voice under the pressure of my conscience and in the belief that among the two peoples, Vietnamese and American, there are a very large number of sincere men of good will and that both nations can clearly and accurately assess the recent episodes in history in order to build up entirely new relationships, based on a friendlier, closer and more interdependent spirit because nowadays no nation can afford to live so independently that it can be isolated.

To the American intelligentsia, and those who had once held political power regarding Vietnam, I want to assert that their outdated outlook and their past measures have been proven by time to be erroneous, insufficient and incomplete as well as inhuman and immoral. Your past policies have harmed our human and material resources and damaged our environment. Our nation has been founded for at least more than 4,000 years according to the discovered evidences. We have gone through untold sufferings and learned bitter lessons in the long struggle of building our country, protecting our territory and expanding our borders. Our knowledge is immense, our life experience is limitless, our blood relationships last forever, our love for others is as deep as the ocean and our vision, bright and clear, is of a world where many different peoples live in prosperity and happiness, in complete harmony with Heaven and Earth and in the love for the country, the nation and mankind. The whole world is our home and we are all brothers

and sisters. The thinker and political leader, Lý Đông A, more than once, depicted a *New World Order* nearly half a century ago. The elite, past and present, has molded and created a Vietnam which has the capability to survive till this day and forever.

I am only a humble citizen in this great Vietnamese nation but in my modest opinion, I know for certain that I am more than able to guide and impart my knowledge to those who think of themselves as scholars of your esteemed country, in particular in the schools of Messrs. Colby and Kissinger. I am also ready to discuss the political, military and economic strategic map with your researchers, your compilers and policy makers in more concrete and detailed terms. We earnestly wish that Messrs. Kissinger and Colby publicly apologize to the Vietnamese people and voluntarily cooperate with us in the task of improving the political situation in Vietnam instead of secretly sabotaging it. If such is the case, I will present to American authorities an outline and a master plan for a new world and a new Southeast Asia so that both the United States and Vietnam can together progress toward prosperity.

The Way is the essence of life. Politics encompasses all aspects of human life. As an act of goodwill and in acceptance of the challenge, I am requesting that 15 top professors from the three most famous universities, namely Harvard, Princeton and Berkeley, be selected so that I will both guide and educate them in three indispensable subject matters in social structure which are Philosophy, Political Sciences and Sociology. However busy my schedule may be, I will make arrangements to devote 4 hours daily to work with these honorable professors. This is a sincere offer from my heart and my soul. This is not a nonsensical action made on the spur of the moment and it is certainly not an act of bragging or contempt and denigration toward anyone. Although I am not a *Teacher of the Emperors* as the famous Vietnamese writer Minh Duc Hoai Trinh has called me in an article "*An Impromptu Conference, An Unexpected Flag*," I am knowledgeable enough to present to you an assessment of a new world order which will clearly differentiate the emerging conflicts of various political and economic interests, based on a scientific vision

embracing anthropology, ethnology, and world history.

Grieving for the tragedy in my country, I do not want to see the barbarians, engaged in their covert activities, destroy Vietnam further. Our elders had the following adage: "*Words of flattery are like flowers, words of truth are like fruit, words of bitterness are like medicine, and words of sweetness are like sickness.*" I have chosen to speak directly and truthfully. I am determined to choose this decisive action in order to resolve and eliminate dangers for the Vietnamese and American nations. I am fully aware that superior and extraordinary actions are always criticized by the common people and men of exceptional intelligence are always denigrated and defamed.

I long to see *the Way of the Emperors and Kings* prevail over *the Way of the evil forces* in the political forum of a powerful nation such as the United States. An old Chinese proverb says: *Peach and Pear need not to talk but still attract crowds at their feet.* They do not need to brag their sweetness but many footprints and trails are clearly seen on the ground around them. Today, the world lives in a period of new changes with more complicated relationships of power and interest and as a result, the conflicts of interests

take on a more intense and urgent nature. The world needs a vision that should be more far-sighted, deeper and more encompassing. The Americans should not be too proud and think they have solutions that can resolve all problems. Although it has been a sole and unequalled superpower in the late 20th century, the United States is not an invincible country. In the past, it was able to reach unsurpassable achievements thanks to its self-critical and self-correcting spirit. It should not therefore allow those political personalities, who are infamous and incapable to differentiate a just cause from an evil one, to further exert influence on its political activities. The United States and the Americans who want to overcome the impasse should learn to practice the old adage of *Nan Hành Khổ Hạnh, Ngậm Ngải Tím Trầm*, that is, to take up the long march in austerity and bitter hardships to achieve the truth.

In the spirit of mutual self-respect, I hope to receive your reply soon.

LÊ TỬ VINH
Chairman, The Revolutionary Front
For The Restoration Of Vietnam
(Mặt Trận Cách Mạng Hưng Phục Việt)

MẶT TRẬN CÁCH MẠNG HƯNG PHỤC VIỆT
FRONT RÉVOLUTIONNAIRE POUR LA RESTAURATION DU VIETNAM
THE REVOLUTIONARY FRONT FOR THE RESTORATION OF VIETNAM

DÉCLARATION D'UN PATRIOTE ET MILITANT

VẠN THẮNG

Déclaration d'un Patriote et Militant

Les Etats-Unis, 20 Août, 1992

À Messieurs William Colby
et Henry Kissinger

Messieurs,

Presque d'une vie attachée aux luttes pour notre patrie bien-aimée du Vietnam, j'ai pu être témoin de bien de montées et de descentes de notre pays, de notre peuple. Cependant, dans l'histoire contemporaine du Vietnam, sans compter le devoir de protéger nos frontières, nous avons presque toujours été forcés d'entrer en lutte pour nous rendre maîtres de notre destin. Toutes les deux régions du Nord et Sud Vietnam ont dû subir de rudes interventions créées par les forces politiques et économiques internationales. Le peuple du Vietnam a souffert des conséquences terribles, causées par la fièvre des conflits internationaux regardant le pouvoir politique, l'équilibre géopolitique et les intérêts économiques qui sont définis par le dogmatisme de suprématie. Au sujet de la Guerre du Vietnam – terminologie dictée par l'influence des puissances étrangères – nous devons nous poser une question fondamentale: qu'est-ce qu'elle a apporté au peuple Vietnamien en dehors des malheurs comme: destruction, massacres, des familles brisées, la mort, la pauvreté, maladies et analphabétisme? Pire que tout, elle a détruit la confiance en la vie et dans le futur. Au lieu d'aider notre pays à avancer vers l'époque de lumière de la civilisation de toute l'humanité, les

grand pouvoirs n'ont fait que nous maltraiter et nous pousser dans les abîmes du temps primitif quand l'humanité était encore à l'état d'apprendre à survivre.

En 1975, la guerre a touché à sa fin, mais la paix n'est pas revenue. Les grandes puissances ont encore tenté de nous introduire dans une autre guerre silencieuse sans l'hurllement des obus ni de balles perçantes et où l'on n'a pas besoin de se servir de bombes fumigènes irritantes. Et pourtant, Vietnam n'est pas encore permis de sortir de la misère même dans le sens purement économique. En outre, il est toujours subjugué à la tyrannie la plus cruelle et inhumaine. D'une seule voix et dans une intention mauvaise, le monde entier a crié et imploré pour le transfert du pouvoir aux mains des Communistes Vietnamiens, et pendant ce temps, a abandonné tout le peuple Vietnamien à la merci de ces fanatiques. En fin de compte, non seulement le monde entier a ignoré leur faible voix qui s'élève devant le forum des nations du globe mais il l'a aussi relégué au rang des pays barbares et arriérés, qui sont peuplés de menteurs, indignes d'attention et méritant d'être isolés.

Les grandes puissances, les forces et les influences internationales ont continué à s'amuser à punir Vietnam et son peuple. Mais en même temps, elles se sont, elles-mêmes, engagées aux négociations secrètes avec l'ennemi, chanté les louanges de leurs laquais, et glorifié les organisations fantoches, obéissantes et dociles qu'elles ont aidées à créer. Elles ont continué à étouffer toute chance opportune de progrès du peuple

Vietnamien par de nouveaux arrangements politiques dont le seul but est de prolonger les souffrances d'une race de volonté ferme et d'esprit indomptable.

Dans les années dernières, un grand nombre de mouvements de résistance patriotique se sont fait entendre et ils ont réussi à gagner une position au Vietnam comme à l'étranger. Mais, hélas! les forces des ténèbres, qui s'étendent de l'Europe à l'Asie et jusqu'à l'Amérique, se sont alliées dans un complot pour obstruer les efforts exercés par les insurgés courageux, de vrais patriotes, pour le salut et la reconstruction du pays. Le Communisme International s'est effondré à cause de l'antagonisme et de l'opposition innés dans le dogme même et dans l'organisation internationale communiste. Tandis que Hanoi et la cour de Bắc Bộ; i.e. les dominateurs communistes, tremblent de peur et d'inquiétude, le peuple du Vietnam se réjouit de cette opportunité. Cependant, ils doivent toujours faire face à l'opposition d'une force réactionnaire qui vient de la pression internationale et des organisations colonialistes et impérialistes invisibles. Ces forces se sont efforcées à lier nos mains, terroriser notre esprit, établir d'autres organisations déguisées, et nourrir des associés qui, attirés par la fausse renommée et le gain, sont toujours prêts à exploiter les occasions favorables. Pire que tout, elles ont prêté une bonne mais sale main aux criminels du peuple Vietnamien.

En dehors de ces interventions, directes et indirectes, qui sont camouflées avec une expertise incomparable, les forces d'obscurité s'en servent des moyens disponibles et sophistiqués pour ternir et salir les patriotes authentiques qui luttent afin de sauvegarder les intérêts du Vietnam. Sans cesse, ces forces ont calomnié les vrais éléments nationalistes avec des insultes les plus basses.

Je suis, Lê Tư Vinh, autrement dit Hà Lạc Dã Phu Việt Viêm Tử, leader du Mặt Trận Cách Mạng Hưng Phục Việt (Front Révolutionnaire pour la Restauration du Vietnam); moi-même, je n'ai pas échappé à la campagne de diffamation lancée par ces forces. Tout un gros volume de termes pejoratifs a été inventé et rédigé pour leur vile campagne de souillure et de critique: extrémiste, belligérant, fou, toqué, mal élevé, analphabète, un démagogue, un bâtard, un sa-

laud, etc... En qualité de citoyen Vietnamien, patriote, politicien, leader nationaliste et aussi en tant que penseur, je demande que ces forces démoniaques mettent fin aux entretiens conduits en secret avec les ennemis de notre peuple, qu'elles cessent leurs jeux sournois et leurs plans d'accumuler sous leurs ordres ces éléments qui sont uniquement intéressés par la fausse renommée et le gain et sont capables de vendre leur conscience pour servir l'étranger, et qu'elles mettent fin à leurs fausses accusations. En particulier, je voudrais dénoncer quelques grandes figures Américaines qui étaient liées aux affaires intérieures du Vietnam avant 1975. Les Colbys, les Kissingers et leur associés ont corrompu, et continuent à le faire, la scène politique Vietnamienne et ont souillé la cause nationaliste et patriotique sublime du peuple Vietnamien.

A la fin du mois de Mai de cette année, un incendie a été provoqué et a complètement brûlé le dépôt du journal *VAN THANG* situé dans la ville de Westminster, California. Cet incident constitue une réponse directe aux déclarations pleines de ferveur et de sentiments patriotiques et aux solutions amicales proposées par notre parti pour résoudre la question du pouvoir politique au Vietnam. Cet acte vicieux n'a pas eu pour d'autre objectif que de réduire au silence une organisation vraiment révolutionnaire.

Tout ce que les Colbys, les Kissingers et leur clique ont fait au Vietnam c'est de commettre des actes de sabotage. Par leurs politiques et leurs tactiques ils ont fait souffrir tout un peuple, toute une nation qui est pacifiste, qui chérit la liberté et respecte la dignité humaine. Qui ont détruit un million de soldats Vietnamiens? Qui ont trahi leur allié, vendu une nation et cédé le territoire Vietnamien à un ennemi des Vietnamiens et des Américains à la fois. Qui ont poussé tout un peuple au champ de carnage des deux côtés de la ligne de tir? Acculés au pied du mur, ces gens ont le droit de battre en retraite, mais ils n'ont point le droit de faire taire notre conscience qui veut dévoiler leurs plans d'évacuation et de laisser les mains libres à Hanoi d'utiliser ses batteries d'artillerie et ses tanks pour décimer l'armée du Sud et de pousser à leur mort les gens sur leurs routes de fuite par voie de terre et de mer qui sont en fait des routes sans sortie. Ces Américains sont en plein droit de

servir les intérêts de leurs propres groupes et les ambitions de leurs maîtres; mais ils n'ont pas le droit de réaliser ces intentions en sacrifiant la vie et les ressources des innocents Vietnamiens. La presse et les mass media n'ont enregistré qu'une petite partie de cette horrible tragédie d'une nation qui fut en un temps l'allié de la grande nation Américaine et du grand peuple Américain. Les éléments que j'ai mentionnés auparavant sont vraiment coupables, directs ou indirects, du drame Vietnamien. Tout homme de conscience doit admettre ses fautes commises par ses erreurs, que ce soit par action ou par parole. Le premier acte de remords et de repentir c'est d'accepter qu'on a tort pour corriger sa faute. A présent, ce n'est pas le bon moment de révéler tous les mauvais actes qui nous ont conduits jusqu'aux résultats immesurables de nos jours. Qui ont poussé tous les cadres et les militaires du Sud dans les cellules Communistes? Qui ont pas à pas planifié pour transférer le pouvoir et le territoire aux Communistes? Qui ont tenté d'affaiblir et d'anéantir les forces armées du Sud Vietnam, du Front National pour la Libération du Sud (Ce Front est en fait lui-même un instrument pour Hanoi et, pour être plus précis, Hanoi du Sud)? Qui ont pu et voulu compter et vérifier le nombre des soldats tués ou blessés dans les deux camps du Nord et Sud Vietnam? Où se trouvent maintenant les éléments Communistes qui ont été convertis et ont répondu à l'appel de la large campagne "Bras Ouverts" lancée par le Sud Vietnam? Combien de mutilés et d'infirmités militaires dans les deux camps sont encore vivants? Vers où sont-ils allés et où se trouvent-ils maintenant? Les touristes étrangers n'ont aperçu aucun d'eux n'importe où! Avant que les fusillades cessèrent à se faire entendre en 1975 et en 1989 (dans les campagnes au Cambodge), ils n'étaient pas en petit nombre. Ont-ils été jetés tous à la mer ou ensevelis dans les denses forêts? Parmi le clergé de toutes religions et de toutes croyances différentes qui n'appartiennent pas à l'Office de Profession Religieuse de l'Etat, qui ont pu survivre ou dû périr, qui ont eu la permission de pratiquer leur religion, qui ont dû aller en prison, être éliminés ou être en fuite permanente? Ceci est sans mentionner les effets nocifs sur les embryons. Nous devons examiner les crimes que les Communistes

dirigeants ont causés au Vietnam. Mais néanmoins, nous reporterons à une occasion future la publication des Cahiers Blancs pour dénoncer ces crimes atroces, bien que nous les ayons exposés plus ou moins dans les copies de notre journal *VAN THẮNG*, l'organe politique et culturel de notre Front.

Je suis obligé à élever ma voix sous la pression de ma conscience et parce que je crois fermement qu'il y a parmi les deux peuples, Vietnamien et Américain, d'innombrables hommes de coeur et de bonne volonté et que nos deux peuples savent regarder, clairement et directement, aux épisodes récents de l'histoire pour rétablir de nouvelles relations entre nos deux nations, basées sur un esprit complètement nouveau qui doit être plus amical, plus intime et plus interdépendant parce que, de nos jours, aucune nation, aucun pays ne peut se permettre de vivre si indépendant jusqu'au point d'être totalement isolé.

Je voudrais affirmer aux intellectuels Américains et à ceux qui, plus d'une fois, ont exercé le pouvoir politique vis-à-vis Vietnam, que leurs vues démodées et leurs mesures du passé ont été prouvées, dans le cours du temps, incorrectes, insuffisantes et incomplètes, et même inhumaines et immorales. Vos politiques et mesures ont sérieusement endommagé nos ressources, humaines et matérielles, et ont nui à notre environnement. Notre nation a été fondée, pour ne pas dire plus, il y a au moins quatre milles ans d'après les découvertes convaincantes. A travers toute notre histoire, dans nos efforts d'atteindre la vérité et la perfection, nous avons pratiqué sans relâche les principes de vertu, d'endurance, d'austérité, et d'étude et nous avons transmis nos connaissances de génération en génération. Ainsi, de cette manière avons nous fondé notre pays, sauvegardé notre territoire et étendu nos frontières. Nos connaissances sont immenses, nos expériences illimitées, nos relations familiales consolidées et pour toujours durables, notre amour pour autrui aussi profond que l'océan, et notre vision, claire et brillante, est celle d'un monde peuplé d'une multitude de gens qui vivent dans la prospérité, le bonheur, en harmonie avec la nature, et dans l'amour de la patrie et de l'humanité. Le monde entier est notre foyer et nous sommes tous frères et soeurs. Plus d'une fois, le penseur et politicien LỖ ĐÔNG A a

décrit le nouvel ordre du monde depuis presque un demi siècle. Notre élite du passé lointain jusqu'à nos jours y a beaucoup contribué pour mouler et fondre un Vietnam capable d'exister et de survivre jusqu'aujourd'hui.

Je ne suis qu'un humble citoyen de cette grande masse qui constitue la nation Viet. Mais, selon ma modeste opinion, je pense et je sais bien que je suis plus que capable de guider et de transmettre ma propre connaissance à ceux qui se prennent pour des savants et des sages de votre pays, particulièrement les écoles des Messieurs Colby et Kissingers. Je suis aussi prêt à discuter et débattre au sujet de la carte stratégique politique, militaire, et économique avec vos chercheurs, vos compilateurs et vos dirigeants politiques en termes plus concrets et plus détaillés. Je souhaite que Messieurs Kissinger et Colby publiquement présentent leurs excuses au peuple Vietnamien et qu'ils co-opèrent volontairement avec nous pour améliorer la situation politique au Vietnam au lieu de la saboter clandestinement. S'il en est ainsi, je suis préparé à présenter aux autorités Américaines un plan et un projet pour un monde nouveau, un Sud-Est Asiatique nouveau afin que le Vietnam et les États-Unis d'Amérique puissent s'avancer ensemble dans la prospérité et la force. La VOIE, c'est l'essence de la vie et la politique embrasse tous les aspects de la vie humaine. Afin de démontrer ma bonne volonté et en même temps accepter le challenge, puis-je suggérer que vous choisissiez quinze professeurs les plus respectés des trois universités célèbres comme Harvard, Princeton et Berkeley, pour que je puisse les guider et les enseigner dans les trois branches d'études les plus indispensables de la structure sociale, qui sont la philosophie, les sciences politiques et la sociologie. Malgré mon emploi du temps surchargé, je consacrerai quatre heures par jour pour recevoir ces professeurs honorables. C'est une proposition sincère qui vient de mon cœur et de mon âme. Ce n'est ni une action impulsive et insensée ni un acte de vantardise ou de mépris et de dénigrement envers n'importe qui. Bien que je ne sois pas un *Maître des Empereurs* comme la fameuse écrivain Vietnamienne Minh Đức Hoài Trinh m'a nommé dans son article: "*Une Conférence Imprévue, Un Drapeau Inattendu*", je suis assez capable de puiser dans

ma connaissance et mes expériences pour vous présenter la précise situation d'un nouvel ordre du monde qui ne sera pas une autre forme de Pax Romana mais vraiment une Pax In Terris. Cette présentation dévoilera les divers conflits d'intérêts parmi les grands pouvoirs politiques et économiques qui se sont émergés récemment, basée sur une vision scientifique et logique embrassant les sciences d'anthropologie et d'ethnologie et bien entendu sur l'histoire mondiale.

En peine devant la situation tragique in my country, je ne veux plus voir les sauvages, engagés dans leurs complots, continuer à dévaster notre pays. Nos ancêtres ont dit: "Les paroles flatteuses sont des fleurs, les paroles de vérité sont des fruits, les paroles amères sont des médicaments, les douces paroles sont des maladies". J'ai choisi de parler des paroles vraies et directes. J'ai délibérément fait ce choix afin de résoudre et éliminer de grands dangers pour nos deux peuples, Vietnamien et Américain. Je sais très bien que les actes supérieurs, différents et extraordinaires, sont toujours attaqués par les gens communs et que toute personne d'une intelligence exceptionnelle est toujours dénigrée et diffamée. Il me tarde de voir la VOIE des empereurs prédominer sur la VOIE des forces démoniaques sur la scène politique d'une grande puissance telle que les États-Unis d'Amérique. Un proverbe Chinois a dit: "Poires et Pêches ne parlent pas mais au pied de leurs arbres on peut voir plusieurs empreintes". Elles n'ont pas à se vanter de leur douce saveur, mais à leur pieds, tant d'empreintes et de sentiers sont marqués.

De nos jours le monde est en train de passer à travers une nouvelle période de métamorphose qui créerait de nouvelles relations de pouvoir et d'intérêt plus compliquées. Par conséquent, les conflits d'intérêts deviendraient de plus en plus intenses et urgents. Le monde a besoin d'une vision de grande envergure qui est plus profonde, radicale et compréhensive. Que les Américains ne soient pas trop fiers qu'ils pensent avoir des solutions finales et décisives pour tous les problèmes d'aujourd'hui. Malgré sa position de super-puissance unique et sans égale à la fin de ce vingtième siècle, les États-Unis d'Amérique ne sont pas une nation invincible. Dans le passé, si les États-Unis avaient pu faire des progrès formidables, c'était grâce au fait qu'ils savaient se

critiquer et se corriger. Les États-Unis d'Amérique ne doivent pas permettre des personnages politiques, qui sont infâmes et incapables de distinguer le bien du mal, de continuer à influencer ses activités politiques encore plus longtemps. Si les États-Unis et les Américains veulent vraiment surmonter l'impasse, ils devront pratiquer les paroles *Nan Hành Khổ Hạnh, Ngậm Ngải Tim Trầm*, i.e. entreprendre la longue

marche de l'austérité et des épreuves amères afin d'atteindre la vérité et la perfection.

Dans l'esprit de respect mutuel, j'espère recevoir votre réponse bientôt.

LÊ TỰ VINH

**Président, Front Révolutionnaire
pour la Restauration du Vietnam
(Mặt Trận Cách Mạng Hưng Phục Việt)**

MẶT TRẬN CÁCH MẠNG HƯNG PHỤC VIỆT
THE REVOLUTIONARY FRONT FOR THE RESTORATION OF VIETNAM
FRONT RÉVOLUTIONNAIRE POUR LA RESTAURATION DU VIETNAM

**TUYÊN BỐ CỦA
MỘT NGƯỜI YÊU NƯỚC
ĐẤU TRANH**

VẠN THẮNG

Tuyên Bố của một người Yêu Nước Đấu Tranh

Hoa Kỳ, ngày 20 tháng 8 năm 1992

Gửi Quý Ông: William Colby
và Henry Kissinger,

Trong gần một đời hoạt động đấu tranh cho quê hương Việt, tôi đã chứng kiến bao thăng trầm đổi thay của quốc gia tôi, dân tộc tôi. Tuy nhiên trong lịch sử hiện đại của Việt Nam, ngoài nhiệm vụ canh giữ biên cương, hầu như dân tộc chúng tôi luôn luôn phải đấu tranh cả về quyền chủ động đối với sinh mệnh của nước nòi. Cả hai miền Nam và Bắc Việt Nam luôn luôn bị những thế lực chính trị lẫn kinh tế quốc tế can thiệp và khuynh loát. Dân tộc Việt Nam đã phải gánh chịu bao hậu quả khủng khiếp của những xung đột do những cơn sốt tranh chấp quốc tế gây nên, trên cả ba bình diện tranh chấp thế lực chính trị, địa lý chính trị và quyền lợi kinh tế do bá quyền chính trị xác lập. Chiến tranh Việt Nam – nói từ vị trí của các thế lực cường quốc – đã đem gì lại cho dân tộc chúng tôi ngoài cảnh tàn phá chết chóc, mất mát và gầy đổ gia đình gia tộc, còi cút, đói nghèo bệnh tật, dốt nát; nhất là không còn niềm tin vào cuộc sống, vào tương lai. Thay vì giúp dân tộc chúng tôi tiến về phía ánh sáng văn minh của nhân loại, các cường quốc đã dày ải, xô đẩy chúng tôi vào bóng tối dã man của những buổi đầu loài người mò mẫm tìm cách tranh sống.

1975, chiến tranh chấm dứt, nhưng hòa bình vẫn vắng bóng. Các thế lực quốc tế vẫn tìm cách

điều khiển một cuộc chiến tranh khác, không có súng đạn xé tai, không cần khói mù phủ cay mắt. Việt Nam vẫn chưa ra khỏi cảnh lâm than về kinh tế, độc tài chuyên chế về thể chế và không có chân đứng trên diễn đàn chính trị thế giới. Cả thế giới đã cấu kết âm mưu đưa Cộng Sản Việt Nam lên cầm quyền, bỏ mặc dân tộc Việt Nam cho những tay cuồng tín chính trị để rồi chèn trách khinh miệt Việt Nam là xứ hậu tiến dã man, đối trá không thể nói chuyện được và đáng bị cô lập. Các cường quốc và thế lực quốc tế vẫn tiếp tục trò chơi trừng phạt Việt Nam, nước nòi Việt Nam. Nhưng họ đi đêm với kẻ thù của dân tộc tôi, ca ngợi những phần tử tay sai và đánh bóng những tổ chức bù nhìn để bảo vệ tay sai. Họ tiếp tục dập tắt các cơ hội tiến thủ của dân tộc Việt, nước Việt để bày ra những trò chơi chính trị mới, kéo dài những thống khổ của một nòi giống kiên cường bất khuất.

Trong những năm gần đây, trước những phong trào yêu nước quật khởi, trong cũng như ngoài nước, các thế lực của bóng tối đã cấu kết nhau, từ Âu sang Á đến tận Mỹ Châu, ngăn cản bước đường cứu quốc và kiến quốc của các phần tử thực sự yêu nước thương nòi. Cộng Sản Quốc Tế đã sụp đổ khởi từ trong mâu thuẫn nội tại của chủ nghĩa và tổ chức cộng sản quốc tế. Hà Nội và triều đình Bắc Bộ Phủ run sợ và lo ngại. Dân tộc Việt hân hoan cướp lãnh thời cơ thuận lợi. Nhưng lại vẫn gặp lực phản động của các thế lực và tổ chức đế quốc thực dân vô hình bẻ tay khóa chân, khủng bố tinh thần, dàn dựng những

tổ chức tay sai trá hình khác, nuôi dưỡng những phần tử trục lợi rập rình cơ hội và giúp đỡ cả những tội đồ của người Việt của dân Việt.

Ngoài những hành động can thiệp trực tiếp nguy trá này, các thế lực của bóng tối còn lợi dụng các phương tiện sẵn có và tinh vi để bôi đen trát trấu những thành phần tranh đấu thực sự cho quyền lợi của dân của nước Việt; không ngừng vu khống các phần tử quốc gia chân chính bằng những thuộc từ thâm tặc.

Tôi, **Lê Tư Vinh**, hiệu **Hà Lạc Dã Phu Việt Viêm Tử**, lãnh đạo **Mặt Trận Cách Mạng Hưng Phục Việt** cũng không thoát khỏi bàn tay bôi bẩn của những thế lực này. Cả kho từ ngữ xấu xa tôi đều được sử dụng để bôi bẩn và đả phá: quá khích, hiểu chiến, khủng điên, đốt nát vô học, hoặc mị dân, khêu (ăn cắp), đều giả v.v... Với tư cách là một công dân Việt, một người yêu nước, một nhà chính trị, một lãnh tụ quốc gia, một nhà tư tưởng, tôi yêu cầu các thế lực ngạ quỷ này ngưng ngay các trò đi đêm với kẻ thù của dân tộc chúng tôi, ngưng ngay các hoạt động ném đá giầu tay, các hành vi tụ tập dưới trướng những phần tử Việt ham danh tham lợi, bán cả lương tâm, phục vụ ngoại bang, đỉnh chỉ các trò vu khống chụp mũ. Đặc biệt tôi muốn nêu đích danh các tay tổ đã từng dính líu tới nội tình Việt Nam trước năm 1975 về phía Hoa Kỳ. Những Colby, Kissinger và những kẻ đồng hội, đồng thuyền của những nhân vật này, đã và vẫn tiếp tục làm ung thối chính trường Việt Nam, bôi bẩn chính nghĩa quốc gia yêu nước của người Việt. Những lên tiếng đầy nhiệt tình yêu nước, giải pháp thân thương để giải quyết quyền chính ở Việt Nam đã được đáp trả bằng hành động thui rụi kho báu **VẠN THẮNG** của chúng tôi vào cuối tháng 5 năm nay. Hành động này nhằm mục đích gì ngoài việc cố diệt khẩu một tổ chức Cách Mạng chân chính.

Colby, Kissinger và tập đoàn đã làm gì cho Việt Nam ngoài chuyện phá hoại. Do những đường lối chủ trương, chiến thuật của họ, những phần tử này đã làm khổ cả một dân tộc một đất nước hiền hòa, yêu chuộng tự do và phẩm giá con người. Ai đã tiêu diệt cả một triệu quân nhân Việt? Ai đã phản bội đồng minh bán đứng một nước để bàn giao lãnh thổ Việt cho kẻ thù, của người dân Việt lẫn dân Hoa Kỳ. Ai đã đẩy cả một dân tộc vào bãi bắn giết bên này và bên kia chiến tuyến? Trong lúc túng thế, họ có quyền

rút lui nhưng không có quyền đè ép tiếng nói lương tâm tiết lộ kế hoạch di tản, bỏ mặc để Hà Nội sử dụng pháo kích và xe tăng bằm nát quân đội Miền Nam Việt Nam, xua dân vào chỗ chết trên các đường cụt đi tản trên bộ cũng như ra biển. Những người Mỹ này có quyền phục vụ thế lực quyền lợi riêng của phe nhóm họ, nhưng không thể thực hiện ý đồ này bằng cách hy sinh tính mạng và tài sản của dân Việt vô tội. Báo chí và truyền thông quốc tế mới chỉ ghi lại được một phần nhỏ những cảnh tang thương bi thảm của cả một dân tộc, từng là đồng minh của quốc gia vĩ đại Hoa Kỳ, của dân tộc vĩ đại Mỹ Quốc. Những phần tử kể trên chính là những tội phạm trực tiếp hay gián tiếp của tấn thảm kịch Việt Nam trước đây. Người có lương tri phải biết nhìn nhận tội lỗi của mình, do hành động hoặc lời nói, lệnh lạc của mình. Hành vi chứng tỏ biết sám hối trước tiên là nhận lấy lỗi lầm để cải sửa. Ngay bây giờ chưa phải là thời điểm để lên tiếng tố cáo hết tất cả những hành vi sai trái dẫn đến những hậu quả không lường được ngày nay. Ai đã đẩy tất cả quân cán chính Miền Nam vào tù ngục Cộng Sản? Ai đã hoạch định từng bước để bàn giao quyền hành và lãnh thổ? Ai cố tâm diệt bớt sức mạnh quân lực Miền Nam, Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam của Việt Cộng (dù là công cụ của Việt Cộng Hà Nội)? Ai kiểm tra lại nhân số thương binh tử sĩ của hai miền? Những phần tử Cộng Sản phản tỉnh theo chiến dịch Chiêu Hồi nay ở đâu? Những thương phế binh tàn phế của hai miền còn lại bao nhiêu người? Họ đi đâu và về đâu? Du khách ngoại quốc không hề thấy bóng dáng họ lai vãng ở bất cứ nơi nào! Trước khi tiếng súng chấm dứt năm 1975 và năm 1989 (chiến trường Kampuchia), họ không phải là một con số nhỏ. Đồ xuống biển hay lấp trong rừng sâu? Hàng tu sĩ thuộc các tôn giáo và tín ngưỡng không thống thuộc các tổ chức tôn giáo quốc doanh, ai còn ai mất, ai được hành đạo hay phải tù ngục hoặc tiêu diệt hoặc phải trốn tránh thường trực. Đó là chưa nói tới ảnh hưởng độc hại của các độc chất đến thai nhi. Hãy nhìn xem những gì tập đoàn lãnh đạo Cộng Sản đem lại cho Việt Nam. Chúng tôi sẽ đưa ra ánh sáng bạch thư tố cáo những hành vi độc ác này vào dịp khác, mặc dù chúng tôi cũng đã bàn tới ít nhiều trên tờ báo **VẠN THẮNG**, là cơ quan đấu tranh chính trị văn hóa của Mặt Trận.

Tôi buộc lòng lên tiếng như thế vì lương tri

thức bách và tin tưởng rằng nơi hai dân tộc Việt và Hoa Kỳ rất đông người thành tâm thiện ý và rằng để hai dân tộc biết nhìn rõ và thẳng vào lịch sử vừa qua để có thể xây dựng những dây liên hệ hoàn toàn mới, trên tinh thần mới đầy thân thương hơn, tương lập hơn; và ngày nay không dân tộc nào, nước nào có thể sống độc lập hoàn toàn đến cô lập.

Đối với những nhà trí thức Hoa Kỳ, những người từng nắm giữ quyền uy chính trị liên hệ đến Việt Nam, tôi xin xác định rằng những cái nhìn cũ kỹ, những biện pháp trong quá khứ đều đã được thời gian chứng minh là lệch lạc, phiến diện và bất toàn cũng như bất nhân và vô luân. Những biện pháp chủ trương trong quá khứ của các vị đã tác hại lớn đến nhân sản và vật sản của dân tộc chúng tôi, tổn thương môi sinh của dân tộc chúng tôi. Dân tộc chúng tôi đã lập quốc ít nhất hơn 4000 năm nếu không muốn nói hơn theo những bằng chứng đã khám phá được. Chúng tôi đã *nan hành khổ hạnh, ngậm ngùi tìm tòi* mới lập được nước, mới gìn giữ được cội và phát triển biên cương. Kho hiểu biết thật bao la, kinh nghiệm sống vô hạn, dây liên kết huyết thống muôn đời bền vững, tình người sâu như vực thẳm và viễn kiến sáng ngời về một thiên hạ đồng đảo, phồn vinh và hạnh phúc, sống hài hòa trong đất trời, trong tình dân tộc và trong tình nhân loại. *Bốn phương là nhà bốn bề đều là anh em. Nhà tư tưởng kiêm lãnh tụ chính trị Lý Đông A đã từng phác họa một Trật Tự Thế Giới Mới cách đây ngót nửa thế kỷ.* Những tình hoa lịch sử từ xưa cho đến nay đã hun đúc nên một Việt Nam có khả năng tồn tại cho đến ngày nay và mãi về sau. Tôi chỉ là một con dân trong tập thể dân tộc Việt lớn lao này, nhưng tôi thiện nghĩ và biết rõ rằng tôi cũng thừa sức hướng dẫn, truyền đạt hiểu biết của riêng tôi cho những bậc tự nhận là thông thái của quý ông Colby và Kissinger. Tôi cũng sẵn sàng bàn thảo thể đồ chính trị, quân sự, kinh tế, với các nhà nghiên cứu, soạn lập và quyết định chính sách Hoa Kỳ một cách cụ thể và chi tiết hơn. *Chúng tôi mong muốn thấy quý ông Kissinger, Colby công khai xin lỗi dân tộc Việt Nam* và tình nguyện cộng tác với chúng tôi trong công tác cải tiến tình hình chính trị ở Việt Nam thay vì ngầm phá hoại. Được thế, tôi sẽ xin trình bày cùng quý vị thẩm quyền Hoa Kỳ đồ án và dự kiến mới về một thế giới mới, về một thể tình Đông

Nam Á mới để Mỹ Quốc và Việt Nam cùng tiến trong cường thịnh. *Đạo là lẽ sống. Chính trị bao trùm mọi nhân sinh.* Để tỏ thiện chí và chấp nhận thử thách, tôi yêu cầu chọn mười lăm giáo sư thượng thặng của ba trường Đại Học danh tiếng Harvard, Princeton và Berkeley để tôi hướng dẫn lần dạy dỗ các giáo sư lão thành này về ba môn học thiết yếu cho cơ cấu xã hội là Triết Học, Chính Trị Học và Xã Hội Học, dù bận rộn tới đâu tôi cũng thu xếp mỗi ngày bốn giờ để hầu tiếp quý vị giáo sư này. Đây là đề nghị chân thành *từ máu và con tim* của chính tôi không phải là một hành vi hững hờ bất thần và loạn ngôn và tuyệt đối không phải là một động tác khoe khoang hay miệt thị khinh nhờn bất cứ ai. Mặc dù không phải là một *Đế Vương Chi Sư* như nhà văn Minh Đức Hoài Trinh từng gọi trong bài *Một Buổi Họp Bất Ngờ, Một Ngọn Cờ Không Chờ Đợi*, tôi vẫn đủ sức giải bày cùng quý vị thể trần thế giới mới phân rõ những quyền lực tranh chấp chính trị kinh tế đang manh nha, dựa trên viễn kiến khoa học về các môn nhân chủng, chủng tộc học và lịch sử thế giới.

Đau đớn trước tình hình bị đát ở quê nhà, tôi không muốn nhìn thấy bọn dã man đi đêm hoành hành phá nát đất nước Việt thêm. Người xưa có nói: *Lời đưa đẩy là hoa, lời chính đáng là quả, lời cay đắng là thuốc, lời ngọt xớt là bệnh.* Nói thẳng nói thật là chọn lựa của tôi. Tôi quyết chọn hành động kiên quyết này để giải trừ bế nạn cho hai dân tộc Việt và Mỹ. Tôi thừa biết những hành vi hơn người và khác người bao giờ chẳng bị thế tục chỉ trích, những con người trí lự siêu việt bao giờ chẳng bị người đời tâm thường chê bai phỉ báng. Tôi mong thấy đế đạo và vương đạo trời vượt hơn bá đạo trong trường chính trị của một nước siêu cường như Hoa Kỳ. Ngạn ngữ Trung Hoa có câu: *Đào lí bất ngôn, hạ tự thành hê.* Không tự khoe ngọt khoe ngon vậy mà dưới gốc cây mặt đất vẫn hằn dấu chân và lối đi.

Ngày nay thế giới đang trải qua một thời kỳ lột xác mới với những dây liên hệ quyền lực về quyền lợi phức tạp hơn, tranh chấp quyền lợi cũng do đó gay gắt hơn và cấp bách hơn. Thế giới cần có viễn kiến vừa xa, vừa sâu vừa thông suốt. Người Mỹ không nên quá tự phụ có thể có những giải pháp chung quyết cho tất cả mọi vấn đề. Dù là một siêu cường độc nhất vô song trong hạ kỷ 20 nhưng nước Mỹ không phải là nước vô địch không thể không bị đánh bại. Trong quá

khứ, nước Mỹ đã tiến triển vượt bậc nhờ ở tinh thần tự phê, tự chỉnh. Hoa Kỳ không nên để những nhân vật đầy tai tiếng chính trị và bất lực trong việc phân định giữa chính nghĩa và gian tà ảnh hưởng đến sinh hoạt chính trị của mình lâu hơn được nữa. Nước Mỹ và người Mỹ muốn vượt bể tắc cũng phải thực hành câu *nan hành khổ*

hạnh, ngâm ngải tìm trầm.

Trong tinh thần tôn trọng lẫn nhau, tôi mong sớm nhận được hồi âm của quý vị liên hệ.

LÊ TƯ VINH

Chủ Tịch,

Mặt Trận Cách Mạng Hưng Phục Việt

MẶT TRẬN CÁCH MẠNG HƯNG PHỤC VIỆT
FRONT RÉVOLUTIONNAIRE POUR LA RESTAURATION DU VIETNAM
THE REVOLUTIONARY FRONT FOR THE RESTORATION OF VIETNAM

WHITE PAPER

**A DENUNCIATION OF THE CRIMES
COMMITTED BY THE VIETNAMESE
COMMUNIST PARTY
DURING NEARLY HALF A CENTURY
IN POWER (1945-1992)**

VẠN THẮNG

WHITE PAPER

A Denunciation of the Crimes committed by the Vietnamese Communist Party during nearly half a century in Power (1945-1992)

During more than 4,000 years of history, our Nation has single-mindedly struggled to regain and retain the right to be Vietnamese.

Besieged by the imperialists' ambitions of conquest and domination, the Vietnamese people have fought with determination in order to live, survive and develop as an independent nation in accordance with the highest moral principles and the noblest humanistic standards set by our Ancestors, which have crystallized into the Viet ideal.

* * *

Our country abounds in resources from the forests and the ocean.

This is the main reason why for "one thousand and fifty five years" our people writhed under the genocidal feudalistic domination from the North and lost their lives in seeking the riches of the jungles and the seas.

Our country abounds in fertile land and rich mines. This is the main reason why for "ninety-five years" our people groaned in the oppressive prisons of the colonialists from the West. We had to wander far away from home to toil as coolies in the plantations and mines.

Besides its wealth and beauty, Vietnam also occupies a vital strategic position in Southeast Asia. Whoever conquers it will be in a position to exert influence throughout the region and upset the balance of world power. This is in fact the true cause of the war considered to be the longest of the century (1945-1975), which has been obscured by the intricate conspiracies of foreign powers fighting for their own interests and plotting to transform Vietnam from a Free World Outpost into an Iron Stronghold of Socialism. The end result is the total devastation of the country under 17 million tons of bombs, with 17 million dead, millions of disabled people, the disintegration of society, the breakdown of families, the degeneration of the race and the loss of moral values.

Who bears the responsibility for this tragedy?
The enemy with their evil conspiracies! Right!
The allies with their insincere assistance! Right!

But, who else is to be blamed when the main law in politics dictates that: *"We are first. Friends and Foe are secondary."*?

From a just, historical perspective, in the assessment of crimes and merits, the leadership of the country should be held jointly responsible. In

this case, it is the Vietnamese Communist Party and its leaders: Ho Chi Minh, Truong Chinh, Le Duan...

* * *

In the struggle ideology held by *The Revolutionary Front for the Restoration of Vietnam*, the Vietnam War is the result of a conflict between three forces in three phases:

- The true Nationalists, fighting for the Viet Ideal and serving the interests of the Viet nation.
- French imperialist colonialism and after 1954 intervention by the U.S. Superpower.
- The Vietnamese Communist Party, instrument of the Third International under the influence of both U.S.S.R. and China.

1. Phase I (1945-1954): The Nationalists' Tragic Isolation before the Communists' Ruthless Campaign of Extermination

In the name of the Viet Ideal and out of nationalism, the Nationalists refused to compromise and thereby became the common enemy to be eliminated by both French Colonialists and Communists.

The French Colonialists eliminated the Nationalists to protect the colonial interests of their country.

The Communists eliminated the Nationalists in keeping with the general policy of the Third International to seize power and establish a proletarian dictatorship.

1.1. The Collaboration between French Colonialists and Communists

From the beginning of the twentieth century, through connections with the French Communists, the Vietnamese Communists had worked for the Protectorate government in secretly denouncing, thus causing their arrest and death, those loyal members of the Nationalist parties who they knew would compete for leadership when the opportunity arose. The elderly respected leader of the *Dong Du* (Pan-Asian) Movement, Phan Boi Chau, was sold to the French Colonialists by Ho Chi Minh for the sum of 100,000 piasters in Shanghai, China, on 6/10/1925.

The shooting of a bloodthirsty French plantation recruiter named Bazin in Hanoi in 1929 had

led to the exposure of many clandestine sections of the *Viet Nam Quoc Dan Dang* (National Party of Vietnam) and to the heroic deaths of Party Leader Nguyen Thai Hoc and his 12 comrades at Yen Bai on 6/17/1930. All these events illustrate the ploy of "using an enemy to kill an enemy."

Under the cloak of "patriotism", with the slogan of "*annihilating Japanese Fascism, fighting French Colonialism*", artfully calling for "*Great Solidarity, Great Success*" and voluntarily disbanding the Indochinese Communist Party on 11/11/1945, the Communists were able to cling firmly onto power and take advantage of the patriotic feelings of the people from all walks of life who were longing for Independence and Freedom.

On 3/6/1946, the Ho Chi Minh government signed the Preliminary Accord which formalized the return of the French Colonialists in acknowledging the presence of French occupying forces on Vietnamese soil.

On 5/15/1946, French troops entered Hanoi and were received by the Ho Chi Minh government with great fanfare, but under the pretext of celebrating Chairman Ho's birthday (5/19!) to mislead the people.

On the evening of 9/14/1946, at the residence of the French Minister of the Overseas Department - the new name of the Colonial Department - Ho Chi Minh signed the Temporary Accord to re-assert the French Colonialists' rights which were already stipulated in the 3/6/1946 Preliminary Accord.

Upon learning of these facts, the population stood up in an uproar, expressing their indignation and their loss of confidence in the Ho Chi Minh government. All the Nationalist Parties voiced their strong opposition and remembered with hatred the past betrayals of the Communists who had collaborated with the French colonialists to eliminate the Nationalists:

*"Let us annihilate all these inhuman beasts
Let us annihilate those who have welcomed
the French back
Let us all pledge
That we will carry out the Revolution fearlessly
Let us keep in mind - we should courageously
step forward
To destroy the Communists."*

1.2. The People's War of Resistance under the

Leadership of the Vietnamese Communist Party

Yet, when the French-Vietnamese war broke out on the night of 12/19/1946, all the people adhered to the ideal of "*Fatherland Above All*" and entered the protracted war of resistance, willing to endure hardships and make the ultimate sacrifice: shedding their blood and losing their lives in the fulfillment of patriotic duty.

1.2.1. The War against Imperialism

Under the halo of the war of resistance, with the slogan of "*Save the Country*" and through their supreme leadership, the Communists put forth a policy labeled "*Anti-imperialism*," that is, anti-French colonialism. In reality, they used the war of resistance as an effective means to reach their tactical objective: eliminate all Nationalist parties and complete Phase I of their strategy to "reduce the people to destitution" and to prepare for the proletarian dictatorship through such measures as forced evacuation, burning, destroying and creating wastelands.

Finding themselves at a disadvantage, the true Nationalists were confronted with a painful dilemma.

If they fought against the Communists and unmasked their deceptions, they would certainly incur the wrath of the people who were then seething with hatred against foreign invaders. They would be accused of "treason" and of creating disunity to aid the enemy, the most humiliating insults for anyone who has offered his life to the Nationalist ideal.

If they fought against the French to achieve the dream of independence and live in the tradition of the country, the Nationalists would have to accept the leadership of the Ho Chi Minh government and cooperate with the Communists. This was an extremely dangerous alternative as people who had fought in the resistance had learned through their blood and lives or those of their comrades.

Alliance or cooperation with the Communists could only mean two things: either one had to metamorphose to become a member of the Communist Party, looking at the Nationalist Ideals as temporary labels to help in achieving the expansionist policy of the Third International; or one would be ruthlessly taken advantage of, used as a pawn paving the way, or even more cruelly, brought to trial before a people's tribunal with

such vague fabrications as "traitors," "spies" and "corrupt people" with a view to humiliating the individual and undermining the Nationalists' prestige, thus justifying their subsequent killings to eliminate future danger!

The Communists had murdered:

- Duc Huynh Phu So, the founder of the Hoa Hao Buddhist sect;
- Khai Hung, writer, of the *Dai Viet Dan Chinh Dang*;
- Nhuong Tong, writer, of the *Viet Nam Quoc Dan Dang*;
- Truong Tu Anh, leader of the *Dai Viet Dang*;
- Truong Anh Tu, leader of the *Viet Nam Dan Toc Dang*;

The Communists had murdered hundreds of thousands of Nationalist Party members through diverse means such as assassinations, arrests, detention in labor camps where they suffered from hunger, cold, disease, torture... The *Viet Nam Dan Toc Dang* itself had tens of thousands of its members murdered when the Communists mobilized their military forces to annihilate its rear base in the Thanh Hoa region. Because it was impossible to cover up such a large-scale operation, the Ho Chi Minh administration had to set up "Special Tribunals" in three regions: Nong Cong (Thanh Hoa) with 14 death verdicts, Phuc Nhac (Ninh Binh) with 13 death verdicts and Tan Ly (Nam Dinh) with 13 death verdicts.

1.2.2. The War against Feudalism

After Mao Zedong unified mainland China and established the People's Republic on 10/01/1949, the Vietnamese Communist Party dropped its mask of "Nationalism" to expose its true nature as part of the Third International.

On 3/3/1951, the Vietnamese Communist Party was officially created under the name of *Dang Lao Dong Viet Nam* or the Vietnam Workers' Party. Through the slogan of "*anti-feudal fight*," it publicly launched a new training policy together with a reform of the administrative structure and change in personnel and military leadership. The goal of Anti-Feudalism was even more glorified than the goal of Anti-Imperialism of the early days of the Resistance.

The anti-feudal fight was meant to be the eradication of the last vestiges of feudalism in the lifestyle of the people, in their thinking and their language. It was in fact a systematic attack on the

Vietnamese culture, aimed at replacing it with a hybrid, inhuman culture which advocated the destruction of moral relationships and the noble living traditions which had, throughout history, guided the Vietnamese people to live in harmony, such as family love, the cult of ancestors and patriotism.

The objective of the Anti-Feudal fight was to implement the principle of "the class struggle" of the Third International. This principle was similar to but much more diabolical than the "divide and rule" policy used by the French colonialists when they divided Vietnam into three regions with three different administrative and judiciary systems, operating like three separate states, thereby dividing our people into antagonistic classes because of divergent and clashing interests. This had led to dissension and disunity, obstacles which were difficult to overcome in uniting and integrating manpower and resources in the fight to emancipate the country.

The Anti-Feudalism War consisted of five phases:

1.2.2.1. The Agricultural Tax

This Agricultural Tax was aimed at cleaning the people out of their savings, changing them into a proletarian class and creating an impoverished society where members would earn their living through manual work while toiling for the "collectivity," "the people" and the "cooperative."

This was a progressive tax levied on the agricultural income, with a rate ranging from 5% to 45%, to which an extra levy of 15% was added, and both of these taxes were due at the same time.

The Communists' cruelty could be seen in the fact that the tax was not calculated based on individual income or turnover which had been investigated but on the ratio determined by the Party and "estimated" by the people. The "estimated income" always exceeded reality because the area of the land and the output had been increased due to the false reports of the neighbors or farmers peasants who had been coached by cadres. These false accusations were readily accepted based on the premise that *"the people are always right!"*

Furthermore the Agricultural Tax and the Trade Tax were security measures to reduce the

people to complete obedience and submission because they could not revolt for lack of food supply!

1.2.2.2. The Political Struggle

This was a wave of terror of a political nature with the purpose of intimidating the people and purging those who had joined in the anti-French resistance but were suspected to be anti-Communist or even to be following a middle-of-the-road course. For the Communists, *"To be a middle-of-the-roader is to be a reactionary!"*

With such a high tax, nobody was able to pay. Tax-delinquents were then brought to trial and tortured in order to find out who had incited them not to pay. Under the pain the victim had to comply with the cadres' orders and give the names of those they wished to arrest.

Some typical tortures were:

- The victim was compelled to kneel down, his hands holding a basket filled with heavy stones on his head;
- The victim was hung, head down, from a rope thrown over a rafter, with his feet or his elbows tied;
- The victim's thumbs were wrapped in a cloth soaked in oil which was then ignited.
- The victim was placed in a bamboo bucket and immersed in water for a couple of minutes at a time and then pulled up for interrogation.

The death-toll during the political struggle averaged between 3 to 5 in every village due to beatings or suicides out of anguish. A typical example was the case of Dang Van Huong, a minister in the Ho Chi Minh government, who was denounced and beaten in a visit to his village. Dang Van Huong's brother was beaten to death while he himself was only severely beaten. However, out of humiliation, both he and his wife hung themselves. Their fate befell them despite the fact that their son was Colonel Dang Van Viet, known as the "Hero of Highway 4," who had been the victor of the Cao Bang - Lang Son battle.

Although this wave of terror only lasted a fortnight it had caused so much suffering and such adverse effects that Ho Chi Minh was compelled to address a letter of apology to the people.

However, only a month after Ho Chi Minh wept and apologized, the Communist Party sent special cadres, with the support of Chinese ad-

visers, to Zone Five to continue implementing its plan. Each province set up a military tribunal to try those who had been denounced as "traitors" and "reactionaries" during the "Political Struggle" and was required to submit a list of these individuals to the central committee of the party. Every list was required to include the names of the following: the richest landlord, the senior Buddhist monk, the most influential Confucianist, a former mandarin, a comprador bourgeois and a merchant.

1.2.2.3. The Land Rent Reduction Campaign

Putting into practice the "Three Together System," cadres were sent to live with some pre-chosen landless peasants, worked with their hosts, ate meals with them, and slept with them in the same bed. After gaining their confidence, the cadres then coached these peasants into denouncing their cruel landowner for not reducing the land rent by 25% as decreed by the government. In reality, this accusation was only a pretext for the cadres to impose on the landowner a debt which was based on an estimate of his private wealth and was intended to make him destitute.

The objective of this campaign was to rob and utterly impoverish the landowning class. To achieve this goal, the party had resorted to all kinds of barbaric measures to denounce and beat up landowners and had gone as far as torturing their relatives such as their wives and children. Even young babies were not spared and were separated from their mothers. While they cried out of hunger, their mothers cried out of pain because of all the milk swelling in their breasts.

As in other campaigns, the number of death penalties had already been predetermined for every village and the criteria defining landownership were very flexible and could be easily raised or lowered in order to meet the quota.

Although the Land Reduction Campaign was only a preliminary to pave the way for the Land Reform Campaign, the violence with which it was carried out struck terror in the hearts of the people!

1.2.2.4. The Land Reform, Phase I

Whereas the Land Rent Reduction only aimed at liquidating a relatively small section of the landowning class, the richest and the most reactionary, the Land Reform aimed at liquidating

the entire landowning class, the number one enemy of the regime. As a result, the terror during the latter period was far greater than during the Land Rent Reduction. The number of death sentences was fixed at a minimum of five per village and the number of jail sentences was five times higher.

In implementing this campaign, the Communist party deliberately purged its short-term allies, including those loyal party members who had joined its ranks from its very first days in power. The latter were rich farmers and landowners and therefore were not trusted by the party like those members who were poor and landless peasants, recently recruited during the latest campaigns, in strict accordance with the proletarian standpoint of the class struggle advocated by the Communists.

The Second Land Reform campaign was interrupted at the signing of the Geneva Agreement which partitioned Vietnam into two parts at the 17th Parallel, resulting in the mass exodus of nearly a million people from North to South Vietnam within a 300-day period.

The Communists temporarily halted this campaign in order to have enough manpower to watch and stop the waves of people who left everything behind them to run away from Communist control and live under the Free regime in South Vietnam. Out of indifference, partiality and lack of manpower, the International Commission did not fulfill its mission in helping the North Vietnamese people make their choice. There were probably millions who wished to go South, especially after having gone through the terrifying public trials and self-criticism sessions. They missed the opportunity, lost their whole life and with resignation, considered that such was their fate:

*When fate decrees that one should live
In this miserable part of the country
Only a faithful companion remains
That is the dark shadows of prison
(When Fate..., 1962, excerpts from Marshland,
X.Y. Thai Dich Ly Dong A)*

1.2.2.5. The Massacre of Disabled Veterans

The Geneva Agreements were the direct outcome of the Dien Bien Phu battle after the French forces holding this garrison surrendered on May 7, 1954. To defeat the enemy at the

conference table, however, the amount of blood which the Vietnamese people had to shed on many battlefields was not small. Knowing that the great price of blood was victory and that the power of blood was limitless, which could level all the enemy's advantages in all aspects of timeliness, favorable environment and popularity, the Communists frequently squandered away the lives and blood of the people, the soldiers, the party members and their comrades. Bloodiness characterized the Communists' human wave tactics, their methods of struggle through disturbances and their internal purges. Vo Nguyen Giap had repeatedly stated: *"Even if two-thirds of the people must be sacrificed to win back our country from the foreign aggressors, we will do it."* and Vo Nguyen Giap won his fame after the Dien Bien Phu victory.

But how were the disabled war heroes treated? Maimed, blind, physically disabled, how would they be able to earn a living? To evade its responsibilities, the Party gave secret orders to liquidate the most disabled veterans by throwing them in the sea and to detain the less disabled ones in convalescent camps built in remote unhealthy regions so that they slowly died of diseases, cold and hunger, far away from the rest of mankind.

2. Phase II (1954-1974): The Power Struggle between Communist Imperialism and the U.S. Superpower in North and South Vietnam

After the signing of the Geneva Agreements, Vietnam was divided and became two separate countries with two distinct regimes. North Vietnam was a Democratic Republic which served as an iron stronghold for the Communist bloc while South Vietnam was a Republic which served as an anti-communist outpost for the Free World.

2.1. North Vietnam

At the end of the 300-day deadline, when the last emigration boat left Haiphong, the Hanoi administration made an about-face and resumed the Land Reform since it had succeeded in erecting an iron curtain to block all routes of escape for those who wanted to flee its regime.

2.1.1. The Land Reform, Phase II

In the Nhi River delta and areas occupied by "the enemy" before 1954 in particular, both the

Land Reduction and the Land Reform programs were combined and carried out simultaneously to catch up with other areas and as a result, the degree of violence and terror was twice as high. Everybody had to learn how to classify the population in his or her village into different social classes in accordance with "the Population Classification Decree" issued by the party. At the same time, the party implemented as a guideline a slogan which ran as follows: *"Depend completely upon the poor and landless peasants, unite with the middle-level peasants, seek an understanding with the rich peasants and liquidate the landlords."*

Everybody in the village was required to participate actively in the denunciation session to show that he had grasped the party's line and held a clear class standpoint. The session ended with a rally to watch the landlord's execution. Amidst applause, cheers and shouts from the crowd, which rose at the cadre's orders, the condemned fell, shot by those who had once lived with him united together in the same village, under the same roof and at times sharing the same blood!

The landlord could either be shot or jailed whereas his family members were isolated, forbidden to leave their houses and nobody was permitted to talk to them or to have any contact with them. In carrying out this isolation policy, the party succeeded in wiping out forever the "race" of exploiters in the countryside by starving them to death.

So far, except for the high-ranking party members, nobody has been able to assess accurately the number of deaths that occurred during these two campaigns. According to estimates, there were over 500,000 deaths because all over the countryside, the people were wearing the white turbans of mourners. This number included the people who were sentenced to death by the Special People's Tribunal and publicly shot, people who died in jail and in concentration camps, those who committed suicide out of grief and landlords' family members, such as their old parents, wives and children, who died from starvation because of the isolation policy and from illness because of lack of medical care!

In carrying out the Land Reform, the party aimed at achieving several objectives:

- Collectivization of the land in the hands of

the government and to do so, it must kill the spirit of ownership which existed in the subconscious of everyone, including the poorest peasants. The policy of using blood to provoke terror had led to fixing a minimum quota of death sentences in every village with the guideline: *"It is better to kill ten innocent people than to let one enemy escape."*

The ultimate goal of this collectivization policy was to establish control over the people by holding the food supply and distributing it as a favor, thereby preventing any uprising against the oppressive regime and ensuring the party's permanent leadership.

- The class struggle was in reality a "use-and-incite" maneuver in the "divide and rule" policy and everybody, including the proletarian class, had been manipulated into being absolutely loyal to the Commune, the Party and the leadership, a "new class" which was being favored by the Party. Separated by class hatred, the masses of people viewed one another with suspicion, could not look at one another and therefore could not look at the same direction in order to unite their strength, build up a position of power and wait for the right opportunity.

- To prevent any offensive from South Vietnam to liberate the North with U.S. support, the party "marked the people" with the blood of crime. Having blood on their hands and carrying a guilt complex, the people had to follow the Communist party to the bitter end like accomplices of a crime who attempt to escape from justice for fear of revenge and prosecution. Under the circumstances, they were forced to completely break away from the Nationalists, the enemy of the Communist Party.

2.1.2. Rectification of Errors Campaign

As soon as the Land Reform was completed and the proletarian regime was established down to the village level, the party quite unexpectedly launched a "Rectification of Errors" campaign and admitted to having committed many serious mistakes which had had a devastating effect on the party's prestige and the welfare of the people. Two officials were blamed and replaced, Truong Chinh, Secretary-General of the party, and Ho Viet Thang, Vice-Minister in charge of Land Reform.

Vo Nguyen Giap, as the party's spokesman, put

forth seven main errors:

- *The cadres had denied the achievements of those who had contributed to the struggle against French imperialism and had denounced, killed or jailed them.*

- *The cadres had erred in their classification of the population and treated the rich peasants in the same manner as the landlords.*

- *The cadres had attacked the landowning families indiscriminately, failing to differentiate those who had served the Revolution and those with sons in the army and mistaking cadres for reactionary landlords.*

- *No precautionary measures were taken against excesses committed during the Land Reform, too many innocent people had been executed and "repressive measures" were used on a widespread scale.*

- *The cadres had failed to respect the principles of freedom of religion and worship in areas with many "religious comrades."*

- *In regions inhabited by "minority comrades," the cadres had not respected and had even violated the local customs and manners.*

- *When reorganizing the party, the cadres paid too much attention to the notion of social class instead of adhering firmly to political qualifications alone. Instead of recognizing education to be the first essential, the cadres resorted exclusively to organizational measures such as disciplinary punishments, expulsion from the party, executions, dissolution of party branches and cells and even torture! Worse still, torture came to be regarded as a normal practice during party reorganization.*

Being extremely knowledgeable about the laws of the science of war, the Communists have always sanctified their leaders as well as extolled them as infallible! Only after spending a considerable amount of time and effort to carry out many bloody campaigns did they succeed in conditioning the people into saying: "Thanks be to Uncle Ho and to the Party!" Why then did the Communist Party openly admit to its errors and run the risk of jeopardizing its leadership?

In reality, the Rectification of Errors campaign served to conceal an internal purge between two factions: The Ho Chi Minh faction eliminating the Truong Chinh faction in the self-creation and self-destruction process of the Vietnamese Communist Party.

The Vietnamese Communist Party was formed through the efforts of Nguyen The My, son of Nguyen The Duc, from Hanh Thien village, Xuan Truong district, Nam Dinh province. Returning from France, My began organizing the Party, was arrested and jailed by the French for three years and caught tuberculosis. Before dying, My transferred power to Truong Chinh Dang Xuan Khu who was a relative. With a ready base of manpower at his disposal, Truong Chinh, with the cooperation of Dang Xuan Thieu and Pham Van Dong, had actively expanded the Party Cell throughout the region. Like Mao Zedong, Dang Xuan Khu did not go abroad to study Communism whereas Ho Chi Minh, like Liu Shaoqi, had been trained in Moscow and received the influence of the Third International.

The unification of three Communist parties in Hong Kong under the name of the Indochinese Communist Party with Tran Phu designated as the first Secretary-General was carried out against Truong Chinh's will and under the pressure of the Third International whose representative was Ho Chi Minh.

The Truong Chinh faction was responsible for taking advantage of the popular demonstrations on August 18, 1945 to seize power. In his book *"The Historical Stages,"* fourth edition, Vo Nguyen Giap reported a dialogue between himself and Ho while living at Pak Bo (1944-1945). Both of them asserted: *"It is certain that our party has members in the delta; we must at all costs try to contact them."* This was the reason for a delay of nearly two weeks, until 9/02/1945, for Ho Chi Minh to make his appearance at Ba Dinh Square (Hanoi) to read the speech declaring the independence of Vietnam.

After Mao Zedong unified mainland China, the Vietnam Workers' Party was established, Truong Chinh automatically assumed the post of Secretary-General and the song *"Our Eldest Brother Truong Chinh"* was popularized within the Party.

As a man of the world, Ho Chi Minh was well-aware of his precarious situation in the party. Therefore he took full advantage of the prestige in his position as Chairman of the government to even the balance of power with Truong Chinh and resorted to all sorts of schemes to bribe, attract and divide party mem-

bers.

The Land Reform offered a favorable opportunity for the Ho faction to overthrow the Truong Chinh faction. Those "new" members recruited during the Anti-Feudal campaign had helped the Ho faction eliminate a large number of "old" members who were under Truong Chinh's influence by labeling them as landowners, reactionaries, village notables, etc... In addition to those who were executed after undergoing the denunciation sessions and those who died in jails, the number of party members released during the Rectification of Errors, according to the newspaper *Nhan Dan*, amounted to 12,000! They escaped death but returned to find out that they had lost their former positions, their houses were occupied by strangers and their families had broken up with their children run away and their wives married to other men!

Although Ho Chi Minh succeeded in having Le Duan replace Truong Chinh, the latter's faction members were still part of a network throughout the army and the party system. Hence Le Duan could only assume the position of First Secretary (1956). Because the party had become a center of a power struggle, the bureaucrats had to cluster around the more prominent members to protect their interests and their positions and were no longer idealistic like before. This marked the first phase of the self-destruction process of the Vietnamese Communist Party called the "Union of the Bureaucrats."

2.1.3. The Peasants' Revolts

Pushed into misery and grief by the harsh and ruthless policy of the party, the peasants revolted in many areas such as the Bac Ninh and Nam Dinh provinces but the party called on the army to crush them ruthlessly.

In November 1956, peasants in five villages in the Quynh Luu district of Nghe An province staged an uprising, armed only with sticks and other crude weapons. Yet the party mobilized an entire division of regular troops to exterminate them. The fate of twenty thousand peasants still remains unknown to this date, but it is certain that except for a significant number of people who had mercily died a quick death by shooting, the rest languished and died in jail and concentration camps, suffering from torture, interrogation, hunger, cold, illness!...

2.1.4. The Intellectuals' Revolts

In early 1956, at the same time as Nikita Khrushchev launched the de-Stalinization campaign, attacking the personality-cult, Mao Zedong initiated the "*Hundred Flowers*" Movement.

In Vietnam, after a few months, the party introduced the Rectification of Errors and allowed some freedom of expression to the intellectuals and writers. During the nine years of the Resistance war and two years of living in Hanoi, they had suffered considerable hardship, both physically and mentally. They had only enough money to buy a few dozens of kilograms of rice to sustain their families whereas party sycophants were promoted to "cadres in Arts and Letters" and enjoyed a luxurious and easy-going lifestyle. As a result, a large number of people participated in writing articles criticizing the errors of the party. The weekly paper *Nhan Van* (Humanities) appeared, serving as organ for the intellectuals. The editor was Nguyen Huu Dang, a party member of long standing since 1945 who had at one time been Minister of Culture.

The majority of the intellectuals who had participated in the Resistance war were all firmly nationalistic but under the circumstances had to join the Communists. The latter were well aware of this fact and temporarily accepted the intellectuals within their ranks so that they could help glorify the party. Once the Resistance was successful, the proletarian dictatorship had been established and a socialist society was on its way, it became necessary to suppress the intellectuals. The tolerance shown during the Rectification of Errors only served to induce the artists and intellectuals into making mistakes and the paper *Nhan Van* was only a trap set by the party to capture the entire group.

The *Nhan Van - Giai Pham* only lasted 3 months but long enough for the party to identify and assess its opponents in order to carry out the "Thought-Reform" campaign for all intellectuals whether pro- or anti-party. Pro-party intellectuals were sent for re-education in large cities where they enjoyed a comfortable life. On the other hand, the anti-party intellectuals were sent to the highlands where they were made to work under the control of minority Montagnards. The Communists speak of being humanitarian and

merciful and yet their barbarism is unequalled. They forced their enemy to die a slow death, prey to cold, hunger and disease. These are deaths that are more terrifying than the quick death by a bullet. Many of these intellectuals never returned home and have not been heard of again. A few who were allowed to go home had to give up writing and teaching to take up manual labor. They had selected to remain silent in a regime that "*imprisons the voice.*"

2.1.5. The Liquidation of those who had regrouped to North Vietnam

Parallel with the emigration movement to South Vietnam of nearly 1 million North Vietnamese, the "regroupment" also sent beyond the 17th Parallel over 300,000 South Vietnamese people. The majority of them were families who had participated in the Resistance war. Imbued with nationalism and patriotism, now that the Fatherland had achieved independence, they wanted to contribute to building up a socialist society in North Vietnam and to prepare for the future liberation of South Vietnam. Such a noble and simple dream seemed within reach, but a reality, base and complex, rudely awakened them when they learned that to be patriotic was to be socialist and that the class struggle principle was enforced everywhere even in the intimate relationships between husband and wife.

In reality, the party did not want to accept these people in North Vietnam, where bloody and violent measures were used to intimidate and coerce the people into a lifestyle dictated by the party. These people had led an easy-going life both physically and mentally in South Vietnam which is a fertile land, where a yearly crop is bountiful enough for the people to take it easy for the rest of the year. The party knew in advance that sooner or later these people would become disenchanted with the regime. As a result, except for a few core members who received special treatment and were allowed to settle near Hanoi, the rest of the group were banished in the new economic zones established in the remotest areas of the country. In other words, the party did not directly kill the latter but instead exposed them to a cruel death by hunger, cold, illness and utter loneliness which plagues the convict in penal servitude.

According to the statistics released by the

Republic of Vietnam (1973), after 20 years, the 850,000 people who had emigrated to South Vietnam had increased to 3 million people. As to the more than 300,000 people who had regrouped to North Vietnam, how many are left? Where are they? How had they been treated by the party?

2.2. South Vietnam

After helping the French wage the war against the Communists for five years and after the French defeat at Dien Bien Phu, the United States discarded the French and assumed direct responsibility of the Indochina problem. Although they are allies in the Free Bloc, the U.S. and France have bitterly opposed each other in conflicts involving international interests. After World War II, the U.S. advocated an anti-colonialist policy of helping the former colonies to regain their independence but the French continued to pursue the old colonialist policy under a new designation: the French Union.

The Nationalist solution had long been mentioned in French political circles but it only became a reality with Bao Dai's appearance on June 5, 1948. Yet the French did not act sincerely in implementing the Nationalist solution. Evidence was seen in Charles de Gaulle's withdrawal from the politics when time came to fulfill the promises made when the colonies contributed manpower and resources to the liberation of the "motherland." When some progressive politicians wanted France to follow the example of the British and genuinely return independence to the colonies, it was de Gaulle himself who issued a stern communique, warning that: *"Any Frenchman who is guilty of causing France to lose part of her territory in the French Overseas will be sooner or later tried before the Supreme Court."* These actions pushed even further away those true Nationalists who did not want to serve a puppet government as lackeys and further enhanced the Communists' prestige in leading the Resistance movement to regain independence for the country.

2.2.1. The First Republic

On 7/7/1954, with the consent of Bao Dai and the French government, Ngo Dinh Diem, backed by the U.S., returned as Prime Minister of South Vietnam. This was the first time that the South enjoyed all the three favorable conditions, name-

ly *Timeliness, Opportunity and Popularity.*

Timeliness: The Geneva Agreements had created two Vietnams with two different regimes. The Northern region was under the influence of the Communist bloc whereas the southern region was part of the Free World and the front line between Nationalism and Communism had now been clearly drawn.

Opportunity: South Vietnamese territory was large enough to wage the war both on the offensive and defensive and was capable of developing its economy to become prosperous. However, in keeping with the principle of "half from the land and its resources and half from the people," the degree of productivity depends on the capabilities of the leadership.

Popularity: South Vietnam enjoyed the wholehearted support of the United States and the Free World as well as the confidence of the military and the immigrants, forces which serve as a core and a solid base for preliminary steps toward building up the regime.

Despite French efforts to create difficulties for the new government such as inciting the Binh Xuyen group's uprising, based on the three above mentioned factors, Ngo Dinh Diem succeeded in stabilizing South Vietnam and was extolled as an outstanding politician. Yet South Vietnam could only know peace and prosperity for a short time and went into decline because of nepotism and cronyism which were rampant in the Personalist Labor Party. With *Popularity* going down and taking *Opportunity* down with it, it was not surprising that the administration eventually lost the hearts of the people and the land.

Ngo Dinh Diem might have been a competent and virtuous administrator but he was not an enlightened politician since he was unaware of the interactive nature of the relationships among international powers. Consequently he was unable to detect and cope with international conspiracies and at the end was embroiled in the international conflicts that were actively affecting Vietnam. The Buddhist crisis in 1963 was only a pretext and the straw that broke the camel's back to cause the collapse of the First Republic.

2.2.2. The Transition Period

South Vietnam went through a political turmoil marked by a series of coups d'etat: President

Ngo Dinh Diem overthrown by the army, General Duong Van Minh deposed by General Khanh, General Khanh relieved of his office by General Ky, General Ky taking over the chairmanship of the Central Executive Committee, etc.

The elimination of such generals of "French origin" as Tran Van Don, Mai Huu Xuan and Le Van Kim and the forced early retirement of a number of older generals were not simply the result of a purge within the Army ranks. It was also dialectically connected with President Johnson's decision to send troops massively to Vietnam and demonstrated that the conflicts of international interests in Indochina had reached a critical point and the eye of the storm was Vietnam.

In retrospect, one can certainly perceive the international conspiracy with its maneuvers of power consolidation and political infiltration aimed at expelling the U.S. from Southeast Asia:

- Charles de Gaulle, after a period of seclusion, came back to power as President (1959-1969). Under his leadership, France had pursued a virulent anti-U.S. policy in Europe and even in Asia in adopting a neutralist standpoint which aimed at withdrawing the Indochinese countries from U.S. influence!

- Mao Zedong with his Maoist doctrine separated himself from the U.S.S.R. and carved for himself a position which transformed a bipolar world into a triumvirate, not unlike the *Three Kingdoms of Wei, Shu and Wu* of Ancient China. Sharing the same interests, de Gaulle and Mao naturally advocated the same policies.

- In 1959, the Hanoi Politburo took the decision to invade South Vietnam by using military force.

- In 1960, the National Liberation Front for South Vietnam (N.L.F.) was founded with Lawyer Nguyen Huu Tho as Chairman and with the participation of a large number of South Vietnamese personalities who held a neutralist viewpoint.

- Prince Sihanouk, who had publicly stated: "*I follow de Gaulle*," lured by all the promises made by the international powers, allowed the N.L.F. to use the port of Kampong Som as a receiving point for military equipment and supplies and to establish military bases on Cambodian territory

to launch operations against South Vietnam.

To fight against the all-out war waged by Hanoi but backed by the international powers, U.S. reaction only consisted of using massive military force, applying what is known as "a ton of bombs for every enemy" in a war without a goal. Hanoi waged the war with an ever-increasing intensity and could not even use up all the international aid which was pouring in. The people's living standards also improved as compared with those existing during peacetime because the party had loosened its grip on the food supply, a political tactic to ease the pressure and prevent an explosion.

On the diplomatic front, the U.S. also encountered numerous obstacles. Its supreme political prestige of the fifties, after World War II, suffered significantly before the attacks of the Anti-War movement organized by European intellectuals with a view to fighting the U.S., glorifying Hanoi, and extolling Ho Chi Minh, thereby making the U.S. lose face on the international scene and triggering an opposition movement within the U.S.

After determining that Vietnam was nothing but a quagmire covered up by international plots, the U.S. had rapidly and skillfully changed its strategy and agreed to hold the Paris peace conference in 1968. It agreed to sit next to Hanoi in a conference attended by four delegations from the U.S., Saigon, Hanoi and the N.L.F. It then systematically pursued a covert diplomatic policy which called for making many promises to Hanoi and creating dissension against the opposing international forces.

2.2.3. The Second Republic

The Second Republic was formally inaugurated with the election of General Nguyen Van Thieu as President, Chairman of the Committee for the Direction of the State, and of General Nguyen Cao Ky as Vice-President, Chairman of the Central Executive Committee.

Their first term was marked by two noteworthy events:

- President Lyndon Johnson declared his decision not to run for re-election because of the defeat in Vietnam.

- The Tet Mau Than Offensive (1968): While the people were happily celebrating the Tet festival, the N.L.F. launched the "General Of-

fensive" throughout the provinces and cities, inflicting untold damage in property and human losses on the people. In Hue alone, the Communists massacred thousands of people through mass shooting, clubbing, and burying them alive. These tragedies exposed the barbarous Communist policy which had indiscriminately lumped together innocent people, comrades and enemies.

The heroism shown by the armed forces of the Republic of Vietnam in fighting and stopping the attack and later in destroying the entire military force of the N.L.F. was completely ignored by U.S. and world news media. Not only did this represent an act of injustice in news communication, but it was also a calculated one. In fact, the Tet Mau Than Offensive was only a repeat of a cruel, ruthless ploy which the Communists had previously used against the Nationalists who had joined the anti-French Resistance war and which was called *"to use an enemy to kill an enemy."* In participating in the international conspiracy to dismember "the American elephant," Hanoi knew for sure that it would win. This was only a matter of time and Hanoi reached the decision to destroy the entire regular army of the N.L.F. which was composed of the people who had previously regrouped to North Vietnam. Its objective was to eliminate a future danger when it would take over South Vietnam, unify the country and push the people, firmly and rapidly, toward socialism. This Front's mission as a guide and a pioneer had now ended!

The people who had regrouped to North Vietnam had committed an unforgivable sin: they were extremely knowledgeable about the real ruthless nature of Hanoi as well as the realities in the socialist paradise! Furthermore they were viewed as suspect characters because of their easy-going nature and their tendency to enjoy life, characteristics of the South Vietnamese personality, which might be easily contaminated by contacts with the spuriously prosperous South Vietnam and Western modern civilization.

After eliminating the N.L.F. regular army, Hanoi massively sent its troops to replace the latter and control the "South Vietnam Provisional Government" which was inclined to secede from the central Hanoi government and join the bloc of China and France.

From a leadership standpoint, Hanoi proved itself to be clever and was able to create a position of strength for itself in order to guard against any contingencies that might arise. Yet it had also created difficulties for itself because no one could either trust it or come close because of its treachery against its own members let alone its friends or allies.

The bitter lesson experienced by the true nationalists in their tragic lonely position, caught between two firelines from the Communists and the Colonialists in 1945-1954, was not noticed, learned and understood by the people who had regrouped to North Vietnam. "The politics of the past days" continued, making history — pages of history full of sufferings not only for the people of South Vietnam but also for North Vietnam, for the entire Vietnamese nation!

– In 1969, Richard Nixon was elected as President of the U.S. with the promise to solve the Vietnam problem with honor. But how was he going to take home the entire U.S. army? The greatest challenge facing a leader is to withdraw while preserving his entire forces in a position of inferiority in all aspects and surrounded by the enemy ready to massacre them. As a result, the best solution was to hold a conference, even though one had to lower oneself, to humble oneself, but with the art of negotiating by night with the dark shadows as accomplice, everything would be satisfactorily resolved.

– In 1972, President Nguyen Van Thieu in a "one-man election" was re-elected with 99% of the votes!

– On 01/27/1973, the Paris Agreements were signed by the four parties.

But also in 1973, President Nixon began his second term when the Watergate scandal broke out. Under violent attacks by the news media and confronted with widespread popular discontent, Nixon was forced to resign in sorrow and despair! In 1974, he was replaced by Vice-President Ford.

In South Vietnam, President Thieu began to face opposition from the people, such as the Lawyers' Struggle movement, the Anti-Corruption movement, etc. A U.S. Senate delegation went to Saigon to assess the situation, review the aid package to Vietnam and to meet with opposition groups. One of the recommendations made by the opposition was to stop supporting Thieu

and to cut all aid to the Thieu government. Theses recommendations were readily accepted by the U.S. Senate. Surrounded by opposition, Thieu was forced to resign.

Then Phuoc Long was lost. Division I evacuated. On 3/10/75, the Ban Me Thuot battle began. Division II withdrew in a sea of blood and terror...

And whatever happened happened as planned by those who had mapped the course of events. President Duong Van Minh surrendered to the North Vietnam army. The stories about the three-part solution, French intervention, etc., never came true! Everybody had been deceived! The U.S. had handed South Vietnam to North Vietnam before the deadline!

Like France, the U.S. had suffered defeat in Vietnam and had to sign the Paris Agreements to be able to withdraw its troops safely. In a partial analysis from the military perspective, many observers believed that a superpower like the U.S. could not be defeated by North Vietnam. Its abandoning Vietnam must have been an exchange of some kind of interests with the U.S.S.R. and China.

Yet, from a political standpoint, another conclusion can be drawn: the U.S. was indeed defeated! Defeated because it had erroneously assessed its Friends and Enemies, Itself and its Foe, the nature and the goal of the war, and had therefore failed to map out a policy which would guide continuous political cycles and help in building "a new world order" right after World War II.

As a result, the U.S. had wavered before the competition, both open and covert, of the powers which were recovering their strength within the Free bloc itself. These unexpected contingencies had served to prolong the Vietnam war beyond the time planned, causing the U.S. to send more troops than scheduled and to spend a budget greater than it could afford. The end result was economic decline leading to internal dissension.

In an attempt to save itself, which was unworthy of a superpower leader of the Free bloc, the U.S. had shamelessly carried out a covert diplomacy to hand over to North Vietnam an allied country — South Vietnam, outpost of the Free World which several presidents had pledged to protect — together with the entire

military apparatus and weapons of its disintegrating army. In addition, the U.S. also pledged to rebuild North Vietnam with a multibillion dollar budget and technical assistance to develop its economy.

Many people considered the Second Indochina War with 21 years of U.S. support to be the best opportunity for the true Nationalists to fight the Communists, liberate North Vietnam, reunify the country and rebuild it based on the principles of democracy and freedom, an opportunity which they had previously missed. This assessment was wrong and unrealistic! The U.S. entered Vietnam with a clearly defined policy, which acted as a guideline for a pre-planned anti-communist strategy. The Nationalists still could not directly face the Communists with their own policy. This is the most accurate explanation to account for the lack of political leaders of international stature in South Vietnam. Why did South Vietnam only have governments headed by technocrats who were only capable to carry out short-term projects? Why did South Vietnam lack high-ranking strategists?

Ngo Dinh Diem was overthrown. Nguyen Van Thieu and Nguyen Cao Ky were denounced by the U.S. as corrupted and drug traffickers. Yet, they had fulfilled the roles the U.S. wanted them to play!

3. Phase III (1975-199...): The Process of Awareness of a Nation faced with the Communist enemy; Harmony with the enemy

Thanks to a number of favorable conditions, the Vietnamese Communist Party was able to seize the opportunity to make history and was completely successful in two continuous phases of the war:

- Phase I (1945-1954): It defeated the French colonialists under the label of "*Resistance*" and took over North Vietnam.

- Phase II (1954-1975): It defeated the U.S. superpower under the label of "*Liberation*", took over South Vietnam and reunified the country.

The main reason for this success was that the Vietnamese Communist Party had the monopoly in exploiting the labels of "*Save the Fatherland*" and "*Nationalism*" in order to propagandize, take advantage of the people's ardent patriotism and

deceive them into sacrificing everything for the noble struggle against foreign aggression. Yet, labels and real nature are two different things, which can easily be differentiated with time and demonstrated through actions. Therefore, are the Communists really patriotic? What have they done for the Country and the People? Is the Vietnamese Communist Party a public party which serves the national interests or is it an instrument of foreign invaders to realize the international conspiracies according to orders received and is in the process of becoming a private party, serving the interests of the Red Capitalists? These are questions which the Communists and the Vietnamese Communist Party will have to answer before the tribunal of history as well as to the national conscience regarding their innumerable crimes which they, as leaders of the country, committed throughout the past half century.

After taking over South Vietnam, the first statement the Communists made to the people was that *"Even a butterfly fleeting about is also guilty toward the Revolution!"* It followed logically that sooner or later the repressive measures enforced by the Communists against the South Vietnamese army and people would be carried out.

3.1. The "Re-education" Camps

Thousands of troops from the Army of the Republic of Vietnam, from all ranks, from the privates to high-ranking officers as well as government officials, from the central government to the villages, were all herded in prison camps which were euphemistically called "production labor re-education camps" and established throughout the country, from North to South Vietnam. The Communists have always claimed they follow a humanitarian and lenient policy, heavy on the educational aspect and light on the punitive aspect. Yet all the facts have demonstrated their ruthlessness. They forced the *"puppet troops and puppet officials"* to carry out tasks such as clearing the minefields by standing in single rows, stepping forward and using sticks and their bare hands to remove the mines. This is an extremely dangerous task which could have been easily performed by mine clearing experts through technology and chain detonators. The Communists are fully knowledgeable about this

technique and also have the means but they harbor a different intent. This method was meant to kill people together in a single accident which would be advantageous in many aspects. There have been thousands of deaths and mutilations as a result of these murderous orders!

The Communists have always emphasized that *"man is a precious resource"* and that modern technical knowledge is important in productive labor and human resources management. But they have acted differently: they have lumped together physicians, engineers and experts in the task of planting crops...

Re-education camps in fact represent a form of Communist economic production, which exploits the labor of those people who have been condemned to penal servitude indefinitely and without trial. They have relentlessly toiled to enrich the party, like those serfs in the Middle Ages in Europe, who were only paid with a "minuscule" food ration composed of rotten rice, manioc, and corn, leaving them in perpetual hunger.

Were it not for the family visits to bring food and medication, the number of deaths in the "re-education" camps would have been much higher. Furthermore, the system of family visit is a cruel maneuver used by the party to proletarianize the South Vietnamese people rapidly. In other words, the people have been forced, during these times of galloping inflation, to sell their jewels and personal possessions which they were able to hide during the party's waves of extortion, such as taxing the compradores, auditing shops, other businesses and industrial enterprises. They must sell in order to buy food and medicines which are under the party's sole management and supply their fathers, husbands and sons who were being incarcerated in the so-called "re-education camps."

The authorities of the camps have also used the family visits as "favors" to be granted to the prisoners who are euphemistically called the "reformed." They must work very hard in order to receive permission to write to their families and meet with them during the visits.

The prisoners are required to reform themselves satisfactorily so that they can be released and return to their families. But what is the criterion

to determine "satisfactorily?" It is as elastic as the "criteria for the Population Classification" during the Land Reform (1954) in North Vietnam. The South Vietnamese people have received the same kind of "attention" which the party has devotedly bestowed upon the landowning class in the class struggle. The only difference is that now the "Northern" class fights against the "Southern" class out of petty jealousy and envy against those who are more fortunate!

3.2. The "Night Blossoms" Campaign

The family is the base on which society is founded, the starting point in the *Five Relationships*, which bond the individual to society: husband and wife, parents and children, brothers and sisters, teacher and student, king and subject, that is the bilateral relation between the people and the government.

The noble and sacred goal in conjugal love is to create people for the following generations, expand the extended family and enrich the race. Without a marital union built upon a solid foundation, there will be certainly no parents and children, no teacher and student, no country and no society.

Our history has also placed as point of origin of the marital love the Trung heroines' struggle against the Chinese in order to regain independence. The moral principle, which calls for loyalty and filial piety for man and purity and virtue for woman, has led to numerous cases of women following their husbands who had left to defend the country. In the process of living, progressing and growing, generations after generations, inspired by the ideal of "filial sons and loyal subjects," have sacrificed themselves to defend the Fatherland. Several world historians who have studied the history of Vietnam, such as Joseph Buttinger, have asked the question: "*Why, during thousands of years of domination, the Vietnamese nation has not been assimilated and Vietnam still remains a distinct country?*"

The correct answer, from a cultural viewpoint, is because Vietnam is a country founded on national love!

To launch the "Night Blossoms" campaign, the Vietnamese Communist Party secretly ordered the cadres to destroy the familial foundation of South Vietnamese society. They did so by creating favorable conditions to lead into temptation

women who have been living in difficult conditions, both economically and morally. The Communist cadres were given free rein in using their power to coerce, their positions to tempt, and the money they had extorted to seduce those women. Countless heartbreaking stories have occurred. Living in dire economic conditions, jobless, without any money, the wives of "*the puppet soldiers and puppet officials*" had to sell themselves to support themselves, support their children and support their incarcerated husbands. Many wives and daughters of "*puppet soldiers and puppet officials*" were forced by the Communist cadres to trade their virtue in exchange of their husbands' or fathers' early release or access to government food rations.

The Party has achieved many objectives through this campaign:

- First it has been able to bestow privileges to North Vietnamese cadres who had not been rewarded despite many long years of hard service. But this action also helps make them accomplices of a crime so that they will cling to the Party to survive and to continue enjoying the privileges, like those peasants who had shared in the blood guilt in murdering the landowners in the denunciation trials in North Vietnam (1953-1956).

- It has succeeded in isolating the South Vietnamese soldiers and officials. Upon their release, they do not have a shelter, they find themselves in the lowest social strata, continuously subjected to government harassment and abandoned by their loved ones, those who at one time had sworn to be with them even in the afterlife!

- The Party has also succeeded in destroying the thousand-year old tradition of Vietnamese culture which is founded on the love relationships uniting husbands and wives, brothers and sisters, neighbors living in the same villages, and the people living in the same country.

In terms of meaning and results, the "Night Blossoms" campaign is similar to the Anti-Feudal campaign carried out in North Vietnam (1953-1956) to fight against the vestiges of feudal mores. In this campaign, the party had eliminated the veteran members of the Truong Chinh faction by denouncing them as landowners and executing or jailing them. Money and power were used to coerce and seduce their wives into

marrying communist cadres. This is a concrete evidence of the inhuman and immoral nature of the party-led proletarian culture which is usually called the culture of the three No's: *No family, no country and no ancestors.*

3.3. The Elimination of the National Liberation Front for South Vietnam (N.L.F.)

After taking over South Vietnam, Hanoi systematically began eliminating the cadres of the N.L.F. and personalities such as Nguyen Long and Phung Van Cung were under close watch, Nguyen Huu Tho and Nguyen Thi Binh were only figureheads who obeyed orders. The Southern faction was dissatisfied but powerless. Because Hanoi had calculated far ahead, it has used the Army of the Republic of Vietnam (A.R.V.N.) and allies to completely destroy the N.L.F. regular army since the Tet Mau Than Offensive in 1968.

The only symbol left of the N.L.F. was its *Red-Blue, Yellow Star* flag flying on the roof of the former Independence Palace. Over a year later, after the decision was made to reunify and to move the country, firmly and rapidly, toward socialism, that flag was also lowered and thrown away!

In the self-creation and self-destruction process undergone by the Vietnamese Communist Party, this represented Phase II, called "meritocracy." After the victory against the U.S. superpower and the take over of South Vietnam, the prestige of the Le Duan and Le Duc Tho faction was greatly enhanced, both individually and as a group, within the party and it was able to gain full authority in assigning administrative personnel to South Vietnam. Although this part of the country has been accused of being depraved and spuriously prosperous, it has become a dream land for the Communist cadres and the North Vietnamese people, as illustrated in the statement: *"Three months in the Soviet Union are not as fun as three weeks in East Germany, but three weeks in Germany are not as fun as 10 days in Saigon."* A Communist cadre's lifelong dream to own a wrist watch, a radio and a bicycle can now be easily achieved with an assignment to South Vietnam. As a result, a fierce race was waged to win assignments to South Vietnam through bribery and bargaining.

3.4. Desecration of the Graves of the A.R.V.N.

War Dead

Torturing the loser is a most shameful act which denotes a lack of dignity, but far worse is a systematic policy aimed at taking revenge on the dead. The military cemeteries in Bien Hoa and Tan Son Nhat were destroyed, dug up and leveled. The Mac Dinh Chi cemetery shared the same fate. Whatever justification they may use, the Communists cannot cover up their vile, mean and uncivilized nature before world opinion and their inhuman and immoral nature before the nation.

"The ancestors' graves" are part of our nation's traditional cult of ancestors. Every Spring, during the Ching Ming Festival, the Vietnamese people used to visit the parents' graves, burn incense and pray to the dead. The custom of inviting "the ancestors" to come home on the twenty-third of the last month of the lunar year is also a religious rite. Even during the days of absolute monarchy, whereas the people were deprived of many rights, the dead were allowed to be buried in coffins gilded and red-lacquered, symbols of status which were reserved to the nobles of the Court. Although desecration of the enemy's graves had occurred in Vietnamese history between Gia Long and Quang Trung, it was limited to the individual and his family and Gia Long's action was severely criticized as unworthy of a leader. Grave desecration has also been viewed as a serious criminal offense, not only during the feudal period of Vietnam but also during these modern times throughout the world.

The Good and the Evil, although diametrically opposed, are difficult to differentiate. The Communists adhere to a policy of no country, no family and no religion but claim that they are the true heirs of the national tradition. *"To err is to lose,"* such is the historical reality which the Vietnamese people must accept in bitter regret!

3.5. Expelling the Injured Veterans from Hospitals and the Disabled Veterans from Convalescent Homes.

After 4/30/1975 and after the Communists took over the military hospitals, they proceeded to expel the injured veterans from the hospitals and the disabled veterans from convalescent homes. These were the most miserable members of a regime which had disintegrated. They were homeless and received no medical assistance.

Many of them were led to commit suicide to escape from pain and suffering. Many of them died for lack of food and medical care. A large number of them earned their living by begging or singing at the bus stations and at the marketplaces. They have been able to survive thanks to assistance from those who shared the same fate as "puppets" in South Vietnam and who were also victims of the North Vietnamese Communists' ruthless and exploitative policy.

Only by looking at the disabled veterans dragging themselves in the streets, the lame guiding the blind, in their tattered uniforms from all military branches, can one fully appreciate the loser's pain and humiliation. These soldiers were the truest reflection of a heroic army, who had fulfilled their duty of defending the country and stopping the enemy, but they were betrayed by their unworthy superiors and incompetent leaders and were abandoned by their allies.

International opinion used to invoke mankind's conscience to justify their assistance to the North Vietnamese Communists during the Vietnam war. What do they think now of the social tragedies which are occurring in Vietnam, a victim of injustice and partiality, a situation which originates from an inferiority complex suffered after World War II by certain nations which proclaim themselves to be civilized?

Looking at the injured veterans of the crumbled A.R.V.N. who are living at the edge of society, what does the Communist soldier think of them, of himself, and of the common fate of those who are engaged in defending a regime and serving an ideal?! The Vietnamese Communist Party is notorious for its precautionary plans to carry out "*a war without the war injured*" but the Communist soldier is too young and simple-minded to ponder over the issue!...

3.6. Striking at the Mercantile Bourgeoisie

This campaign was carried out after the reunification of the country and the party's decision to push the country toward socialism without a transition period. Before that, the party had robbed the people of their property by implementing several money exchange rates which increased each time but without any increase in purchasing power. The rate of exchange has been predetermined for each individual and each food ration, based on the census. The remaining

amount must be submitted to the government in exchange for a receipt!

The primary targets of this campaign were the big merchants, the mercantile bourgeois and the minority owners of factories. All their properties were confiscated by the government and they continued operating as cooperatives or state-owned enterprises. Through this campaign the party has amassed an extremely large amount of money, including foreign currency, and gold worth of billions of U.S. dollars. This is a source of profit that the party has been intent on reaching through all kinds of measures.

This also represented a turning point in the Vietnamese Communist Party's process of self-creation and self-destruction, changing from "meritocracy" to "internal destruction." Fighting for power and personal interests, the party has dismantled itself into small factions engaged in competing against one another.

The criteria of dividing responsibilities, work and benefits have been seriously violated. The principle of leadership by the party, management by the state and ownership by the people has been proclaimed but never applied. The Party has stepped beyond its role of leader and has taken over management and ownership. It is no longer a question of "*loyalty to the Party first*" as before, but a matter of nepotism and connections. "*Position first and connection second*" has led to a corrupt party system with a well-defined policy and strategy!

3.7. Relocating the City People to New Economic Zones

To implement its plan of migration to bring people from North to South Vietnam and to accommodate a large number of staff assigned to the South, the party has carried out the policy of driving the Vietnamese people to the new economic zones.

Through the system of secret police at the ward level, the majority of the families of the "*puppet soldiers and officials*" were ordered to relocate to the new economic zones established in insalubrious remote areas and jungles. The city people were assembled and transported by carts to these areas and were then left to fend for themselves without any kind of assistance. Many people died of disease and starvation because the food supply had run out before crops were har-

vested. Many others had to escape and lead a marginal life in the cities, working at odd jobs for subsistence. At times, they have even lived on the sidewalk in front of their own houses which are presently occupied by people coming from the North!

The city now has two kinds of classes: a class composed of "puppets" who are subjected to all kinds of harassment and a new class composed of "party" people, who are working as cadres and civil servants and enjoy full powers as a privileged class of the regime.

3.8. The Policy of Exporting People

Although it has on several occasions seized the South Vietnamese people's property, the party still believes that they have been able to conceal a large amount of personal belongings, gold and jewels. To appropriate this gold, the party has had its underlings organize the exportation of people both officially and semi-officially.

The official route was reserved to the Vietnamese of Chinese origin and the semi-official route was carried out by port authorities and the secret police who sold their protection and the docking area to the escapees. On the average it costs per person 5 to 10 ounces of gold to leave and before leaving he or she must pay off the various taxes devised by the state. The secret police also investigated the financial status of each and every escapee. Only a handful of people could successfully escape in one single trip. Usually people have been caught several times and each time they must purchase their release with more gold. The intent is to extort all the gold from those who leave the country.

In implementing the exportation of people, the party aimed at:

- Appropriating all the gold so that the people cannot acquire any means of opposition, buy food and weapons or bribe and corrupt cadres, bypassing the government.

- Expelling quite a large number of discontented people to ease the tension within the country and alleviate the need to use the secret police to watch people.

- Eliminating the danger represented by the Chinese population in Cho Lon before the conflict between Vietnam and the Red Khmers (1978) and between Vietnam and China (1979).

Ironically enough, because the policy of export-

ing people turned out to be so profitable, the different factions within the party frantically entered into a race to organize escapes and sell docking areas for their own benefits. This self-enrichment had led to conflicts, intrigues and liquidations among various groups, resulting in a division of areas of influence to do business, heedless of the laws and the policy of the central government. Each faction has ruled over an area with the power of life and death like a warlord.

More than one and a half million people have escaped and reached the Land of Freedom, being accepted in countries all over the world. But there have also been almost a million people who died during their escape. They died, robbed, raped and murdered by pirates. They died in the midst of a tempest in the ocean. They died of thirst, of hunger and of being cast ashore on desert islands.

The reasons for the people to leave their country are usually twofold: political and economic. Yet let us look at the reality and understand why they left the country. They left because they did not have the basic minimum conditions to live as a Human Being as defined by modern standards. We must first be a Human Being, we must have the nature of a Human Being in order to be and become a Human Being. Even if animals lived billions of years, they would never become Human Beings. Under the leadership of the Vietnamese Communist Party, the person is relegated to the same level as animals in order to be and become an animal.

The reason why this inhuman and immoral regime can survive in our country is due to the complicity of the evil world powers and to the immaturity, indifference and ignorance of those who are responsible both on the national and international levels.

The French people are proud of their humanistic culture which is highlighted by the *1789 Revolution for Civil Rights*. Yet it has been the French government which has helped in prolonging the existence of the dictatorship in Vietnam. The American people are proud of having a culture of individual freedom based on the *Human Rights Revolution of 1862*, which has served as a model for the entire world. Yet, it is the U.S. government which bears the greatest responsibility in the everlasting sufferings en-

duced by the Vietnamese people.

Liberty, Equality, Humanity, Justice and Conscience of mankind, has all this been invoked as a label to achieve a political objective or as an idealistic sacred torch to unite mankind in the process of unifying the world? If it is simply a label, it is not worth mentioning. But if it is an ideal, then it should be demonstrated by more concrete and realistic actions!

3.9. Prostitution and the Exportation of Women

The Communists had accused South Vietnam of being a spuriously prosperous society based on a decadent and hybrid culture, full of evils such as drug addiction, crimes, prostitution and corruption. This was a correct assessment about a society on the verge of collapse. Yet, after taking over South Vietnam, what have they done to educate the people and to reform the person and society?

Labor production camps for drug addicts and Centers for the Restoration of Human Dignity for prostitutes, which were opened as collective farming sites, have not resolved the issue. On the contrary, although South Vietnam has become impoverished and much more dilapidated than before, in cities and provinces, the social evils of the "U.S.-Puppets" still exist and are more rampant than ever! Saigon was called by the Communists the "large whorehouse of South Vietnam" with "500,000 prostitutes to serve U.S. troops and their mercenaries." Yet now that *"the U.S. has run away, the Puppets have been trampled down,"* the number of prostitutes is even greater than before because the need for entertainment of party members and of the state has become a matter of national policy.

In Saigon, the number of hotels and dance halls has far exceeded the number under the previous regime and more are expected to be built in order to meet the needs and standards of the "Communist economic market" and to prepare for the arrival of foreigners who would come to invest.

Prostitution has become the focal point of the touristic policy formulated and implemented by the party itself through its confidential agents and Vietnam has now the reputation of being the least expensive entertainment spot in the world with good food and beautiful young girls! Along with the feverish building of restaurants and hotels from North to South Vietnam, a

widespread prostitution ring is being operated by organizations dealing in the selling of women under the protection of the Communist party, at the central and local levels. The exportation of tens of thousands of young women to countries such as Japan, Taiwan, Hong Kong, Singapore, Thailand, etc. is nothing but a normal operation, outcome of a "touristic" national policy devised by the "Red Capitalistic clique" at the Politburo.

Ho Chi Minh had repeatedly stated: *"After defeating the U.S. enemy, we will rebuild our country ten times more beautiful and more virtuous"* in an attempt to reassure the people regarding the horrible consequences of the war as well as to strengthen their faith in the Communist party.

Yet, after years (1975-1992) in power, although the party has carried out several programs and numerous rectifications of errors, the country still remains dilapidated and the people continue to be poor. Famine, illiteracy, and disease are more and more widespread, the people's intellect becomes poorer and poorer, their feelings and interests more and more divergent. Vietnam has become one of the ten most backward countries in the world despite its extensive and fertile land, its valuable mines and its manpower of over 60 million industrious people.

The Communists have been successful in the war but have failed during peacetime. The nature of war is to destroy through violence, to shed the blood of the soldiers and the people and to spread death. Nonetheless, the ultimate goal of war is the apogee of humanity to rebuild the country and to recreate the race in accordance with the perfect standards during the ideal peaceful conditions!

The Communists' failure in peacetime clearly points to the leaders' incompetence and the outdated continued existence of the Communist party in a situation which has changed and requires heavier, more difficult historical missions than before. The Nationalists have missed the opportunity to make history since 1945 but the Communists have also failed to prove themselves since 1975.

To defend themselves, the Communists have repeatedly denounced the sabotage by the enemy, from within and without, the U.S. embargo and the opposition from the "U.S.-Puppets"

remnants." This is not accurate. With its policy "better to arrest wrongly than to leave out," with its system of prison camps, labor production camps and new economic zones and with its secret police wielding absolute powers, no opposition can exist without the help of the Communists themselves. The dissolution of the Communist bloc in Eastern Europe and in the Soviet Union, the obsolescence of Marxism and the dethronement of former leaders, including Lenin, have awakened and confused the Communists. Because the people and the higher ranks in the army as well as in the party have gained awareness, a position of conciliation with the enemy has been created: disgust with the party, contempt for the leadership and waiting for a change! As for the U.S. embargo, it has proved to be ineffective since many U.S. allied countries have violated it and invested in Vietnam! In politics, there is neither feeling, nor ally, nor enemy, just interests!

Its failure in peacetime has also exposed the role of the Vietnamese Communist Party as an instrument of the Third International and its leaders as servants of foreign powers entrusted with the implementation of the "international duty." They have brought the people to destruction through war and violence in order to resolve the world powers' conflicts of interests! They only see their own rights and the interests of their families and of their groups within the party. So long as they can be arrogant and live in luxury, they can let an entire nation fall into decay and extermination!

This explains the self-destruction process of the Vietnamese Communist Party: it has changed from the position of a public party, having fought for the national interests, to being an instrument for the Third International and a private party for the Red Capitalist clique at the Politburo, a gang of criminals, who rob and kill people and steal the property of the country and the people!

3.10. The Movement of Selling Real Estate to Foreigners

Having seen the obsolescence of Marxism and the disintegration of the Soviet Union and Eastern Europe, the Communists, with their fanatical and dogmatic nature, have corrupted themselves to become a clique of opportunists in the present-day Vietnamese society. Clearly aware of

the pending death of their regime, the Red Capitalists at the Politburo are scheming to run away to save their skin and their fortune. "A plural party democracy" is nothing but a maneuver by the evil world powers to help Hanoi go through a transition of power peacefully under the aegis of the anti-U.S. forces. The Vietnamese Communist Party has come to the decision to sell real estate in large cities such as Hanoi, Saigon and Vung Tau and vast expanses of land and mining areas throughout the country to foreign investors and share the huge profits among its members.

The intent of this action is clear: it will confront the transition government with an irreversible fait accompli; the economic domination exerted by world powers via a network of industrial and commercial enterprises in our country will turn Vietnam into a "concession" – a form of colonialism – of capitalist countries. Let us not forget that economic dependence is a far greater danger than political dependency. Having transferred the stolen money abroad, the Red Capitalists will buy back the stocks of these foreign-held companies with a higher price and come back to dominate the country once again, but financially this time. This is a money-laundering system usually practiced by criminal organizations in the world!

While the Red Capitalists and their cronies are scheming to survive and enjoy life, the international powers are scheming for profit. But the Vietnamese people are also scheming to carry out a Great Revolution to resolve in an absolute, comprehensive and ascendant manner all issues pertaining to the Nation, Civil Rights and Social Economy.

3.11. The Process of Becoming Aware of the Vietnamese Nation regarding the Communist enemy

Marxism-Leninism is an evil doctrine aimed at serving the conspiracy to establish Soviet imperialism under a new form in order to dominate and exploit the small and weak nations in the world. The ideal of fighting for the cause of the proletariat was only a ploy to deceive the victims of colonialism. Blinded by their intense hatred for the present enemy, many people have recklessly sold their souls to the Red devil and have had to slip into slavery again under a new master

are first. Friends and Foe are second! We are the beginning of the struggle to live, continue, and grow and we are also the objective in the struggle to Be, to Live as and to Become a Human Being!

To achieve this goal, our ancestors left methods the main importance of which lies in the word *Self-Reliance* in order to attain *Self-Victory* and *Self-Strengthening* to lead to Freedom in the spirit of *Self-Control*.

The myth of "*Socialist Friendship*" crumbled when war erupted among socialist countries such as the Vietnamese Communists and the Chinese Communists (1979).

The myth of "*Alliance within the Free Bloc*" also disappeared when South Vietnam was abandoned by the U.S. and handed to North Vietnam like a pawn (1975).

Thanks to the awakening through experience, suffering, humiliation and bitterness, the Vietnamese people have returned to the national standards and made a correct decision: "*Home is best.*"

Due to the present situation of our country, the revolution will certainly occur as a historical necessity, launched by the force of the majority of the people to create a "floor wave" to destroy the obstacles and wash away all the debris and traces of domination represented by the Communist clique, which has become a gang of Red Capitalists and opportunists, ready to serve the foreigners and the enemy.

The Revolution must be guided by noble thoughts and perfect standards of a culture whose influence binds the masses into a united force under the same flag and the same leadership. In the case of Vietnam, the national culture, which brings love and loyalty into harmony and justifies love for oneself and magnanimity towards others, together with the scientific and liberal spirit of modern times, will constitute a

solid base for a Viet standpoint, which will guide all projects to be destroyed and built in accordance with the three characteristics of Thoroughness, Totality and Upwardness of a Revolution which encompasses all matters related to the Nation, the Civil Rights and Social Economy.

The destruction phase will include eliminating the enemy, within and without, eradicating the obsolete vestiges of the former society, erasing all feelings of hatred which are dividing our nation, clearing all misunderstandings which are dividing the people, and annihilating feelings of inferiority within ourselves and feelings of arrogance and superiority in others. The building phase will consist of creating noble standards not only for ourselves but also for weaker people, at all levels: People – Country; Individual – Mankind.

— The noble Ideal of Mankind is Unity in Equality;

— The realistic goal of a Country and its People is, Independence in Prosperity;

— Man's simple dream is Freedom and Happiness.

These are the goals we must achieve as Vietnamese, as children of a race which possesses an infinite capacity for love, capable of feeling rage but also of forgiveness for those who have repented, whether friends or foe or unnamed traitors lying in wait in our country's evolutionary process and in our individual lives. These are the goals we must achieve with our blood, the blood of sacrifice, and with many tears, the tears of love and loyalty, and not only with the violence of soulless weapons.

USA, June 1992

**The Revolutionary Front
for the Restoration of Vietnam
(Mặt Trận Cách Mạng Hưng Phục Việt)**

who is much more cruel than the former one, much to their everlasting sorrow. This is the big mistake of the century!

The root cause of our national tragedy can be found in the distant past of the Pan-Asian movement at the beginning of this century. It was the day when Ho Chi Minh, still under the name of Nguyen Ai Quoc, became "enlightened" with the Communist doctrine and cried out in the middle of the night: *"This is the path toward national liberation (sic)."* It was also the day that heralded a long cycle of sufferings for our country. Ho Chi Minh was not the first person to conveniently forget about the country in order to become an agent for the Third International. He was the most loyal member who had rendered the greatest service to this organization in taking an entire country into the Communist orbit and serving the interests of Soviet imperialism ostentatiously under the halo of fulfilling the international duty.

The first person in the Pan-Asian movement who saw through the conspiracy of imperialistic powers under the pretense of doctrinal differences was the elderly revolutionary Sao Nam Phan Boi Chau. To awaken his comrades to the danger of their destruction, he made a terse yet profound statement: *"The people are not idealistic; nor are they materialistic; they are only people-oriented."* But because of these very sincere words, which reflected a deep sense of nationalism and humanism, Phan Boi Chau was betrayed and sold to the French secret police!

Therefore, the people who were the first people to become aware of the nature of Communism were those who suffered bitter experiences with the enemy. The rest of the people were still blind to the nature of the doctrine as well as of the leaders, as shown in their reasoning that "the Communists are also patriotic and anti-colonialist!" Frankly speaking, even in the ranks of nationalist activists, including party leaders, politicians and personalities, there had been no absolute awareness regarding the Communist enemy. They were still hampered by their feelings and could not adopt a definite stand to look far ahead and deliberately eliminate the enemy.

Nguyen Hai Than, the leader of the *Viet Nam Coch Minh Dong Minh Hoi*, vouchsafed for Ho Chi Minh when the latter was arrested by the

Chinese Kuomintang. Tran Trong Kim, the then Prime Minister, interceded with the Japanese government for the release of Communist cadres arrested by Japan. Mrs. Ca Te, a North Vietnamese personality, repeatedly undertook several trips to bring food to high-ranking cadres when they were in the French prison camps in the highlands. All these people were not thinking that they were nurturing a latent danger.

In 1954, nearly one million people left North Vietnam to seek freedom in South Vietnam. On the other hand, there were also nearly 400,000 people who regrouped to the North. This did not include those who stayed behind for infiltration purposes and a large number of sympathizers who mistook the Communists for patriots.

The North Vietnamese only became aware after living under the Communist regime. But all forms of opposition were ruthlessly crushed. The *Thuan Yen* — *Giai Pham* incident of the intellectuals' resistance movement and the peasants' Quynh Luu revolt were rapidly and neatly resolved first by armed violence and afterwards by jail sentences.

The South Vietnamese people also only gained awareness after living under the Communist regime. Everyone has been deceived by a cruel well-planned conspiracy. The National Liberation Front for South Vietnam, which was Hanoi's instrument to commit aggression against South Vietnam, was disbanded and fell into oblivion, like puppets thrown into a dark corner after the show. Re-education camps, new economic zones and a miserable and lowly life are the price a nation has to pay for failing, due to immaturity, indifference and ignorance, to see the enemy's real nature.

However, if one believes that a personal experience is the necessary condition for enlightenment, then our entire nation has enough experience to realize, thoroughly and totally, the nature of the Communist enemy in order to take action before it is too late.

4. Restoration of the Viet Race in a Revolution, Thorough, Total, and Upward

It has taken almost a century for our nation to become aware, thoroughly and totally, of who are Friends and Foe and of ourselves and to recognize that the guiding political principle is: We

are first. Friends and Foe are second! We are the beginning of the struggle to live, continue, and grow and we are also the objective in the struggle to Be, to Live as and to Become a Human Being!

To achieve this goal, our ancestors left methods the main importance of which lies in the word *Self-Reliance* in order to attain *Self-Victory* and *Self-Strengthening* to lead to Freedom in the spirit of *Self-Control*.

The myth of "*Socialist Friendship*" crumbled when war erupted among socialist countries such as the Vietnamese Communists and the Chinese Communists (1979).

The myth of "*Alliance within the Free Bloc*" also disappeared when South Vietnam was abandoned by the U.S. and handed to North Vietnam like a pawn (1975).

Thanks to the awakening through experience, suffering, humiliation and bitterness, the Vietnamese people have returned to the national standards and made a correct decision: "*Home is best.*"

Due to the present situation of our country, the revolution will certainly occur as a historical necessity, launched by the force of the majority of the people to create a "floor wave" to destroy the obstacles and wash away all the debris and traces of domination represented by the Communist clique, which has become a gang of Red Capitalists and opportunists, ready to serve the foreigners and the enemy.

The Revolution must be guided by noble thoughts and perfect standards of a culture whose influence binds the masses into a united force under the same flag and the same leadership. In the case of Vietnam, the national culture, which brings love and loyalty into harmony and justifies love for oneself and magnanimity towards others, together with the scientific and liberal spirit of modern times, will constitute a

solid base for a Viet standpoint, which will guide all projects to be destroyed and built in accordance with the three characteristics of Thoroughness, Totality and Upwardness of a Revolution which encompasses all matters related to the Nation, the Civil Rights and Social Economy.

The destruction phase will include eliminating the enemy, within and without, eradicating the obsolete vestiges of the former society, erasing all feelings of hatred which are dividing our nation, clearing all misunderstandings which are dividing the people, and annihilating feelings of inferiority within ourselves and feelings of arrogance and superiority in others. The building phase will consist of creating noble standards not only for ourselves but also for weaker people, at all levels: People - Country; Individual - Mankind.

— The noble Ideal of Mankind is Unity in Equality;

— The realistic goal of a Country and its People is Independence in Prosperity;

— Man's simple dream is Freedom and Happiness.

These are the goals we must achieve as Vietnamese, as children of a race which possesses an infinite capacity for love, capable of feeling rage but also of forgiveness for those who have repented, whether friends or foe or unnamed traitors lying in wait in our country's evolutionary process and in our individual lives. These are the goals we must achieve with our blood, the blood of sacrifice, and with many tears, the tears of love and loyalty, and not only with the violence of soulless weapons.

USA, June 1992

The Revolutionary Front
for the Restoration of Vietnam
(Mặt Trận Cách Mạng Hưng Phục Việt)

MẶT TRẬN CÁCH MẠNG HƯNG PHỤC VIỆT
FRONT RÉVOLUTIONNAIRE POUR LA RESTAURATION DU VIETNAM
THE REVOLUTIONARY FRONT FOR THE RESTORATION OF VIETNAM

BẠCH THƯ
TỔ CÁO TỘI ÁC
CỦA ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM
ĐỐI VỚI DÂN TỘC VÀ TỔ QUỐC TA
TRONG GẦN NỬA THẾ KỶ
CẦM QUYỀN (1945-1992)

VẠN THẮNG

BẠCH THU

Tố Cáo Tội Ác của Đảng Cộng Sản Việt Nam đối với Dân Tộc và Tổ Quốc ta trong gần nửa thế kỷ cầm quyền (1945-1992)

Lịch sử hơn 4.000 năm của Dân Tộc ta chỉ có một chủ đích là giành lại và gìn giữ lấy quyền sống để làm Người Việt Nam.

Trước tham vọng xâm lăng và dã tâm thống trị của mọi loại đế quốc, Dân Tộc ta đã phải kiên cường tranh đấu để được sống-còn-nổi-tiếp-tiến-hóa một cách tự chủ, theo những tiêu chuẩn đạo đức cao đẹp, những khuôn mẫu Người tuyệt vời của Tổ Tiên, kết tinh thành Lý Tưởng Việt.

Tranh đấu để Là Người đã khó. Tranh đấu để Làm Người trong điều kiện và hoàn cảnh Việt Nam lại khó hơn gấp trăm lần!

* * *

Tổ Quốc ta giàu đẹp với tiền rừng bạc bể.

Đó là lý do trực tiếp của *"một ngàn lẻ năm mươi lăm năm"* Dân Tộc ta đã phải quần quai dưới gông ách đô hộ diệt chủng của phong kiến phương Bắc, xuống biển mò ngọc trai, vớt san hô, lên rừng săn sừng tê, kiếm ngà voi.

Tổ Quốc ta giàu và đẹp với đồng ruộng phì nhiêu, hầm mỏ quý giá.

Đó cũng là lý do trực tiếp của *"chín mươi lăm năm"* Dân Tộc ta phải rên xiết trong ngục tù áp chế bóc lột của thực dân phương Tây và phải phiêu dạt đi phu trồng đồn điền, làm cu li khai thác mỏ, xa cách quê hương mồ mả gia tiên.

Ngoài sự giàu và đẹp, Việt Nam còn là một vị trí chiến lược cực kỳ trọng yếu ở Đông Nam Á châu mà kẻ nào chiếm được có thể gây ảnh hưởng suốt vùng làm lệch cán cân quyền lực thế giới. Đây chính là nguyên nhân sâu xa của cuộc chiến được coi là dài nhất thế kỷ (1945-1975) và khó hiểu vì tính chất phức tạp của những âm mưu quốc tế tranh giành quyền lợi với những lừa dối, che đậy để biến Việt Nam hết là Tiền Đồn của Thế Giới Tự Do lại làm Thành Đồn Lũy Thép cho Xã Hội Chủ Nghĩa. Kết quả là đất nước bị cây sỏi tan hoang với 17 triệu tấn bom đạn, dân tộc bị tổn thất với hơn 17 triệu người, hàng triệu người thương tật, xã hội đảo điên, gia đình đổ vỡ, nòi giống suy nhược, nhân tâm ly tán.

Lỗi tại ai?

Tại những phá hoại thâm độc của địch thù? Đúng!

Tại những giúp đỡ thiếu thực tâm của đồng minh? Đúng!

Nhưng còn tại những ai nữa, khi qui luật chủ yếu của chính trị khẳng định nguyên tắc: *"Ta là chính. Bạn và Thù đều là tùy phụ"*.

Dưới con mắt công chính xét xử của lịch sử trong việc qui công và hạch tội, giới lãnh đạo đất nước phải hoàn toàn liên đới chịu trách nhiệm. Trong trường hợp này, đó là Đảng Cộng Sản Việt Nam (CSVN), đó là những lãnh tụ như Hồ Chí

Minh, Trường Chinh, Lê Duẩn...

* * *

Trên quan điểm đấu tranh của Mặt Trận Cách Mạng Hưng Phục Việt, cuộc chiến Việt Nam là sự đụng chạm giữa ba thế lực qua 3 giai đoạn gồm:

- Những người Quốc Gia chân chính, tôn thờ Lý Tưởng Việt, phục vụ quyền lợi của nước nòi Việt.
- Đế quốc thực dân Pháp và sau 1954 là cực quyền Mỹ.
- Đảng Cộng Sản Việt Nam, công cụ của Đệ Tam Quốc Tế chịu ảnh hưởng của Nga lẫn Tàu.

1. Giai Đoạn I (1945-1954): Thân phận cô nhiệt của người Quốc Gia trước thủ đoạn triệt hạ tàn độc của Cộng Sản

Vì Lý Tưởng Việt, vì lập trường Dân Tộc, người Quốc Gia đã không chịu thỏa hiệp nên trở thành kẻ thù chung phải tiêu diệt của cả Thực Dân lẫn Cộng Sản.

Thực Dân tiêu diệt người Quốc Gia vì lý do trực tiếp phải bảo vệ quyền lợi thuộc địa để làm giàu mạnh mầu quốc.

Cộng Sản tàn sát người Quốc Gia theo sách lược chung của Đệ Tam Quốc Tế Cộng Sản để chuẩn bị cướp chính quyền áp đặt chế độ vô sản chuyên chính.

1.1. Sự cộng tác giữa Thực Dân và Cộng Sản

Từ những ngày đầu của thập niên 20, CSVN qua sự móc nối của CS Pháp đã làm việc cho nhà nước bảo hộ bằng cách mật báo cho bắt bớ tù hay thủ tiêu những phần tử trung kiên của các chính đảng Quốc Gia, đối thủ đáng sợ của CS khi thời cơ tới cùng bước ra tranh thủ lãnh đạo quần chúng.

Vì lãnh đạo lão thành và khả kính của phong trào Đông Du, Phan Bội Châu đã bị Hồ Chí Minh bán đứng cho thực dân Pháp lấy mười vạn đồng Đông Dương ở ranh tô giới Thượng Hải, Trung Hoa vào ngày 10/6/1925.

Vụ bắn chết tên mộ phu đồn điền Bazin nổi tiếng tàn ác tại Hà Nội vào năm 1929 dẫn đến sự vỡ lở nhiều cơ sở bí mật của Việt Nam Quốc Dân Đảng và cái chết oanh liệt của Đảng Trưởng Nguyễn Thái Học cùng 12 đồng chí tại Yên Bái ngày 17/6/1930, đều là những sự kiện điển hình về thủ đoạn “mượn địch giết thù”.

Với mặt nạ “*yêu nước thương nòi*”, với chiêu bài “*diệt phát xít Nhật, chống thực dân Pháp*”, với hành động khôn khéo hô hào “*Đại Đoàn Kết, Đại Thành Công*” và việc tự động giải tán Đảng Cộng Sản Đông Dương vào ngày 11/11/1945, người CS đã nắm vững được chính quyền và lợi dụng được lòng yêu nước nhiệt thành của nhiều tầng lớp nhân dân đang khao khát Độc Lập và Tự Do.

Ngày 6/3/1946, chính phủ Hồ Chí Minh ký Hiệp Định Sơ Bộ hợp thức hóa việc trở lại VN của thực dân bằng sự công nhận quyền đóng quân của Pháp trên toàn lãnh thổ Việt Nam.

Ngày 15/5/1946, quân Pháp từ Hải Phòng lên, tiến vào Hà Nội, được chính phủ Hồ Chí Minh long trọng đón tiếp với cờ xí rợp trời, nhưng lừa bịp nhân dân là mừng sinh nhật Hồ Chủ Tịch (19/5)!

Đêm 14/9/1946, tại tư thất Tổng Trưởng Pháp Quốc Hải Ngoại – tên mới của Bộ Thuộc Địa – Hồ Chí Minh đã ký Tạm Ước tái cam kết việc tôn trọng quyền lợi của thực dân qua Hiệp Định Sơ Bộ 6/3/1946.

Biết được những sự kiện trên, dân chúng đã xông xáo bất mãn, mất tin tưởng vào chính phủ Hồ Chí Minh. Các chính đảng Quốc Gia đồng loạt đứng lên đả kích và nhớ lại một cách đầy oán hận cái quá khứ trá trở của người CS đã cộng tác với thực dân Pháp để triệt hạ người Quốc Gia:

“Đánh tan cái lũ bất nhân

Đánh tan cái lũ nước quân Pháp về

Cùng nhau hẹn một lời thề

Đã làm cách mạng chẳng hề sợ chi

Nhớ lời – mạnh bước ra đi

Diệt quân Cộng Sản, bỏ khi cực lòng!”

1.2. Công Cuộc Kháng Chiến của Toàn Dân bị đặt dưới sự Lãnh Đạo của Đảng Cộng Sản Việt Nam

Tuy nhiên, khi chiến tranh Việt Pháp bùng nổ vào đêm 19/12/1946, toàn thể Quốc Dân đã đặt lý tưởng *Tổ Quốc Trên Hết* để chấp nhận gian khổ đi vào trường kỳ kháng chiến bằng đại giá của hy sinh: mồ hôi, máu xương và mạng sống để làm nghĩa vụ yêu nước!

1.2.1. Chiến Dịch Phấn Đệ

Với hào quang thần thánh của kháng chiến, với khẩu hiệu “*Cầu Quốc*”, bằng quyền uy lãnh đạo tối cao, đảng CS đề ra phương châm “*Phấn Đệ*” – chống đế quốc thực dân Pháp – nhưng trong thực tế đã dùng chiến tranh như một

phương tiện hữu hiệu để thực hiện mục tiêu chiến thuật: Tiêu diệt mọi chính đảng Quốc Gia và hoàn tất giai đoạn I của mục tiêu chiến lược: *"bàn cùng hóa nhân dân"* để chuẩn bị áp đặt chế độ vô sản chuyên chính qua thủ đoạn cưỡng bách di tản để phá sạch, đốt sạch tạo cảnh vườn hoang, nhà trống.

Vì thất thế, người Quốc Gia chân chính bị dồn vào một tình thế khó xử.

Nếu chống cộng để lột mặt nạ giả nhân nghĩa của chúng tất yếu sẽ bị đồng bào trong khí thế sôi sục căm hờn chống ngoại xâm lên án là *"Việt gian"* gây chia rẽ làm lợi cho kẻ thù, những tội danh cực kỳ sỉ nhục đối với những người đã từng lao vào đấu tranh, dâng hiến đời mình cho lý tưởng Quốc Gia Dân Tộc!

Nếu chống Pháp để thực hiện ước mơ tự chủ, truyền thống của dân tộc, tất yếu phải chấp nhận sự lãnh đạo của chính phủ Hồ Chí Minh, và hợp tác với người CS là một việc cực kỳ nguy hiểm mà giới có kinh nghiệm đấu tranh đã từng nếm trải qua xương máu hy sinh của các đồng chí hay của chính bản thân.

Liên hiệp, cộng tác với CS chỉ có 2 điều có thể xảy ra: một là tự lột xác để hóa thành đảng viên CS, coi lý tưởng Quốc Gia Dân Tộc như những chiêu bài có tính chất giai đoạn dùng để thực hiện sách lược bành trướng của Đệ Tam Quốc Tế CS. Hai là bị lợi dụng một cách tàn nhẫn, làm con chốt thí lót đường, hoặc thâm độc hơn bị đem ra xét xử trước tòa án nhân dân với những tội danh mơ hồ, nguy tạo như *"Việt gian"*, *"gián điệp"*, *"hủ hóa"* để bêu xấu hạ nhục cá nhân và làm mất uy tín chung của người Quốc Gia rồi có lý do giết đi trừ hậu họa!

Người Cộng Sản đã giết Đức Huỳnh Phú Sổ, giáo chủ Phật Giáo Hòa Hảo.

Người Cộng Sản đã giết nhà văn Khái Hưng, Đại Việt Dân Chính Đảng.

Người Cộng Sản đã giết nhà văn Nhượng Tống, Việt Nam Quốc Dân Đảng.

Người Cộng Sản đã giết Trương Tử Anh, lãnh tụ Đại Việt Đảng.

Người Cộng Sản đã giết Trương Anh Tự, lãnh tụ Việt Nam Dân Tộc Đảng, và đã giết cả trăm ngàn đảng viên các chính đảng Quốc Gia dưới nhiều hình thức như ám sát, bắt bớ, tù đầy trong lao động khổ sai, trong đói rét bệnh tật, trong tra khảo đòn thù... Riêng Việt Nam Dân Tộc Đảng đã bị tàn sát cả vạn người khi CS điều đại binh

triệt hạ vùng hậu cứ an toàn thuộc Thanh Hóa, vì nội vụ quá lớn không thể bùng bít nên chính phủ Hồ Chí Minh đã phải tổ chức *"Toà Án Đặc Biệt"* để xét xử ở 3 nơi thị uy với kết quả: Nông Cống (Thanh Hóa) 14 án tử hình, Phúc Nhac (Ninh Bình) 13 án tử hình, Tân Lý (Nam Định) 13 án tử hình.

1.2.2. Chiến Dịch Phản Phong

Sau khi Mao Trạch Đông thống nhất Hoa Lục thành lập chế độ Cộng Hòa Nhân Dân vào ngày 1/10/1949, người CSVN cũng đã vứt bỏ mặt nạ *"Quốc Gia Dân Tộc"* để lộ chân tướng Đệ Tam Quốc Tế của mình.

Ngày 3/3/1951, đảng CSVN được chính thức tái lập với danh xưng Đảng Lao Động VN và công khai phát động chiến dịch học tập đường lối mới qua khẩu hiệu *Phản Phong* – chống Phong Kiến – đi đôi với việc cải tổ cơ cấu và thay đổi nhân sự hành chánh và các cấp chỉ huy trong quân đội. Mục tiêu của Phản Phong được đề cao hơn cả mục tiêu Phản Đế của những ngày đầu *Kháng Chiến*.

Phản Phong là xóa bỏ những tàn tích phong kiến, lạc hậu trong đời sống của nhân dân một cách triệt để trong tư tưởng, trong ngôn từ, trong lễ thói sinh hoạt hàng ngày. Thực chất đây là một cuộc đánh phá có kế hoạch nền tảng văn hóa Việt, nhằm thay thế bằng một nền văn hóa lai căng phi nhân, chủ trương xóa bỏ những ràng buộc nhân luân, những khuôn mẫu sống tuyệt vời hòa hài tình nghĩa của truyền thống dân tộc qua việc quý trọng gia đình, thờ cúng tổ tiên, yêu thương Tổ Quốc.

Chiến dịch Phản Phong nhằm thực thi chủ trương *"giai cấp đấu tranh"* của Đệ Tam Quốc Tế. Thủ đoạn này cũng tương tự nhưng hiểm độc, hơn xa chính sách *"chia để trị"* mà đế quốc thực dân Pháp đã từng áp dụng trong việc phân cắt Tổ Quốc ta ra làm ba miền với ba chế độ hành chánh và tư pháp khác nhau như những quốc gia riêng biệt, chia rẽ dân tộc ta thành những giai cấp đối nghịch nhau vì quyền lợi bất đồng và tương phản. Từ đó đi đến chính kiến bất đồng, nhân tâm ly tán..., những trở ngại to lớn khó vượt qua để kết lực, thống hợp sức người, sức của mưu tính đại sự. Chiến dịch Phản Phong gồm 5 giai đoạn:

1.2.2.1. Thuế Nông Nghiệp

Nhằm mục đích vét hết tiền bạc dự trữ của nhân dân biến họ thành giai cấp vô sản và tạo

ra một xã hội nghèo, chủ yếu chỉ có những người đem sức lao động ra làm cho “tập thể”, cho “nhân dân”, cho “hợp tác xã” để ăn công! Đây là thứ thuế lũy tiến đánh vào số thu hoạch của phần ruộng cây với tỷ số từ 5% đến 45% và thêm một loại thuế phụ thu bằng 15% của số thuế nông nghiệp này, và hai thứ gộp lại đóng một lúc cho chính phủ.

Cái dã man của người CS là không thể điều tra về thu hoạch lợi tức thực tế để đánh thuế mà chỉ ước định theo nguyên tắc do đảng đề ra rồi bắt dân chúng “bình”. Và lợi tức bao giờ cũng phải cao hơn thực tế vì diện tích ruộng được nói rộng hơn và số thu hoạch cũng được nâng lên cao do sự tố giác của những bà con chòm xóm hay các tá điền được cán bộ móc nối trước. Và sự cáo gian này được công nhận với định đề “*nhân dân không thể sai lầm*”!

Ngoài ra chiến dịch thầu thuế nông nghiệp và công thương nghiệp còn là một biện pháp an ninh làm cho người dân thành dễ bảo, dễ sai, không có điều kiện để nổi loạn vì không có lương thực dự trữ!

1.2.2.2. Đấu Chính Trị

Đây là cuộc khủng bố chính trị nhằm thị uy với dân chúng và thanh trừng những phần tử đã theo kháng chiến chống Pháp nhưng bị tình nghi là không chấp nhận chế độ CS, hoặc lập trường lưng chừng, không rõ ràng. Với người CS thì “*lưng chừng là phản động*”!

Vì thuế quá cao, dân không đủ khả năng đóng. Người thiếu thuế được mang ra trước hội nghị để tra khảo hầu tìm ra ai là người xúi họ không đóng thuế cho chính phủ. Vì bị đánh quá đau, họ đã làm theo ý cán bộ, khai tên những người cán bộ muốn bắt.

Các phương pháp tra tấn điển hình thường được áp dụng:

- Nạn nhân phải quì, hai tay nâng một thúng đá đội trên đầu.
- Nạn nhân bị treo ngược đầu, một sợi dây cột hai chân kéo cao qua chiếc xà ngang, hoặc trói giắt hai cánh khủy rồi luồn dây treo lên.
- Cuốn giẻ tẩm dầu vào hai ngón tay cái rồi đốt.
- Nạn nhân bị bỏ rọ dim xuống nước vài phút cho sặc rồi mang lên hỏi tội.

Trung bình trong vụ đấu chính trị, mỗi xã có từ 3 đến 5 người bị đánh chết hoặc quá uất ức nên tự tử. Điển hình là Đặng Văn Hướng, một

Bộ Trưởng trong chính phủ Hồ Chí Minh bị đem ra “đấu” khi về thăm nhà. Đặng Văn Hướng bị đánh đau nhưng người anh bị đánh chết, tuy nhiên vì quá nhục nhã nên hai vợ chồng đã thắt cổ tự tử. Bộ Trưởng Đặng Văn Hướng còn là phụ thân của đại tá Đặng Văn Việt, người anh hùng đường số 4, đã thắng quân Pháp ở trận Cao Bằng - Lạng Sơn.

Vì tính chất tàn bạo của cuộc đấu chính trị do đảng phát động đã gây kinh hoàng trong dân chúng, tuy chiến dịch chỉ kéo dài có nửa tháng mà đã tạo ra biết bao tang tóc đau thương và những ảnh hưởng không tốt, đến nỗi Hồ Chí Minh phải đích thân viết thư xin lỗi đồng bào.

Tuy nhiên, một tháng sau khi Hồ Chí Minh khóc và xin lỗi đồng bào, đảng CS vẫn tiếp tục gửi đoàn cán bộ đặc biệt vào Liên Khu V để tiếp tục kế hoạch đã định với sự hỗ trợ của đoàn cố vấn Trung Cộng. Và mỗi tỉnh đều thành lập một toà án quân sự để xét xử những người bị tố là “*phản động*”, “*Việt gian*” qua vụ đấu chính trị và phải gửi lên trung ương một danh sách những tên tội phạm. Mỗi danh sách đều có những thành phần điển hình: một địa chủ giàu nhất vùng, một Thượng Tọa hay Đại Đức, một nhà Nho hay xuất thân khoa cử, một cựu quan lại, một nhà tư sản mại bản, thương gia.

1.2.2.3. Chiến Dịch Giảm Tô

Đảng cho cán bộ sống theo chính sách “*tam cùng*”, cùng làm, cùng ở, cùng ăn với một bản cố nông được chọn lựa trước để mua chuộc và huấn luyện anh ta làm theo đường lối được chỉ định là tố cáo địa chủ đã gian ác không chịu giảm tô 25% theo lệnh của chính phủ ban hành. Thực sự, việc tố cáo của tá điền chỉ là cái cớ để cán bộ có thể qui định số nợ mà địa chủ phải trả lại, thường là trên giá trị của toàn thể tài sản với mục đích, cướp sạch, vét sạch làm cho giới địa chủ trắng tay. Để thực hiện được mục đích trên, đảng đã dùng đủ mọi thủ đoạn tàn nhẫn đấu tố địa chủ và hành hạ cả những người liên hệ như vợ con, dù là trẻ thơ còn bú mẹ để mẹ bị đau vì vú căng sữa, con bị khát vì đói sữa trong chính sách cô lập địa chủ!

Cũng như các chiến dịch khác, số án tử hình đã được ấn định trước cho từng xã nên tiêu chuẩn qui định địa chủ rất là co dãn tùy địa phương mà cán bộ có thể nâng lên hay hạ xuống trong mục đích tiêu diệt giai cấp địa chủ!

Tuy mục đích của chiến dịch Giảm Tô chỉ là

đợt thử thách chuẩn bị cho chiến dịch kế tiếp, nhưng mức độ tàn bạo đã đạt tới mức kinh hoàng!

1.2.2.4. Chiến Dịch Cải Cách Ruộng Đất Đợt I

Nếu chiến dịch Giảm Tô chỉ nhằm tiêu diệt một thiểu số những người giàu nhất và phản động nhất trong giới địa chủ thì chiến dịch Cải Cách Ruộng Đất nhằm tiêu diệt toàn thể giai cấp địa chủ, kẻ thù số một của chế độ. Do đó mức độ kinh hoàng của nó đã vượt xa chiến dịch Giảm Tô, với số án tử hình được qui định tối thiểu là 5 mạng cho một xã! Và số người đi tù cũng năm lần nhiều hơn.

Với chiến dịch này, đảng CS đã dứt khoát gạt bỏ những đồng minh giai đoạn, kể cả những đảng viên trung kiên đã theo mình từ những ngày đầu khi cướp được chính quyền nhưng vì thuộc thành phần giai cấp phú nông, địa chủ không được đảng tín nhiệm như các đảng viên thuộc giai cấp bần cố nông, mới được kết nạp qua các chiến dịch đảng đã đề ra, theo đúng lập trường vô sản của đấu tranh giai cấp mà người CS chủ trương.

Tuy nhiên, đảng CS đã ra lệnh tạm ngưng chiến dịch Cải Cách Ruộng Đất vào lúc Hiệp Định Genève được ký kết chia đôi VN tại vĩ tuyến 17 và có cuộc di cư vĩ đại của gần một triệu người từ miền Bắc vào Nam trong thời hạn 300 ngày.

Lý do tạm ngưng thi hành chiến dịch này để cố đủ nhân sự canh chừng và ngăn cản lớp sóng người bỏ tất cả chạy lấy thân ra khỏi vòng kiểm soát của CS vào sống trong chế độ Tự Do ở miền Nam. Vì thờ ơ, vì thiên vị, vì thiếu nhân sự..., Ủy Hội Quốc Tế đã không làm tròn nhiệm vụ giúp người dân miền Bắc chọn lựa chế độ. Số người này có thể kể là hàng triệu, nhất là sau khi đã trải qua những kinh nghiệm hãi hùng của những buổi đấu tố, kiểm thảo. Họ đã lỡ một cơ hội và mất trọn một cuộc đời và đành coi đó là định mệnh:

*Khi số phận buộc ai là kẻ sống
Ở cái phần chó má của quê hương
Thì thủy chung duy chỉ gã bạn đường
Là bóng tối lao tù theo kẻ ấy.*

(*Khi Số Phận...*, 1962, trích trong *Đồng Lầy*, X.Y. Thái Dịch Lý Đông A)

1.2.2.5. Giết Thương Phế Binh

Hiệp Định Genève là kết quả trực tiếp của trận Điện Biên Phủ sau khi quân Pháp đồn trú tại đây đã đầu hàng ngày 7/5/1954. Nhưng để thắng địch trên bàn hội nghị thì số lượng máu người

Việt đổ ra trên khắp các chiến trường không phải là nhỏ. Biết được đại giá của máu là thành công, khả năng của máu là vô biên, có thể san bằng những ưu thế của địch trên mọi lãnh vực thiên thời, địa lợi, nhân hòa, nên người CS thường phung phí máu xương của nhân dân, của chiến sĩ, của đảng viên, đồng chí. Đắm máu là đặc tính của CS trong chiến thuật biến người, trong phương pháp đấu tranh bạo động, trong những cuộc thanh trừng nội bộ. Võ Nguyên Giáp đã từng tuyên bố: “*Nếu phải hy sinh 2/3 dân số để giành lại Tổ Quốc trong tay ngoại bang thì ta cũng làm.*” và Võ Nguyên Giáp đã thành danh sau chiến thắng Điện Biên Phủ. Nhưng các anh hùng thương phế binh đã được đãi ngộ ra sao? Với tấm thân tàn ma dại, mất mù, tay cụt, chân què, họ sẽ làm gì để sống?! Để trốn trách nhiệm, đảng đã bí mật quyết định thủ tiêu các thương binh có mức độ tàn phế cao bằng cách mang ra biển đổ và giam giữ số còn lại với mức độ tàn phế thấp tại các trại an dưỡng được thiết lập ở những vùng rừng thiêng nước độc để họ chết dần mòn trong bệnh tật, đói rét xa khuất loài người.

2. Giai Đoạn II (1954-1975): Sự đối lực giữa đế quốc Cộng Sản và cực quyền Mỹ tại hai miền Bắc và Nam Việt Nam

Với Hiệp Định Genève, Việt Nam bị chia đôi và trở thành hai quốc gia với hai chế độ khác biệt. Miền Bắc, thể chế Dân Chủ Cộng Hòa làm thành đồng lưý thép cho khối CS và miền Nam, thể chế Cộng Hòa, làm tiền đồn chống cộng cho thế giới Tự Do.

2.1. Miền Bắc

Sau khi kỳ hạn 300 ngày chấm dứt, chuyển tầu di cư cuối cùng rời Hải Phòng cũng là lúc chính quyền Hà Nội thay đổi thái độ đối với nhân dân bằng cách cho tiếp tục chiến dịch Cải Cách Ruộng Đất vì nay đảng đã quây được tấm lưới thép chặn mọi lối thoát của những người muốn trốn chạy chế độ.

2.1.1. Chiến Dịch Cải Cách Ruộng Đất Đợt II

Riêng tại vùng đồng bằng sông Nhị, những vùng thuộc sự kiểm soát của “địch” trước 1954, cả hai chiến dịch Giảm Tô và Cải Cách Ruộng Đất được nhập một để theo kịp các nơi khác, do đó sự tàn bạo, khủng khiếp phải gấp hai lần hơn. Mọi người đều phải học tập cách phân định nhân dân trong làng mình thành nhiều giai cấp chiếu theo “*bản điều lệ phân định thành phần giai cấp*

ở nông thôn” được chính phủ ban hành bằng một nghị định, đồng thời đảng cũng đưa ra một khẩu hiệu “*dựa hẳn vào bản cổ nông, đoàn kết chặt chẽ với trung nông, liên hiệp với phú nông để tiêu diệt địa chủ*” để làm phương châm chỉ đạo! Và mọi người đều phải tham dự tích cực vào cuộc đấu tố địa chủ để tỏ ra là đã thông suốt đường lối do đảng đề ra và có lập trường giai cấp rõ ràng. Cuộc đấu tố địa chủ được kết thúc bằng một cuộc biểu tình xem xử bắn địa chủ. Những tiếng vỗ tay, những tiếng hoan hô, dả đảo vang lên theo hiệu của cán bộ khi nạn nhân gục chết trước những lần đạn thù, chết bởi tay những người đã từng chung sống một cách thân thương trong một làng, dưới một mái nhà và đôi khi, cùng mang một giòng máu!

Địa chủ bị xử bắn hoặc đi tù, còn gia đình cha mẹ vợ con thì bị cô lập không cho ra khỏi nhà, không cho ai giao thiệp thăm nom. Với chính sách cô lập địa chủ này, đảng đã tiêu diệt cho tuyệt “giống” bóc lột ở nông thôn bằng cách làm cho họ chết đói.

Cho tới nay, ngoại trừ các nhân vật cao cấp trong đảng, chưa ai có được con số chính xác về tổn thất nhân mạng qua hai đợt đấu tố. Người ta ước đoán có khoảng hơn 500 ngàn người chết, vì khắp vùng nông thôn Bắc Việt, nhân dân mang toàn khăn tang trắng. Con số này bao gồm số người bị Toà Án Nhân Dân lên án tử hình và hành quyết công khai, những người chết trong các nhà tù, trại giam, những người tự tử vì quá uất ức và những thân nhân như cha mẹ già, vợ con của địa chủ bị chết đói vì chính sách bao vây kinh tế và chết bệnh vì không được chữa trị!

Thi hành chính sách Cải Cách Ruộng Đất, đảng CS đã nhằm nhiều mục đích:

- Tập thể hóa ruộng đất vào tay chính phủ, do đó phải phá tư tưởng tư hữu trong tiềm thức cá nhân, kể cả bản cổ nông. Chính sách dùng máu để gây kinh hoàng đã đưa đến những quyết định đưa ra con số tử hình tối thiểu cho từng xã với phương châm: “*thà chết mười người còn hơn bỏ sót một địch*”. Ý nghĩa tối hậu của việc tập thể hoá ruộng đất vào tay chính phủ là kiểm soát được nhân dân bằng cách nắm hết lương thực rồi phân phát ra như ban ân huệ và ngăn ngừa được những cuộc nổi loạn chống lại chế độ áp chế, do đó đảng CS sẽ tồn tại vĩnh viễn trong ngôi vị lãnh đạo.

- Giai cấp đấu tranh, thực sự chỉ là một thủ

đoạn “*mượn và khích*” trong sách lược “*chia để trị*” và tất cả, kể luôn giai cấp vô sản đều bị lợi dụng để tuyệt đối trung thành với Đoàn, Đảng và lãnh tụ, “giai cấp mới” được ưu đãi của chế độ. Lập trường hận thù giai cấp làm cho đại khối nhân dân nghi kỵ xa cách nhau, không thể nhìn nhau, do đó không thể cùng nhìn chung về một hướng để kết lực, tạo thế, chờ thời!...

- Để đề phòng việc miền Nam tiến công giải phóng miền Bắc với sự hỗ trợ của Hoa Kỳ, đảng đưa ra thủ đoạn “*đóng dấu nhân dân*” bằng máu của tội ác. Với bàn tay vấy máu và một mặc cảm tội lỗi, họ buộc phải theo đảng CS tới cùng như những kẻ tòng phạm chạy trốn lưới pháp luật vì sợ bị trả thù, bị truy tố. Trong hoàn cảnh này họ phải dứt khoát lập trường tư tưởng với phía Quốc Gia, kẻ thù của đảng CS.

2.1.2. Chiến Dịch Sửa Sai

Sau khi thực hiện chiến dịch Cải Cách Ruộng Đất và thiết lập chế độ vô sản chuyên chính xuống đến tận cùng cấp xã, đảng đột nhiên cho phát động chiến dịch sửa sai, công nhận đã phạm nhiều lầm lẫn nghiêm trọng làm tổn thương uy tín lãnh đạo và đời sống nhân dân và thay thế hai nhân vật bị qui trách nhiệm là Tổng Bí Thư Trường Chinh và Hồ Viết Thắng, Thứ Trưởng phụ tá Cải Cách Ruộng Đất.

Võ Nguyên Giáp, phát ngôn viên của đảng đưa ra 7 lỗi lầm chính:

- *Đã phủ nhận thành tích của cuộc đấu tranh Phản Đế, nhiều người có công trong kháng chiến chống đế quốc Pháp đã bị mang ra đấu tố, giết chết hoặc tù đầy.*

- *Đã phân định thành phần sai, coi phú nông như địa chủ.*

- *Đã kích trăn lan, không phân biệt địa chủ có công với cách mạng, có con đi bộ đội, làm cán bộ với địa chủ phản động.*

- *Không tiên liệu những biện pháp đề phòng sự quá độ trong việc “phóng tay phát động chiến dịch Cải Cách Ruộng Đất” để xử trí oan người ngay và dùng “biện pháp trấn áp” một cách phổ biến.*

- *Làm sai chính sách tôn trọng tự do tín ngưỡng, tự do thờ cúng của nhân dân ở vùng có nhiều “đồng bào tôn giáo”.*

- *Không tôn trọng, thậm chí xâm phạm đến phong tục tập quán địa phương ở vùng có nhiều “đồng bào thiểu số”.*

- *Trong công tác chỉnh đốn đảng đã không nắm vững tiêu chuẩn chính trị mà lại phạm vào chủ*

nghe thành phần, không dùng phương châm lấy giáo dục làm chính mà đơn thuần dùng biện pháp tổ chức: kỷ luật, xử trí, giải tán các tổ chức, thậm chí dùng phương pháp truy bức để làm công tác chinh đồn!...

Hiếu được qui luật của khoa học đấu tranh, người CS bao giờ cũng tôn vinh lãnh tụ như thần thánh và đề cao đảng với khả năng lãnh đạo không thể sai lầm! Phải mất biết bao thời gian và công sức thực hiện những chiến dịch đẫm máu, đảng mới điều kiện hóa được nhân dân nói câu nói cửa miệng: "*Nhờ ơn Bác và Đảng!*"... mà tại sao nay lại công khai tự nhận lỗi, làm giảm uy tín lãnh đạo!?

Thực chất, chiến dịch sửa sai chỉ là chiến dịch thanh trừng nội bộ giữa hai phe: phe Hồ Chí Minh loại phe Trường Chinh trong tiến trình hình thành và hủy thể của đảng CSVN.

Đảng CSVN được hình thành là do công của Nguyễn Thế Mỹ, con của Nguyễn Thế Dục, người làng Hành Thiện, huyện Xuân Trường, tỉnh Nam Định. Từ Pháp về, Mỹ hoạt động tổ chức đảng, bị Pháp bắt giam 3 năm rồi bị lao phổi. Trước khi chết, Mỹ bàn giao Tổ Đảng lại cho Trường Chinh Đảng Xuân Khu là bà con. Có sẵn cơ sở nhân sự, Trường Chinh với sự cộng tác của Đặng Xuân Thiều và Phạm Văn Đồng đã tích cực phát triển Tổ Đảng ra khắp vùng. Cũng như Mao Trạch Đông, Đặng Xuân Khu không xuất ngoại nghiên cứu chủ nghĩa CS; trái lại Hồ Chí Minh tương tự như Lưu Thiếu Kỳ, đã từng được huấn luyện tại Mạc Tư Khoa và chịu ảnh hưởng của Đệ Tam Quốc Tế.

Việc thống nhất ba đảng CS tại Hồng Kông (1930) dưới danh xưng Đảng Cộng Sản Đông Dương và chỉ định Trần Phú làm Tổng Bí Thư đầu tiên là sự áp đặt của Đệ Tam Quốc Tế qua đại diện Hồ Chí Minh mà Trường Chinh buộc lòng phải chấp nhận.

Việc tổ chức cướp biển tình để biến thành cuộc cướp chính quyền ngày 19/8/1945 là công của phe Trường Chinh. Võ Nguyên Giáp trong "*Những Chặng Đường Lịch Sử*" được tái bản lần thứ tư có ghi lại một đoạn đối thoại giữa Võ và Hồ trong những năm sống ở hang Pắc Bó (1944-1945) cả hai đều xác quyết "*Nhất định đảng ta có cơ sở nhân sự tại miền xuôi, ta phải cố tâm liên lạc cho bằng được!*". Đó cũng là lý do tại sao phải đợi mãi tới gần hai tuần sau, ngày 2 tháng 9, Hồ Chí Minh mới xuất hiện ở trấn Ba Đình đọc diễn văn

tuyên bố: Việt Nam Độc Lập!

Sau khi Mao thống nhất Hoa Lục, đảng Lao Động VN được thành lập, Trường Chinh đương nhiên làm Tổng Bí Thư và bài hát "*Anh Cả Trường Chinh*" được phổ biến trong nội bộ đảng.

Là người kinh lịch, Hồ Chí Minh hiểu được địa vị bấp bênh của mình trong đảng nên đã triệt để lợi dụng uy tín của chức vị Chủ Tịch Nhà Nước để làm thăng bằng cán cân quyền lực với Trường Chinh và dùng mọi thủ đoạn để mua chuộc, lôi kéo, chia rẽ những người trong đảng theo về phe mình.

Chiến dịch Cải Cách Ruộng Đất là một cơ hội đặc biệt để phe Hồ triệt hạ phe Trường Chinh. Các đảng viên "mới" được kết nạp qua các đợt đấu tố của chiến dịch Phản Phong đã giúp phe Hồ loại bỏ được một số lực lượng khá lớn đảng viên "cũ" thuộc ảnh hưởng của Trường Chinh với những tội danh như địa chủ, cường hào, phản động... Ngoài một số bị hành quyết sau khi chịu đấu tố, số người chết trong tù trong khi giam giữ, số đảng viên được tha trong vụ sửa sai, theo báo *Nhân Dân*, là 12 ngàn người! Họ thoát chết trở về nhưng không còn địa vị xưa, nhà cửa nay người khác đã chiếm cứ và gia đình cũng đã phiêu tán, con cái lang thang, vợ bỏ đi lấy chồng khác!

Hồ Chí Minh tuy đưa được Lê Duẩn lên thế Trường Chinh nhưng phe phái của Trường Chinh vẫn còn giăng mắc khắp nơi trong quân đội và trong hệ thống đảng. Do đó Lê Duẩn chỉ ở chức vụ Bí Thư Thứ Nhất (1956). Vì đảng đã trở thành nơi tranh giành quyền lực của các phe phái, nên giới thư lại phải tìm thế đứng quanh những người có quyền để bảo vệ lợi, danh và vị cho cá nhân chứ không còn lý tưởng như xưa, và đây là giai đoạn I trong tiến trình hủy thể của đảng CSVN được gọi là "*Thư Lại Kết Đoàn*".

2.1.3. Nông Dân nổi loạn

Khốn khổ về chế độ hà khắc và uất hận về chính sách tàn độc của đảng, nông dân nhiều nơi đã nổi dậy như ở Bắc Ninh, Nam Định, nhưng đảng đã thẳng tay dùng quân đội đàn áp!

Tháng 11/1956, nông dân 5 xã thuộc huyện Quỳnh Lưu (Nghệ An) đã vùng lên làm một cuộc khởi nghĩa có vũ trang bằng gậy gộc. Đảng cũng đã thẳng tay đàn áp bằng cách điều động cả một sư đoàn đến bao vây tiêu diệt. Số phận của hơn 20 ngàn nông dân này ra sao, không ai biết rõ! Nhưng chắc chắn là ngoài một số đáng kể được

may mắn chết nhanh gọn dưới làn đạn thị uy, số còn lại đã bị chết mòn mỏi trong hệ thống nhà tù, trại giam với đủ thứ cực hình, khảo tra, cùm kẹp, đói, rét và bệnh tật!...

2.1.4. Trí Thức nổi loạn

Đầu năm 1956, Nikata Khrushchev phát động chiến dịch hạ bệ Stalin, chống tư tưởng tôn sùng cá nhân thì Mao Trạch Đông cũng cho khai mở phong trào “*Trăm Hoa Đua Nở*”.

Ở VN, sau đó ít tháng, đảng cũng đã đưa ra chính sách sửa sai, dành nhiều dễ dãi cho giới trí thức văn nghệ sĩ viết và lách. Trong chín năm Kháng Chiến chống Pháp và hai năm sống ở thủ đô Hà Nội, họ đã phải chịu nhiều thiếu thốn vật chất lẫn tinh thần, sinh hoạt phí chỉ đủ mua vài chục ký gạo nuôi gia đình, trong khi đó những tên nịnh hót đảng được cất nhắc lên làm “cai văn nghệ”, được hưởng một đời sống xa hoa, phê phỡn... Do đó nhiều người đã tham dự viết bài đả kích những sai lầm của chế độ. Tờ *Nhân Văn* được ra đời làm cơ quan ngôn luận của nhóm trí thức văn nghệ sĩ với Nguyễn Hữu Đang làm chủ bút. Đang là một đảng viên kỳ cựu đã từng làm Bộ Trưởng Văn Hóa từ thời 1945.

Đa số giới trí thức văn nghệ sĩ đi kháng chiến đều có tinh thần dân tộc, tư tưởng quốc gia, nhưng vì hoàn cảnh đành phải chấp nhận chế độ CS. Người CS biết rõ điều này nên cũng tạm chấp nhận họ để có người tô son trát phấn cho chế độ. Nay kháng chiến đã thành công, đã áp đặt xong nền chuyên chính vô sản và chuẩn bị xây dựng xã hội chủ nghĩa thì việc thanh trừng giới văn nghệ sĩ là điều cần thiết. Sự dễ dãi trong chiến dịch sửa sai chỉ là một cơ hội được đảng tạo ra để xúi trí thức, văn nghệ sĩ phạm lỗi, và tờ *Nhân Văn* chỉ là cái bẫy sập mà đảng giương sẵn để bắt trọn ổ.

Phong trào *Nhân Văn* – *Giai Phẩm* chỉ kéo dài có 3 tháng, thời gian đủ dài để đảng nhận diện và qui định thành phần kẻ thù để xử trị qua chiến dịch “cải tạo tư tưởng” cho toàn thể trí thức dù trong hay ngoài đảng. Trí thức văn nghệ sĩ thân đảng được gửi đi học các khóa cải tạo tại các thành phố lớn, được hưởng đủ tiện nghi. Trái lại, trí thức văn nghệ sĩ chống đảng bị đưa lên vùng thượng du, học tập lao động dưới sự quản giáo của các cán bộ dân tộc thiểu số. Người CS luôn nói đến khoan hồng và nhân đạo nhưng thật ra họ tàn nhẫn đã hơn ai hết để bắt kẻ thù phải sống cái chết mòn mỏi, kéo dài với sự hành

hạ của đói rét và sự gặm nhấm của đôn đau bệnh tật. Đó là những cái chết khủng khiếp so với cái chết bất ngờ, nhanh, gọn gây ra bởi một viên đạn. Đa số trí thức văn nghệ sĩ đối lập đi cải tạo không thấy trở về, không ai biết họ ở đâu, ngoại trừ một số nhỏ trở về với gia đình đã từ bỏ nghề cầm bút và dạy học để chấp nhận lao động chân tay. Họ chọn lựa sự im lặng trong một chế độ “bỏ tù tiếng nói”.

2.1.5. Chính sách thủ tiêu người Tập Kết

Song hành với phong trào di cư vào Nam của gần một triệu người Bắc di cư, phong trào “tập kết” cũng đưa về phía bên kia vĩ tuyến 17 hơn 300 ngàn người miền Nam. Đa số là những gia đình có tham gia kháng chiến chống Pháp. Họ là người có đầu óc dân tộc và lòng yêu nước cao độ nay thấy Tổ Quốc được độc lập, muốn về góp phần xây dựng xã hội chủ nghĩa miền Bắc rồi chuẩn bị trở về giải phóng miền Nam trong tương lai. Ước mơ cao đẹp, đơn sơ và tưởng chừng như sẽ được hiện thực một cách dễ dàng nhưng thực tế thấp hèn và phức tạp đã làm cho họ bàng hoàng tỉnh mộng khi được học tập: *yêu nước là yêu xã hội chủ nghĩa* và phải có lập trường giai cấp ngay trong cả quan hệ luyện ái vợ chồng!

Sự thực, đảng không muốn mang họ ra Bắc, nơi đảng đã phải quyết liệt dùng tới những biện pháp bạo lực đẫm máu để ngăn đe, thúc đẩy nhân dân đi vào khuôn khổ sinh hoạt mà đảng đã vạch ra, vì xét trên bản chất, họ là những người quen sống một đời sống dễ dãi từ vật chất đến tinh thần tại miền Nam trù phú với mưa thuận gió hòa để chỉ cần làm một vụ mùa rồi ca hát ăn nhậu quanh năm, và đảng cũng biết trước là họ sớm muộn gì cũng trở thành những kẻ bất mãn chế độ. Do đó, ngoại trừ một số nhỏ thuộc thành phần đảng viên nông cốt là được ưu đãi cho định cư sống gần Hà Nội, còn tất cả đều bị phân tán đi các vùng kinh tế mới, khu sản xuất được mở ra tại những vùng đèo heo hút gió rừng thẳm âm u... Đảng không tự tay giết họ nhưng đã giao họ cho tử thần mặc tình hành hạ họ bằng đói rét, bệnh tật và nỗi cô đơn của kiếp sống khổ sai chung thân.

Theo thống kê của Việt Nam Cộng Hòa (1973), sau 20 năm, số người di cư vào Nam là 850 ngàn đã tăng nhanh thành 3 triệu 200 ngàn. Vậy số hơn 300 ngàn “tập kết” ra Bắc nay còn lại được bao nhiêu? Họ ở đâu? Đảng đã đãi ngộ họ như thế nào?

2.2. Miền Nam

Sau 5 năm giúp Pháp làm chiến tranh chống cộng và sau khi Pháp thua trận Điện Biên Phủ thì Hoa Kỳ gạt Pháp ra và trực tiếp đảm nhận vấn đề Đông Dương. Tuy là đồng minh trong khối Tự Do nhưng Hoa Kỳ và Pháp lại chống đối nhau gay gắt vì những xung đột quyền lợi quốc tế. Sau Đệ Nhị Thế Chiến, Hoa Kỳ chủ trương chính sách giải thực giúp các thuộc địa đạt được độc lập nhưng Pháp vẫn đeo đuổi đường lối thực dân cũ bằng một danh xưng mới: Liên Hiệp Pháp.

Giải pháp Quốc Gia đã được chính giới Pháp đề cập tới từ lâu nhưng chỉ hình thành vào ngày 5/6/1948 với khuôn mặt Bảo Đại. Tuy nhiên người Pháp không thực lòng trong việc thực hiện giải pháp Quốc Gia. Bằng chứng là De Gaulle đã rút khỏi chính trường để trốn việc thực hiện những gì đã hứa với các thuộc địa khi họ đóng góp nhân vật lực để giúp giải phóng “mẫu quốc”; và khi có những khuynh hướng cấp tiến trong chính giới muốn Pháp bắt chước Anh thực tâm trao trả độc lập cho các thuộc địa thì chính De Gaulle lại ra một thông cáo nghiêm khắc cảnh cáo: *“Người Pháp nào làm cho nước Pháp mất đi một phần lãnh thổ trong Pháp Quốc Hải Ngoại thì sớm muộn cũng bị xét xử trước tòa án tối cao”*. Việc này đã làm cho những người Quốc Gia chân chính càng xa lánh chính quyền vì không muốn hợp tác với tư cách tay sai trong một chính phủ bù nhìn và cũng đã nâng cao uy thế của người CS trong nhiệm vụ lãnh đạo công cuộc kháng chiến giành Độc Lập cho Tổ Quốc.

2.2.1. Đệ Nhất Cộng Hòa

Ngày 7/7/1954, Ngô Đình Diệm với sự thỏa thuận của Pháp và Bảo Đại, được Hoa Kỳ đưa về làm Thủ Tướng chính phủ miền Nam. Đây là lần đầu tiên phía Quốc Gia được đủ cả 3 điều kiện: Thiên Thời, Địa Lợi và Nhân Hòa.

Thiên Thời: Hiệp Định Genève đã qui định 2 nước Việt Nam với 2 chế độ khác nhau. Miền Bắc chịu ảnh hưởng của khối CS và miền Nam nằm trong quỹ đạo của khối Tự Do, và chiến tuyến Quốc-Cộng nay đã rõ ràng.

Địa Lợi: Miền Nam có cả một lãnh thổ đủ để làm chiến tranh trong thế công cũng như trong thế phòng vệ và đủ cả khả năng làm kinh tế để trở nên thịnh vượng, tuy nhiên vì *“bán tại sơn hà, bán tại nhân”* nên khai thác được khả năng của đất đai nhiều ít là tùy tài năng giới lãnh đạo!

Nhân Hòa: Miền Nam được sự hỗ trợ toàn vẹn của Hoa Kỳ và thế giới Tự Do cũng như được sự tín nhiệm của lực lượng quân đội và khối di cư làm nòng cốt để đi những bước vững chắc xây dựng chế độ.

Tuy người Pháp đã cố tình gây ra những khó khăn cho chính phủ như xúi Bình Xuyên nổi loạn, nhưng có đầy đủ 3 yếu tố nói trên nên Ngô Đình Diệm đã thành công trong việc ổn định miền Nam và được đề cao như một chính khách lỗi lạc. Nhưng miền Nam chỉ được hưởng một giai đoạn hòa bình và thịnh vượng ngắn ngủi rồi bắt đầu đi vào suy thoái với chính sách “gia đình trị” và “đảng phiệt” *Cần Lao Nhân Vị*. Yếu tố Nhân Hòa bị suy yếu kéo theo yếu tố Địa Lợi cũng mất theo và như thế mất dân thì làm sao giữ đất?

Ngô Đình Diệm có thể là một nhà hành chánh giỏi, có đạo đức nhưng không phải là một chính khách tài ba, vì họ Ngô đã không nhìn được thế giao lưu của những quyền lực quốc tế giăng mắc, do đó đã không phát hiện được những âm mưu quốc tế để tùy nghi theo hoặc chống và cuối cùng bị lôi cuốn theo những xung đột quốc tế đang ảnh hưởng vào VN một cách tích cực. Vụ Phật Giáo (1963) chỉ là một cái cớ, một giọt nước cuối cùng để làm tràn ly nước đã đầy sẵn gây ra sự sụp đổ của Đệ Nhất Cộng Hòa.

2.2.2. Giai Đoạn Chuyển Tiếp

Miền Nam sống trong sự bất ổn chính trị với những âm mưu đảo chính, chỉnh lý như sau: Tổng Thống Ngô Đình Diệm bị quân đội đảo chánh, Tướng Dương Văn Minh bị Tướng Khánh chỉnh lý, tướng Khánh bị Tướng Kỳ giải nhiệm, Tướng Kỳ lên làm Chủ Tịch Ủy Ban Hành Pháp Trung Ương, v.v...

Sự loại bỏ các Tướng “gốc” Pháp như Trần Văn Đôn, Mai Hữu Xuân, Lê Văn Kim, và việc cho về hưu non một số tướng lãnh già không phải chỉ đơn thuần mang tính chất thanh trừng nội bộ quân đội. Nó còn mối tương quan biện chứng với việc Tổng Thống Hoa Kỳ Lyndon Johnson quyết định đổ quân ào ạt vào VN, và chứng tỏ mối xung đột quyền lợi quốc tế ở Đông Dương đang ở mức độ gay gắt mà tâm bão là Việt Nam. Nhìn xa và kiểm lại những sự kiện tất sẽ thấy âm mưu quốc tế với những cách lập thế, cài lực nhằm đẩy Hoa Kỳ ra khỏi Đông Nam Á:

– Charles de Gaulle sau một thời gian ẩn tích, đã trở lại chính quyền với chức vụ Tổng Thống

(1959-1969). Nước Pháp dưới sự lãnh đạo của de Gaulle đã thi hành một chính sách kịch liệt chống phá Hoa Kỳ ở Âu châu và cả ở Á Đông với chủ trương trung lập, tách các quốc gia Đông Dương khỏi ảnh hưởng của Hoa Kỳ!

– Mao Trạch Đông với chủ thuyết Mao đã tách Nga để tạo một thế đứng riêng trong thế giới lưỡng cực, thế “chân vạc”: *Ngụy-Thực-Ngô* của thời Tam Quốc. Vì có những quyền lợi tương đồng nên de Gaulle và Mao đã có những chủ trương giống nhau.

– Năm 1959, Hà Nội họp Chính Trị Bộ quyết định giải phóng miền Nam bằng võ lực.

– Năm 1960, Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam Việt Nam (MTGPMN) được thành lập với Luật Sư Nguyễn Hữu Thọ làm Chủ Tịch, với sự tham gia của một số đông các nhân sĩ miền Nam, những người có khuynh hướng chủ trương đường lối trung lập.

– Thái Tử Sihanouk, người công khai tuyên bố “*Tôi theo de Gaulle*”, đã vì những hứa hẹn của các quyền lực quốc tế mà để cho MTGPMN sử dụng hải cảng Kampong Som để tiếp nhận quân trang, quân dụng vũ khí đạn dược cũng như để cho MT này đóng quân trên đất Miền làm nơi tập trung quân xuất phát tiến đánh miền Nam.

Để chống lại cuộc chiến tranh toàn diện do Hà Nội đảm nhiệm nhưng lại do các thế lực quốc tế chủ trương, Hoa Kỳ chỉ phản ứng lại bằng sức mạnh của kỹ thuật cơ giới với tiêu chuẩn “*một tấn đạn cho một tên thù*” trong một trận chiến không có mục tiêu. Hà Nội làm chiến tranh càng lúc càng mạnh, chỉ viện quốc tế đổ vào dùng không hết, và mức sống người dân được coi là khá hơn thời bình vì đảng cũng nới tay trong chính sách kiểm soát dạn dầy, một nghệ thuật cai trị, mở xả nút để tránh cảnh tức nước vỡ bờ.

Trên mặt trận ngoại giao, Hoa Kỳ cũng vấp phải nhiều trở ngại, uy tín chính trị cao vút của thời thập niên 50, sau Đệ Nhị Thế Chiến, sa sút một cách đáng kể trước phong trào “Phản Chiến” do trí thức Âu châu đứng ra tổ chức để chống Mỹ, đề cao Hà Nội, tâng bốc Hồ Chí Minh, đã làm Hoa Kỳ mất uy tín quốc tế và khơi động phong trào chống đối trong nước.

Ngay khi nhận định được VN là vùng lầy được che đậy bằng những âm mưu quốc tế, Hoa Kỳ đã nhanh chóng và khôn khéo đổi chiến thuật, chấp nhận hòa đàm Ba Lê (1968) ngồi ngang với Hà Nội trong phái đoàn 4 bên: Hoa Kỳ, Sài Gòn, Hà

Nội và MTGPMN, với thủ đoạn ngoại giao đi kèm với thật nhiều hứa hẹn dành cho Hà Nội và tạo ly gián giữa các thế lực quốc tế đang chống mình.

2.2.3. Đệ Nhị Cộng Hòa

Nền Đệ Nhị Cộng Hòa được long trọng khai mạc với sự đắc cử Tổng Thống của Trung Tướng Nguyễn Văn Thiệu, Chủ Tịch Ủy Ban Lãnh Đạo Quốc Gia, và Phó Tổng Thống là Thiếu Tướng Nguyễn Cao Kỳ, Chủ Tịch Ủy Ban Hành Pháp Trung Ương.

Ngay trong nhiệm kỳ đầu có 2 sự kiện đáng kể:

– Tổng Thống Lyndon Johnson tuyên bố không tái ứng cử nhiệm kỳ II vì thất bại ở VN.

– Vụ Tết Mậu Thân (1968): Nhân dịp Tết Âm lịch, nhân dân miền Nam đang vui mừng xuân thì MTGPMN phát động “Tổng Công Kích” khắp các đô thị, tỉnh trên toàn miền Nam gây nhiều thiệt hại vật chất và nhân mạng cho nhân dân. Riêng tại Huế, CS đã tàn sát hàng ngàn đồng bào bằng cách bắn tập thể, đập đầu bằng chày vồ và chôn sống. Những thảm cảnh đó tố cáo chính sách dã man tàn bạo của CS, dù với nhân dân vô tội hay với kẻ thù cũng như với ngay đồng chí cũng chỉ là một!

Sự dũng cảm của quân đội VNCH trong việc chống giữ và ngăn chặn để rồi tiêu diệt trọn bộ lực lượng quân sự của MTGPMN không được báo chí quốc tế và Hoa Kỳ đề cập. Đó là một sự bất công trong việc truyền thông nhưng hàm chứa một dụng ý.

Thực chất của cuộc “Tổng Công Kích” Mậu Thân chỉ là sự tái diễn thủ đoạn tàn độc của người CS đã từng áp dụng khi xưa đối với những người Quốc Gia theo kháng chiến chống Pháp “*mượn địch giết thù*”. Tham dự trong âm mưu quốc tế để xẻ thịt “con voi Mỹ”, Hà nội biết chắc là mình sẽ thắng. Vấn đề chỉ còn là thời gian nên đã quyết định thủ tiêu bộ phận quân sự chủ lực của MTGPMN gồm những người đi tập kết khi xưa để trừ hậu họa khi tiếp thu miền Nam, thống nhất đất nước, đưa toàn dân tiến nhanh tiến mạnh tiến vững chắc lên xã hội chủ nghĩa! Nhiệm vụ làm tiền đạo dẫn đường và tiên phong của MT này đã chấm dứt!

Những người tập kết ra Bắc đã phạm vào một tội không thể tha thứ: biết rõ bản chất tàn độc của Hà Nội và thực tế của thiên đường xã hội chủ nghĩa miền Bắc! Ngoài ra họ còn bị nghi ngờ vì bản chất lè phè, thích hưởng thụ của người

miền Nam nên dễ bị hủ hoá khi tiếp xúc với miền Nam phồn vinh giả tạo, với văn minh cơ kỷ Tây phương.

Loại được bộ phận quân sự chủ lực của MTGPMN, Hà Nội đã đưa đại quân của mình vào thay thế và kiểm chế chính phủ "lâm thời miền Nam" đang có khuynh hướng tách rời trung ương Hà Nội để chịu ảnh hưởng của Trung Cộng và Pháp. Đứng trên phương diện lãnh đạo Hà Nội tỏ ra khá giỏi để tạo thế, cài lực ngăn ngừa những bất trắc có hại cho mình, nhưng đồng thời cũng gây khó khăn là không ai dám tin và ít ai dám gần vì bản chất phản trắc và lật lọng với cả đồng chí chứ đừng nói gì đến bạn bè, đồng minh.

Bài học cay đắng của người Quốc Gia chân chính trong thân phận cô nhiệt, chết đứng giữa hai lần đạn thù CS và thực dân thời kháng chiến 1945-1954 đã không được những người tập kết biết đến, học và hiểu! Và "*chính trị của ngày qua*" vẫn còn nối tiếp nhau làm nên lịch sử, những trang sử đau thương không riêng cho miền Nam mà chung cho cả hai miền, cho toàn thể dân tộc Việt!

- 1969, Richard Nixon đắc cử Tổng Thống Hoa Kỳ với lời hứa giải quyết vấn đề VN trong danh dự. Nhưng làm sao mang được toàn bộ đại quân về. Cái khó nhất của kẻ làm tướng là lúc triệt thoái bảo tồn được lực lượng trong một hoàn cảnh thua kém mọi mặt và kẻ thù vây quanh chờ xẻ thịt. Do đó giải pháp tốt nhất là bàn hội nghị, tuy có phải hạ mình, khẩn cầu nhục nhã, nhưng với nghệ thuật đi đêm có bóng tối đồng lõa thì mọi chuyện đều ổn thoả.

- 1972, Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu ứng cử "độc diễn" nhiệm kỳ II, đắc cử với 99% số phiếu!

- 27/1/73, Hiệp Định Ba Lê được ký kết giữa bốn bên.

Nhưng cũng trong năm 1973, T.T. Nixon bắt đầu nhiệm kỳ II được ít tháng thì vụ án "Watergate" xảy ra. Báo chí tấn công tới tấp, quần chúng bất mãn và cuối cùng Nixon phải từ nhiệm trong uất ức, đốn đau! Năm 1974, Phó Tổng Thống Ford lên thay. Ở VN, T.T. Thiệu bắt đầu gặp những khó khăn với những chống đối của quần chúng: Phong Trào Luật Sư Tranh Đấu, Phong Trào Chống Tham Nhũng, v.v... Một phái đoàn Thượng Nghị Sĩ Hoa Kỳ sang Sài Gòn tham quan tình hình cứu xét vấn đề viện trợ VN và tiếp xúc với các nhóm chống đối. Một trong

những đề nghị của nhóm này là chấm dứt ủng hộ Thiệu và cắt viện trợ cho chính phủ Thiệu. Yêu cầu này được Thượng Viện Mỹ quyết định nhanh chóng. Vì chống đối từ nhiều phía nên Thiệu phải từ chức.

Rồi Phước Long mất. Quân Đoàn I di tản. 10/3/75, trận đánh Ban Mê Thuột bắt đầu. 14/3/75, Quân Đoàn II rút trong biển máu đầy kinh hoàng...

Và những gì đến phải đến, đúng như dự tính của những người hoạch định chương trình. Tổng Thống Dương Văn Minh tuyên bố đầu hàng quân đội CS Bắc Việt. Những tin về giải pháp 3 thành phần, về sự can thiệp của người Pháp, v.v... đã không xảy ra! Tất cả đã bị lừa! Hoa Kỳ đã bàn giao miền Nam cho Bắc Việt trước kỳ hạn!

Cũng như Pháp, Hoa Kỳ đã thua ở Việt Nam và phải ký Hiệp Định Ba Lê để rút quân an toàn. Với những cái nhìn cục bộ ở tầm mức chiến thuật, nhiều người đã suy luận là trên cương vị siêu cường Hoa Kỳ không thể thua CS Bắc Việt. Sự kiện Hoa Kỳ bỏ miền Nam chỉ là sự đổi chác lấy một quyền lợi nào đó với Nga hoặc Trung Cộng.

Tuy nhiên, nếu xét trên chính lược thì sẽ thấy khác: Hoa Kỳ đã thua! Thua vì đã nhận định sai lầm về Bạn và Thù, về Ta và Địch, về bản chất và mục đích của chiến tranh để thiết kế một chính lược làm trục cho nhiều chu kỳ chính trị liên tiếp, tạo thuận lợi cho việc xây dựng "*một trật tự mới cho toàn thế giới*" ngay sau Đệ Nhị Thế Chiến. Do đó người Mỹ đã chơi với trước sự cạnh tranh công khai và ngầm ngấm của những quyền lực đang hồi phục ngay trong khối Tự Do. Những yếu tố không được tiên liệu này đã làm cho cuộc chiến VN kéo dài hơn thời gian hoạch định, phải đổ vào VN một số quân lớn hơn dự trù, phải chi tiêu một ngân khoản vượt ngoài khả năng. Kết quả là sự suy giảm kinh tế đưa đến sự chia rẽ nội bộ. Để tự cứu, Hoa Kỳ đã phải cắn răng, nuốt mất làm một việc tổn thương đến uy tín siêu cường lãnh đạo khối Tự Do: thi hành một chính sách ngoại giao đi đêm, bàn giao miền Nam, một quốc gia đồng minh, tiền đồn của thế giới Tự Do đã được nhiều Tổng Thống cam kết bảo vệ, với toàn vẹn những cơ sở quân sự vũ khí của một quân đội tan rã. Thêm vào đó là lời hứa tái thiết Bắc Việt bằng một ngân khoản nhiều tỷ Mỹ kim và những trợ giúp kỹ thuật căn bản để giúp phát

triển kinh tế.

Giai đoạn II của cuộc chiến Đông Dương với 21 năm trợ giúp của Hoa Kỳ được nhiều người coi là cơ hội tốt nhất của người Việt Quốc Gia chân chính để chống cộng và giải phóng miền Bắc, thống nhất đất nước và xây dựng lại theo đường lối dân chủ, tự do mà họ đã để lỡ. Đây là một nhận định sai lầm, không sát thực tế! Hoa Kỳ vào VN với một chính lược rõ rệt, chỉ đạo cho một chiến lược chống cộng đã vạch sẵn. Người Việt Quốc Gia chân chính vẫn không trực diện chống cộng với một sách lược của riêng mình. Đó là lý do đúng nhất để giải thích tại sao miền Nam thiếu những khách lãnh đạo có tầm vóc quốc tế. Tại sao miền Nam chỉ có những chính phủ chuyên viên thừa hành làm những việc theo chương trình ngắn hạn? Tại sao miền Nam thiếu những tướng lãnh chiến lược?

Ngô Đình Diệm bị Hoa Kỳ lật đổ. Nguyễn Văn Thiệu, Nguyễn Cao Kỳ đã bị Hoa Kỳ tố là tham nhũng, buôn bạch phiến. Tuy nhiên, họ đã làm xong vai trò mà Hoa Kỳ muốn!

3. Giai Đoạn III (1975-199...): Sự Phản Tỉnh của một Dân Tộc trước kẻ thù Cộng Sản: Thế Địch Hòa

Nhờ nhiều yếu tố thuận lợi, đảng CSVN đã nắm được cơ hội làm lịch sử, và đã thành công hoàn toàn trong hai giai đoạn chiến tranh liên tiếp:

- Giai đoạn I (1945-1954) thắng được thực dân Pháp bằng chiêu bài "*Kháng Chiến*" làm chủ được miền Bắc.

- Giai đoạn II (1954-1975) thắng được cực quyền Mỹ bằng chiêu bài "*Giải Phóng*" tiếp thu miền Nam và thống nhất đất nước.

Lý do chính của sự thành công này là đảng CSVN đã độc quyền dùng được chiêu bài "*Cải Quốc*" và đeo được mặt nạ "*Dân Tộc*" để tuyên truyền lừa gạt được lòng yêu nước nhiệt thành của người dân trong việc hy sinh tất cả cho đại nghĩa chống ngoại xâm. Nhưng chiêu bài và thực chất là hai điều khác biệt, rất dễ dàng được phân định bởi thời gian và chứng minh qua hành động trong thực tế. Vậy, người CS có yêu nước không? Họ đã làm những gì cho Tổ Quốc và Dân Tộc? Đảng CSVN là *cộng đảng* phục vụ cho quyền lợi nước nòi hay đã làm *công cụ đảng* của ngoại bang để thực hiện những âm mưu quốc tế theo lệnh ủy nhiệm và đang biến hình để trở thành *tư đảng*

của bè lũ Tư Bản Đổ?! Đó là những câu hỏi có tính cách tra vấn mà người CS và đảng CSVN phải trả lời trước toà án lịch sử và lương tâm của dân tộc về vô số tội ác họ đã phạm trong suốt gần nửa thế kỷ qua với tư cách lãnh đạo đất nước.

Sau khi tiếp thu miền Nam, câu đầu tiên người CS nói với nhân dân là "*ở miền Nam, kể cả con bướm nhồn nhơ cũng có tội với Cách Mạng!*". Do đó những biện pháp trấn áp của CS đối với tập thể quần dân miền Nam chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn.

3.1. Tù "Cải Tạo"

Hàng trăm ngàn quân nhân quân lực VNCH gồm đủ các cấp từ hàng binh tới cấp tướng và viên chức chính phủ, từ trung ương tới xã thôn đã bị tập trung trong các trại tù với danh xưng là "*trại cải tạo lao động sản xuất*" khắp từ Nam ra Bắc. Người CS vẫn rêu rao là thi hành một chính sách khoan hồng nhân đạo, nặng về giáo dục và nhẹ về trừng phạt. Nhưng tất cả những gì xảy ra trong thực tế đã chứng minh bản chất thâm độc của họ, họ đã bắt "*nguy quân, nguy quyền*" làm những việc như tháo gỡ bãi mìn phòng thủ các căn cứ cũ bằng cách xếp hàng ngang tiến đều dùng que tre đâm và tay moi mìn lên. Đó là một việc cực kỳ nguy hiểm mà chuyên viên tháo gỡ chất nổ có thể giải quyết dễ dàng bằng phương tiện cơ giới và dây nổ chuyên! Người CS thừa biết điều đó và cũng có thừa phương tiện để làm như thế, nhưng họ đã nghĩ khác. Đó là một cách giết người dưới một hình thức tai nạn tập thể, có lợi nhiều mặt, và đã có cả trăm người chết, hàng ngàn người mang thương tật, cụt tay, què chân, mù mắt vì những lệnh giết người đó!

Người CS vẫn đề cao "*người là vốn quý*" và tầm mức quan trọng của kiến thức khoa học kỹ thuật hiện đại trong lao động sản xuất, trong việc quản lý nhân lực, nhưng họ đã làm khác: bác sĩ, kỹ sư, chuyên gia đều xếp hàng ngang cuốc đất trồng khoai, mì, ngô, sắn...

Thực chất trại cải tạo chỉ là một hình thức kinh tế sản xuất của người CS, một hình thức bóc lột sức lao động của những người bị kết án khổ sai mà không xét xử, không kỳ hạn ở tù. Họ làm ra của cải để làm giàu cho đảng như một thứ nông nô thời Trung Cổ ở Âu Tây, không được hưởng gì ngoài khẩu phần lương thực "tí hon" gồm toàn gạo ấu, bo bo, ngô sắn không đủ làm ấm bao tử!

Nếu không có những đợt thăm nuôi của gia

đình gồm thực phẩm để bồi dưỡng cơ thể và thuốc men để chữa trị bệnh tật thì số tử vong sẽ lên rất cao ở các trại tù “cải tạo”. Thực chất chế độ thẩm nuôi cũng là một thủ đoạn tàn độc của đảng dùng để vô sản hóa nhân dân miền Nam một cách nhanh chóng trong cái thời gạo châu củi quế để buộc họ phải bán đi những tư trang vàng bạc mà họ cất dấu được sau những đợt vơ vét của đảng như đánh tư sản mại bản, kiểm kê các tiệm buôn, cơ sở thương mại, kỹ nghệ để mua lương thực, thuốc men do đảng độc quyền quản lý để tiếp tế cho cha, cho chồng, cho con đang đi tù “cải tạo”, và cán bộ quân giáo cũng lợi dụng chế độ thẩm nuôi như một ân huệ ban phát cho các tù nhân được gọi một cách hoa mỹ là “cải tạo viên”: phải lao động sản xuất tốt mới được viết thư về thăm gia đình, được gặp gia đình trong những kỳ thẩm nuôi.

Học tập “tốt” là yêu cầu của trại tù và là điều kiện để được tha về đoàn tụ với gia đình. Nhưng thế nào là “tốt”? Nó cũng có dân như “*tiêu chuẩn phân định thành phần giai cấp*” trong hồi Cải Cách Ruộng Đất ở miền Bắc (1954) và quân dân miền Nam cũng đã được đảng “chiếu cố” một cách tận tình, như xưa đảng đã đối xử với giai cấp địa chủ trong tinh thần giai cấp đấu tranh, chỉ khác là bây giờ là giai cấp “Bắc” chống giai cấp “Nam” trong tinh thần thù hận ganh tị tị tiện của nhân tính, ghét kẻ may mắn hơn mình!

3.2. Chiến Dịch “Hoa Nở Về Đêm”

Gia đình là đơn vị nền tảng của xã hội, là mối khởi đầu của Ngũ Luân, nắm giữ mỗi căn bản để ràng buộc con người vào xã hội: tình nghĩa vợ chồng, tình nghĩa cha con, anh chị em, thầy trò và tình nghĩa vua tôi, tức mối liên hệ song phương nhân dân với chính quyền.

Mục đích cao cả và thiêng liêng của đạo vợ chồng là tạo dựng người cho những thế hệ kế tiếp, làm đông đúc dòng họ, làm hưng thịnh giống nòi. Không có sự kết hợp vợ chồng trên một nền tảng vững chắc tất không có cha con, không có anh chị em, không có thầy trò, không có nước nòi và không có xã hội loài người.

Lịch sử tranh đấu của dân tộc ta cũng đặt khởi đầu trên nền đạo thống vợ-chồng với cuộc khởi nghĩa của Hai Bà Trưng chống Bắc xâm giành độc lập. Tiêu chuẩn “*Trai trung hiếu, gái trinh hạnh*” đã đưa đến những khuôn mẫu tuyệt vời “*chàng đi theo nước, thiếp theo chàng*” và nối tiếp

trong tiến trình sống tiến hóa là những thế hệ “*Hiếu tử, trung thần*” mang xác thân bao che cho Tổ Quốc, chia vai đỡ gánh nặng non sông. Nhiều sử gia trên thế giới khi nghiên cứu về VN, như Joseph Buttinger, trong *The Smaller Dragon*, đã đặt câu hỏi là: “*Tại sao trong hàng ngàn năm đô hộ mà dân tộc Việt Nam vẫn không bị đồng hóa và Việt Nam vẫn còn là một quốc gia biệt lập?*”

Câu trả lời đúng căn cứ trên yếu tố văn hóa là vì Việt Nam là quê hương của nòi tình!

Với chiến dịch “*Hoa Nở Về Đêm*”, đảng CSVN đã ra mật lệnh cho các cán bộ CS phá vỡ nền tảng gia đình trong xã hội miền Nam. Họ đã tạo ra những cơ hội dễ sa ngã cho người phụ nữ sống trong một hoàn cảnh khó khăn về cả vật chất lẫn tinh thần. Các cán bộ CS đã được mặc sức dùng quyền để o ép, dùng danh vị để câu nhử và dùng tiền bạc thu vét được để mua chuộc người đàn bà. Đã có bao cảnh nát lòng vì bị bao vây kinh tế, không kiếm được việc làm, không có vốn buôn bán, khiến vợ của những “ngụy quân, ngụy quyền” đã phải bán mình nuôi thân, nuôi con, nuôi chồng đang tù cải tạo. Đã có biết bao cảnh thương tâm, vợ, con gái của các “ngụy quân, ngụy quyền” bị các cán bộ CS đòi hối lộ bằng trình tiết để lo được cho chồng, cho cha sớm ra tù hay một cái giấy nhập hộ khẩu.

Đảng đã đạt được nhiều mục đích qua chiến dịch trên:

– Dùng để đả ngộ các cán bộ miền Bắc, sau một thời gian dài gian khổ theo đảng mà chưa được tưởng thưởng. Tuy nhiên đây cũng là một sự đóng dấu bằng tội ác làm cho họ bắt buộc phải bám vào đảng để tồn tại, để tiếp tục hưởng thụ, tương tự như những bần cố nông đã bị đóng dấu bằng máu địa chủ trong chiến dịch đấu tố ở miền Bắc (1953-1956).

– Cô lập ngụy quân, ngụy quyền: Khi họ được tha về sẽ không có nơi nương tựa, bị biến thành một giai cấp cùng khổ và tuyệt vọng nhất của xã hội, vì bị đầy đọa bởi chính quyền, bị ruồng bỏ bởi cả vợ con thân yêu, những người một thời đã từng “*dầu gối tay ấp*” thề hứa cùng nhau đi xa hơn cả cuộc đời!

– Phá vỡ truyền thống ngàn năm của văn hóa Việt đặt nền tảng trên đạo thống gia đình, tình nghĩa vợ chồng, tình nghĩa anh chị em, tình nghĩa làng xóm và tình nghĩa đồng bào một nước. Trên ý nghĩa và hậu quả, chiến dịch “*Hoa Nở Về Đêm*” mang những nét tương đồng của chiến dịch Phàn

Phong, chống tư tưởng lễ thói phong kiến, đã được thực hiện ở miền Bắc (1953-1956). Trong chiến dịch này, đảng cũng đã thanh trừng một số lớn đảng viên kỳ cựu thuộc phe Trường Chinh bằng cách qui vào giai cấp địa chủ để tố khổ, bắn giết và đi tù, vợ của các đảng viên bị thanh trừng này cũng bị o ép mua chuộc bằng quyền và lợi để lấy các cán bộ đương nhiệm. Sự kiện này đã chứng minh bản chất phi nhân, vô luân của nền văn hóa vô sản mang nặng tính Đảng tàn bạo thường được mệnh danh là nền văn hóa tam vô: vô gia đình, vô tổ quốc, vô tổ tiên.

3.3. Triệt hạ Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam Việt Nam

Ngay sau khi tiếp thu xong miền Nam, Hà Nội bắt đầu công cuộc triệt hạ các nhân vật trong MTGPMNVN; những nhân sĩ miền Nam như Nguyễn Long, Phùng Văn Cung... đều bị canh chừng. Nguyễn Hữu Thọ, Nguyễn Thị Bình lộ diện chỉ là bù nhìn, bảo sao làm vậy. Nhóm miền Nam tuy bất mãn nhưng vô lực. Hà Nội đã tính trước từ lâu nên lực lượng quân sự chủ lực của MTGPMN đã bị Hà Nội mượn tay Quân Lực VNCH và bom đạn đồng minh giết sạch từ vụ Tết Mậu Thân 1968.

Tất cả biểu tượng còn lại của MTGPMNVN chỉ là cây cờ *Xanh Đỏ Sao Vàng* tung bay trên nóc dinh Độc Lập cũ. Hơn một năm sau, khi quyết định thống nhất Bắc Nam được thi hành để đưa cả nước tiến nhanh tiến mạnh lên xã hội chủ nghĩa thì lá cờ này cũng được hạ xuống và vứt bỏ!

Xét trên tiến trình hình thành và hủy thế của đảng CSVN, đây là giai đoạn II được gọi là "*công thần chủ nghĩa*". Phe Lê Duẩn và Lê Đức Thọ sau khi thắng được cực quyền Mỹ và tiếp thu miền Nam, uy thế cá nhân và phe nhóm lên rất cao trong đảng nên đã toàn quyền trong việc cất đặt người vào tiếp quản miền Nam. Miền Nam đã trở thành miền đất mơ ước của cán bộ CS và người miền Bắc, tuy miền Nam bị kết tội là đồi trụy và phồn vinh giả tạo nhưng qua câu nói: "*Ba tháng đi Nga không bằng ba tuần đi Đông Đức và ba tuần đi Đông Đức không bằng 10 ngày chơi Sài Gòn*" đã cực tả điều trên. Giấc mơ xã hội chủ nghĩa kéo dài một đời của người cán bộ CS là làm sao có được một chiếc đồng hồ đeo tay, một chiếc đài (radio), một chiếc xe đạp thì nay đã trở nên quá dễ dàng nếu được đề cử vào Nam làm việc. Do đó đã có những vụ chạy chọt mua chỗ,

giành chỗ với giá cao hơn để thực hiện 4 Đ: "*Đồng, Đài, Đạp và...Đi*"!

3.4. Đào mồ quật mả Tử Sĩ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa

Hành hạ kẻ thất thế đã là điều đáng xấu hổ trên phương diện tư cách cá nhân, huống hồ đây lại là một chính sách có mục đích trả thù kẻ đã chết. Những nghĩa trang quân đội ở Biên Hòa, Tân Sơn Nhất đều bị phá hoại, đào bới, san bằng. Nghĩa trang Mạc Đĩnh Chi cũng bị chung số phận. Dù biện minh bằng lý do gì chẳng nữa, người CS cũng không thể che dấu được cái tâm địa hẹp hòi ti tiện, thiếu văn minh trước sự phê phán của quốc tế và vô luân bất nhân dưới quan điểm của dân tộc.

"*Mồ mả gia tiên*" là một phần trong tôn giáo thờ cúng tổ tiên của Dân Tộc ta. Hàng năm vào tiết Thanh Minh của mùa Xuân, người Việt Nam vẫn thường có tục lệ đi tảo mộ, đốt hương khấn vái vong linh người thân thuộc. Tục lệ đón "*ông bà ông vải*" về ăn Tết vào ngày 23 tháng chạp cũng là một nghi thức tôn giáo. Ngay trong thời quân chủ, độc tài và chuyên chế, người dân bị cấm đoán nhiều điều, mà người chết còn được hưởng đặc quyền chôn bằng quan tài sơn son thếp vàng, những biểu tượng chỉ dành riêng cho hàng vương giả của triều đình. Việc đào mồ quật mả kẻ thù, tuy có xảy ra trong lịch sử giữa vua Gia Long đối với vua Quang Trung nhưng cũng chỉ hạn chế ở mức độ cá nhân và giòng họ, và hành động của vua Gia Long cũng bị lịch sử phê phán là thiếu tác phong lãnh đạo. Việc đào mồ quật mả còn bị coi là một trọng tội thuộc hình luật mà kẻ vi phạm bị xử trị nghiêm khắc không những ở nước ta thời phong kiến mà còn là điều phổ biến trên thế giới văn minh ngày nay.

Chính, Tà tuy xung khắc nhau như nước với lửa nhưng lại rất khó phân. Người CS chủ trương vô Tổ Quốc, vô gia đình, vô tôn giáo nhưng lại gian lận tự nhận là kẻ chính thống kế thừa truyền thống dân tộc. "*Nhằm, thua; vô ý, mất tiền*" đó là một thực tế lịch sử mà người Việt phải chấp nhận trong hồi tiếc vô cùng!

3.5. Đuổi Thương Binh ra khỏi Bệnh Viện, Phế Binh ra khỏi Khu An Dưỡng

Ngay sau 30/4/1975, người CS đã tiếp thu các bệnh viện quân đội và đã đuổi các thương binh đang điều trị ra khỏi bệnh viện và các phế binh ra khỏi các khu an dưỡng. Đây là những người đau khổ nhất của một chế độ đã tan rã. Họ bị bỏ

roi không có nơi nương tựa, không có người săn sóc thuốc men. Nhiều người đã đi đến quyết định tự tử để tự giải thoát khỏi đau đớn, tủi nhục. Nhiều người đã chết vì thiếu săn sóc thuốc men và thiếu ăn, một số đông đã kiếm sống bằng nghề ăn xin, hát dạo nơi bến xe, nơi họp chợ. Họ sống được là nhờ sự san xẻ của những người cùng chung một số phận “nguy” của miền Nam đang lao đao trước những chính sách hà khắc bóc lột của người CS Bắc Việt. Nhìn những thương phế binh dật dụa nhau đi lang thang trên hè phố, kẻ què đờ kẻ cụt, dẫn kẻ mù, xốc xếch trong bộ đồ tác chiến rách tả tơi của mọi binh chủng mới thông cảm được nỗi đau nhức của kẻ chiến bại. Họ là hình ảnh trung thực nhất của một quân đội anh hùng, đã làm trọn nhiệm vụ của người lính chiến gìn giữ đất nước, ngăn chống địch thù nhưng đã bị cấp chỉ huy bất xứng, giới lãnh đạo bất tài phản bội, Đồng Minh bỏ rơi. Dư luận quốc tế thường nhân danh lương tâm của loài người để giúp đỡ CS Bắc Việt trong cuộc chiến Nam Bắc. Nay họ nghĩ gì về những thảm cảnh xã hội đang xảy ra ở VN, nạn nhân của một sự thiên vị, bất công, bắt nguồn từ mặc cảm tự tôn bị tổn thương sau Đệ Nhị Thế Chiến của các quốc gia tự nhận là văn minh.

Nhìn những thương phế binh của Quân Lực VNCH nay đã tan rã, đang sống lầy lắt bên lề xã hội, người chiến binh CS nghĩ gì về họ, về mình, về thân phận chung của những người cầm súng bảo vệ một chế độ, phục vụ một lý tưởng?! Đảng CSVN đã nổi tiếng về những kế hoạch dự phòng để làm “*một cuộc chiến không thương binh*” mà người chiến binh CS thì quá trẻ và đơn sơ để suy nghĩ sâu xa!...

3.6. Đánh Tư Sản Mại Bản

Chiến dịch này được thực hiện sau khi thống nhất Nam Bắc và đảng quyết định đưa cả nước đi thẳng lên xã hội chủ nghĩa không kinh qua giai đoạn chuyển tiếp. Trước đó đảng đã cho thi hành nhiều đợt vơ vét tài sản nhân dân bằng lệnh đối tiền mới với một giá cao hơn trước và một mồi lực thấp hơn trước. Mức tiền đối đã được hoạch định trước cho từng cá nhân, từng hộ khẩu với nhân số ước lượng. Số tiền dư phải nộp cho chính phủ để lấy biên nhận!

Đối tượng chính của chiến dịch này là các nhà buôn bán lớn, các nhà tư sản mại bản, các nhà tư sản dân tộc làm chủ các xí nghiệp sản xuất. Tất cả đều phải nộp cho chính phủ để rồi hoạt

động dưới hình thức tổ hợp hay quốc doanh. Với chiến dịch này đảng đã thu được rất nhiều tiền, ngoại tệ và vàng bạc, trị giá nhiều chục tỷ Mỹ kim. Đây là một mối lợi lớn mà đảng đã nhắm trước và chuẩn bị cho mọi biện pháp để sang đoạt. Đây cũng là một rẽ ngoặt trong tiến trình hình thành và hủy thể của đảng CSVN đi từ “*công thần chủ nghĩa*” sang giai đoạn chốt “*ly trung tự hoại*”. Vì danh vị, vì quyền lợi cá nhân mà phe đã phân hoá ra thành nhóm và kinh chống nhau. Tiêu chuẩn phân nhiệm, phân công, và phân lợi đã bị vi phạm trầm trọng. Đảng lãnh đạo, nhà nước quản lý, nhân dân là một nguyên tắc được đưa ra nhưng không được thi hành. Nay đảng vượt qua nhiệm vụ lãnh đạo để lấn sang lãnh vực quản lý và đảm nhiệm luôn việc làm chủ các cơ sở xí nghiệp, vấn đề không phải chỉ là “*hồng hơn chuyên*” như trước đây mà là *con ông cháu cha* và gốc lớn. “*Nhất thế nhì thân*” đã tạo thành một hệ thống đảng tham nhũng có đường lối, có sách lược!

3.7. Đuổi dân thành phố đi vùng Kinh Tế Mới

Để thực hiện kế hoạch di dân từ miền Bắc vào Nam, cũng như để có chỗ cư trú cho một số lượng lớn nhân viên nhà nước được gửi từ Bắc vào làm việc, đảng đã áp dụng chính sách lừa dân đi vùng kinh tế mới.

Qua hệ thống công an phường khóm, đa số gia đình “nguy quân nguy quyền” đã được chỉ định đi vùng kinh tế mới được mở ra những vùng hoang vu, rừng rậm đầy muỗi vắt và bệnh tật. Người dân thành phố được tập trung rồi chở đi bằng xe đò bỏ tại đó rồi để mặc tình tự mưu sinh thoát hiểm bằng phương tiện cá nhân. Đã có rất nhiều người chết vì bệnh tật, vì đói, khoai sắn trồng chưa thu hoạch được thì đã hết lương dự trữ. Nhiều người đã phải bỏ trốn về thành phố sống chui rúc ở chân cầu, hè phố, làm đủ nghề để độ nhật. Đôi khi ở ngay hè căn nhà xưa mình làm chủ, nay đã có người từ Bắc vào chiếm hữu! Thành phố nay có hai loại dân, loại dân cũ gốc “nguy” bị chèn ép đủ điều, và loại dân mới thuộc gốc “đảng” đang làm cán bộ, công nhân viên nhà nước ở các ty sở đầy uy quyền thuộc giai cấp ưu đãi của chế độ.

3.8. Kế hoạch xuất cảng người

Dù đã nhiều đợt thu vét tài sản của nhân dân miền Nam nhưng đảng tin rằng nhân dân vẫn còn cất dấu một số lượng lớn tư trang, vàng bạc. Để tận thu số vàng này, đảng cho người móc nối

tổ chức những vụ xuất cảng người chính thức lẫn bán chính thức.

Đợt đi chính thức dành cho người Việt gốc Hoa, và những đợt đi bán chính thức dưới dạng đi chui được Hải Quan và công an tỉnh bao che bán bãi. Trung bình mỗi người phải mất từ 5 tới 10 cây vàng để ra đi, và trước khi ra đi họ phải thanh toán nhiều thứ thuế do nhà nước đặt ra. Với những người đi chui, công an cho theo dõi điều tra về khả năng tài chính. Và rất ít người ra đi một lần mà thoát, thường bị bắt nhiều lần, mỗi lần bị bắt lại phải chạy vài cây vàng để được tha về. Tất cả chỉ nhằm mục đích lấy hết vàng của lớp người ra đi.

Thực chất của cuộc xuất cảng người là đảng nhằm vào các mục đích:

- Vét hết số vàng trong dân để dân không còn phương tiện chống đối, mua trữ lương thực, vũ khí hoặc mua chuộc hủ hóa cán bộ qua mặt chính quyền.

- Tổng khử được một số lượng người bất mãn khá lớn để làm giảm áp lực chống đối trong nước, đỡ phải dùng công an canh chừng thường xuyên.

- Riêng đối với Hoa kiều ở Chợ Lớn, đảng triệt hạ được mối nguy đạo quân thứ 5 trước khi có sự đụng độ chính thức về quân sự giữa VN và Khmer Đỏ (1978), VN và Trung Cộng (1979).

Nhưng cũng chính vì chính sách xuất cảng người đem lại một số lợi quá lớn nên các phe nhóm đua nhau tổ chức vượt biên bán bãi để thu lợi riêng cho mình. Sự tự ý kinh tài này đã đưa đến những đụng chạm phe nhóm gây cảnh phe làm phe phá, gài bẫy giết hại nhau và đi đến việc chia vùng ảnh hưởng để làm ăn không lý gì đến luật lệ quốc gia, đường lối của trung ương. Mỗi phe phái hùng cứ một địa phương với đủ quyền sinh sát như một sứ quân.

Đã có hơn 1 triệu 500 ngàn người vượt biên và đến được bến bờ Tự Do, được định cư ở các quốc gia trên khắp thế giới. Nhưng cũng đã có gần một triệu người chết vì vượt biên. Họ chết vì hải tặc cướp của, hãm hiếp rồi thủ tiêu. Họ chết vì bão tố trên đại dương. Họ chết vì đói khát, vì trôi dạt vào hoang đảo... Lý do của những người bỏ nước ra đi thường được phân làm hai loại: vì chính trị và vì kinh tế. Tuy nhiên hãy nhìn vào thực tế để tìm hiểu tại sao họ ra đi. Ra đi vì họ không có những điều kiện cần bản tối thiểu để sống như Con Người theo tiêu chuẩn qui định của thời đại. Trước hết chúng ta phải Là Người,

có bản chất Người mới có thể Là Người để Thành Người. Súc vật dù sống vạn triệu tỷ năm cũng không thể Thành Người. Dưới sự lãnh đạo của đảng CSVN, con người bị chìm xuống ngang hàng súc vật để làm súc vật và thành súc vật. Chế độ phi nhân và vô luân này có thể tồn tại được trên quê hương VN chúng ta là vì có sự tiếp tay của những ác thế lực quốc tế, là vì sự ấu trĩ, thờ ơ, u tối của những người có trách nhiệm ở tầm mức quốc gia cũng như trên bình diện quốc tế. Dân tộc Pháp hãnh diện về một nền văn hóa nhân bản mà điểm sáng chói là cuộc Cách Mạng Dân Quyền 1789. Nhưng chính quyền Pháp lại là chính phủ đã trợ giúp kéo dài sự tồn tại của chế độ độc tài ở VN. Nhân dân Hoa Kỳ tự hào về một nền văn hóa khai phóng nhân chủ xây dựng trên cuộc Cách Mạng Nhân Quyền 1862 làm khuôn mẫu cho toàn thế giới nhưng chính phủ Hoa Kỳ cũng lại là chính phủ có trách nhiệm nhiều nhất về sự thống khổ triền miên của dân tộc Việt Nam.

Tự Do, Bình Đẳng, Bác Ái, Công Lý, và Lương Tâm Nhân Loại được nói tới như một chiêu bài để thực hiện thủ đoạn chính trị hay được giương cao như một đuốc thiêng lý tưởng để hòa hợp loài người trong tiến trình thống nhất thế giới?! Nếu là chiêu bài thì chẳng có gì đáng nói. Nhưng nếu là lý tưởng thì cần phải được chứng minh bằng những hành động cụ thể và thiết thực hơn nữa!

3.9. Nạn Mãi Dâm và việc xuất cảng phụ nữ

Người CS đã tố cáo miền Nam là một xã hội phồn vinh giả tạo dựng trên nền văn hóa lai căng đồi trụy, đầy dẫy những tệ trạng xì ke ma túy, trộm cướp, điếm đĩ, tham nhũng. Đó là một nhận xét đúng về một xã hội đang tan rã. Nhưng sau khi tiếp quản miền Nam họ đã làm gì để giáo dục quần chúng, cải tạo con người và xã hội?!

Những trại cải tạo sản xuất dành cho những người xì ke ma túy, những trung tâm Phục Hồi Nhân Phẩm dành cho gái mãi dâm được mở ra dưới dạng thức nông trường tập thể đã không giải quyết được vấn đề, cho nên tuy miền Nam nghèo đi, xơ xác hơn xưa nhiều, nhưng tại các đô thị, tỉnh, những tệ trạng của thời "Mỹ Ngụy" vẫn tồn tại và còn gia tăng hơn xưa! Sài Gòn đã bị người CS gọi là "động điểm lớn của miền Nam" với "500 ngàn gái mãi dâm để phục vụ đội quân Mỹ và lính đánh thuê ngụy quân ngụy quyền" thì nay "Mỹ đã rút, Ngụy đã nhào" nhưng sao số

lượng gái mãi dâm vẫn như xưa và còn hơn xưa vì nhu cầu ăn chơi của đảng, nhà nước CS được đưa thành quốc sách. Tại Sài Gòn, số lượng khách sạn và vũ trường đã vượt xa chế độ cũ và còn đang được dự trù xây thêm nữa để phù hợp với nhu cầu và tiêu chuẩn của nền “kinh tế thị trường CS”, để chuẩn bị tiếp đón người ngoại quốc vào đầu tư kinh doanh. Mãi dâm đã trở thành chủ điểm của quốc sách du lịch do đảng đề ra và tự tay thực hiện qua những người thân tín, và VN đã nổi tiếng là nơi ăn chơi rẻ nhất thế giới với thức ăn ngon lại với gái trẻ đẹp! Song song với hệ thống nhà hàng, khách sạn được xây cất rầm rộ từ Bắc vào Nam là một hệ thống mãi dâm chằng chịt do những tổ chức buôn bán phụ nữ điều hành với sự bao che của trung ương đảng CS và địa phương. Việc xuất cảng hàng chục ngàn thiếu nữ qua các quốc gia Nhật, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore, Thái... là một dịch vụ tất nhiên, là hậu quả của quốc sách “du lịch” do bọn “Tư Bản Đỏ” ngồi ở chính trị bộ hoạch định!

Hồ Chí Minh từng tuyên bố: *“Đánh thắng giặc Mỹ ta sẽ xây dựng lại đất nước mười phần to đẹp hơn, giàu hơn”* để trấn an nhân dân về hậu quả khốc liệt của chiến tranh và củng cố niềm tin của nhân dân vào đảng CS.

Nhưng sau 17 năm làm chủ đất nước (1975-1992), đảng đã thi hành nhiều chương trình, nhiều đợt sửa sai mà quê hương vẫn tan hoang, đồng bào vẫn nghèo đói. Giặc đói, giặc dốt, giặc bệnh tật càng ngày càng bành trướng, dân trí thêm u tối, dân tình thêm ly tán và VN đã trở thành một trong mười quốc gia nghèo đói lạc hậu nhất thế giới dù có đủ những điều kiện thuận lợi về đất đai, ruộng vườn phì nhiêu, hầm mỏ quí, về dân số với hơn 60 triệu người lao động cần cù.

Người CS đã thành công trong chiến tranh nhưng đã thất bại trong hòa bình! Bản chất của chiến tranh là phá hoại bằng bạo lực, là chết chóc, tổn hao xương máu chiến sĩ và đồng bào. Nhưng mục đích tối hậu của chiến tranh là cực độ của nhân ái để xây dựng lại Tổ Quốc, gây dựng lại giống nòi theo những khuôn mẫu tuyệt hảo trong điều kiện lý tưởng của hoà bình!

Thất bại trong hòa bình là dấu hiệu rõ rệt nhất tố cáo sự bất tài của giới lãnh đạo và sự tồn tại lỗi thời của đảng CS trong một hoàn cảnh đã đổi thay với những nhiệm vụ lịch sử nặng, khó hơn trước. Người Quốc Gia đã mất một cơ hội làm

lịch sử từ 1945 đến nay nhưng người CS cũng đã thất bại trong việc chứng tỏ tài năng từ 1975 đến nay.

Để bào chữa, người CS thường tố cáo sự phá hoại của địch ngoài, thù trong, chính sách cấm vận của Hoa Kỳ và sự chống đối của “tàn dư Mỹ-Ngụy”. Điều đó không đúng. Với chính sách *“bất làm hơn bỏ sót”*, với hệ thống trại tù, trại lao động sản xuất, khu kinh tế mới, với hệ thống công an quyền uy tuyệt đối, không một sự chống đối nào có thể tồn tại nếu không có sự tiếp tay của chính những người CS. Với sự tan rã của khối CS Đông Âu, Liên Xô, sự lỗi thời của chủ thuyết Marx, sự hạ bệ các lãnh tụ thần tượng cũ, kể cả Lenin... đã làm cho chính người CSVN bưng bình, bàng hoàng. Sự phản tỉnh của toàn dân và các cấp thừa hành trong quân đội cũng như trong đảng đã tạo ra thế Địch Hòa: chán đảng, khinh lãnh đạo và chờ đợi một sự đổi thay! Còn sự cấm vận của Hoa Kỳ thì tuy có trên hình thức nhưng không hữu hiệu, bằng chứng là đã có nhiều quốc gia đồng minh của Hoa Kỳ vi phạm lệnh cấm vận để đầu tư vào VN kiếm lời! Trong chính trị không có tình cảm, đồng minh hay kẻ thù, mà chỉ có quyền lợi!

Thất bại trong hòa bình còn tố cáo đảng CSVN là công cụ của Đệ Tam Quốc Tế CS và các lãnh tụ CSVN là tay sai ngoại bang được ủy nhiệm để thi hành “nghĩa vụ quốc tế”, đã đưa dân tộc vào vòng sát hủy của bom đạn để giải quyết những xung đột quyền lợi của các ác thế lực quốc tế. Họ chỉ biết đến quyền của cá nhân, đến lợi của giòng họ và phe nhóm trong đảng miễn sao họ được hống hách, ăn ngon mặc đẹp, còn để cả một dân tộc tàn lụi trôi dạt tới bờ vực thẳm của diệt vong! Đó là lý do giải thích sự hủ bại của đảng CSVN, để đi từ vị trí *công đảng*, đấu tranh vì quyền lợi của Nước Nòi, sang *công cụ đảng* làm công tác ủy nhiệm của Đệ Tam Quốc Tế và biến thành *tư đảng* của bè lũ Tư Bản Đỏ trong bộ chính trị, một loại băng đảng tội ác, cướp của giết người, vơ vét tài sản của quốc gia và nhân dân!

3.10. Phong Trào Bán Nhà Bán Đất cho ngoại quốc

Thấy được sự lỗi thời của chủ thuyết Marx, nhìn rõ sự đổ vỡ của Liên Xô và CS Đông Âu, người CSVN với đặc tính cuồng tín và giáo điều đã tự hủ hóa để trở thành bọn cơ hội chủ nghĩa trong thực tế xã hội VN. Nhìn được ngày tàn của

chế độ, các Tư Bản Đồ trong chính trị bộ tính chuyển thảo thân, bảo toàn lấy người và của. “Dân Chủ Đa Nguyên” chỉ là một thủ đoạn của những ác thế lực quốc tế muốn giúp Hà Nội chuyển quyền một cách êm thấm dưới ảnh hưởng của các thế lực chống Mỹ. Đảng CSVN đã quyết định bán nhà cửa đất đai ở các thành phố lớn, Hà Nội, Sài Gòn, Vũng Tàu và nhiều khu đất, khu mỏ trên khắp nước cho các công ty ngoại quốc để lấy những số tiền lớn chia chác nhau.

Sự kiện này có một toan tính rõ rệt: đặt chế độ chuyển tiếp trước một sự kiện đã rồi không thể lật ngược lại; sự thống trị kinh tế của các thế lực quốc tế qua hệ thống cơ xưởng sản xuất kỹ nghệ, thương mại trên nước ta sẽ biến VN thành “tổ giới” – một hình thức thuộc địa – của các quốc gia tư bản. Và xin hãy nhớ, sự nô lệ trên phương diện kinh tế nguy hiểm thập phần hơn sự lệ thuộc chính trị. Với số tiền vơ vét của nhân dân được chuyển ra cất dấu tại các quốc gia tự do trên khắp thế giới, Tư Bản Đồ sẽ bỏ tiền ra mua lại các cổ phần của các cơ xưởng ngoại bang với giá cao hơn xưa để trở lại VN lũng đoạn đất nước dân tộc một lần nữa dưới hình thức tài phiệt. Đây là hình thức “giặt tiền” *money laundering* của các tổ chức tội ác trên thế giới thường dùng!

Bọn Tư Bản Đồ và bè lũ thân tín mưu tính tồn tại và hưởng thụ, các thế lực quốc tế mưu tính để thủ lợi. Nhưng dân tộc Việt Nam cũng mưu tính để làm một cuộc đại Cách Mạng giải phóng một cách triệt để, toàn diện và hướng thượng mọi vấn đề liên quan tới các mặt Dân Tộc, Dân Quyền và Dân Sinh.

3.11. Tiến trình Phản Tỉnh của Dân Tộc Việt Nam về kẻ thù Cộng Sản

Chủ thuyết Marxist-Leninist là một tà thuyết nhằm phục vụ cho âm mưu thành lập Đế Quốc Nga dưới một hình thức mới để thống trị và bóc lột các quốc gia nhỏ yếu trên thế giới. Lý tưởng đấu tranh cho giới vô sản nghèo đói trên thế giới chỉ là một chiêu bài được dùng để lừa gạt những nạn nhân đang bị đế quốc thực dân bóc lột. Vì lòng căm thù cao độ đối với kẻ thù trước mặt mà nhiều người đã liều lĩnh chấp nhận cả việc bán linh hồn cho quỷ dữ, để rồi lỡ bước sa chân, ôm hận suốt đời với cảnh “tái nô dịch chủ” tiếp tục kiếp ngựa trâu dưới quyền ông chủ mới, tàn ác keo bẩn hơn chủ cũ gấp bội phần. Đó là cái lầm to của thế kỷ!

Khởi điểm của đoạn đường bi thảm mà dân tộc ta đang thoát vượt đã nằm trong quá khứ xa vời của thời Đông Du ở đầu thế kỷ này. Ngày Hồ Chí Minh, lúc đó mang tên Nguyễn Ái Quốc, khi “giác ngộ” chủ nghĩa CS đã la lớn trong đêm vắng: “*Đây rồi con đường giải phóng dân tộc (sic)*” cũng là thời điểm báo hiệu một chu kỳ đau thương sẽ đến và kéo dài trên quê hương chúng ta. Hồ Chí Minh không phải là người đầu tiên ăn phải... cháo lủ để quên nước nôi, trở thành đảng viên CS phục vụ cho Đế Tam Quốc Tế, nhưng lại là phân tử trung kiên và có công nhất với tổ chức này khi thành công đưa cả một dân tộc vào qui đạo CS, phục vụ quyền lợi đế quốc Nga dưới một chiêu bài hào nhoáng: làm nghĩa vụ quốc tế.

Người đầu tiên trong giới đấu tranh của phong trào Đông Du nhìn được âm mưu của các thế lực đế quốc chen ép nhau qua chiêu bài chủ thuyết la nhà cách mạng lão thành Sào Nam Phan Bội Châu. Để cảnh tỉnh các đồng chí về hiểm họa vong thân, Cụ Phan đã nói một câu đơn giản mà sâu sắc: “*Dân chẳng duy tâm, dân chẳng duy vật, dân chỉ duy dân*”. Nhưng cũng chỉ vì lời nói chí tình phản ánh truyền thống nhân bản dân tộc mà Cụ bị phản bội bán đứng cho mặt thâm Tây!

Do đó những người phản tỉnh sớm nhất về CS là các thành phần đảng phái đã từng có kinh nghiệm đón đầu về kẻ thù. Ngoài ra tất cả đều mù mờ về bản chất của chủ thuyết lẩn tẩn địa của bọn lãnh tụ qua lý luận ấu trĩ “*cộng sản thì cũng yêu nước chống thực dân vậy!*”

Thành thật luận xét, ngay trong hàng ngũ đấu tranh của phía quốc gia gồm cả lãnh tụ chính đảng, chính khách, nhân sĩ cũng chưa triệt để phản tỉnh về kẻ thù CS. Họ vẫn còn lẩn cẩn tình cảm, không dứt khoát lập trường để nhìn xa trông rộng, thẳng tay tiêu diệt kẻ thù. Nguyễn Hải Thần, lãnh tụ Việt Cách (Việt Nam Cách Mệnh Đồng Minh Hội) đã đứng ra bảo lãnh cho Hồ Chí Minh khi Hồ bị Quốc Dân Đảng Trung Hoa bắt giam. Trần Trọng Kim, Thủ Tướng chính phủ, đã đứng ra vận động Nhật để xin tha cho các cán bộ CS bị Nhật bắt giữ. Bà Cả Tê, một nhân sĩ Bắc Hà, đã từng lặn lội đi thăm nuôi các đảng viên CS cao cấp bị Pháp bắt giam ở các trại tù mạn ngược. Họ không nghĩ rằng đó là hành động “*đường hổ di họa*”, nuôi cạp để bị cạp vồ.

Năm 1954, gần 1 triệu người bỏ miền Bắc vào

Nam để chọn tự do. Nhưng ngược lại miền Nam cũng có gần 400 ngàn người ra Bắc tập kết. Đó là chưa kể con số ở lại nằm vùng phá hoại và một đại khối có cảm tình với kẻ thù CS vì sự ngộ nhận người CS là những người yêu nước.

Người dân miền Bắc chỉ thực sự phản tỉnh khi sống dưới chế độ CS. Nhưng mọi hình thức chống đối đều bị đàn áp không nương tay. Vụ *Nhân Văn – Giai Phẩm* của giới văn nghệ sĩ kháng chiến, vụ *Quyền Lưu* khởi nghĩa của nông dân đều được giải quyết nhanh gọn bằng súng đạn và sau đó bằng những bản án tù đầy.

Người dân miền Nam cũng chỉ thực sự phản tỉnh sau khi họ sống dưới chế độ CS. Tất cả đều bị lừa dối bằng một âm mưu thâm độc có lớp lang hẳn hoi. Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, công cụ xâm lược miền Nam của Hà Nội cũng bị giải tán và lãng quên như những con mứa rôi, sau buổi trình diễn bị ném vào xô tối. Những trại tù cải tạo, những vùng kinh tế mới và một đời sống cơ cực tui hờn là giá phải trả của một dân tộc vì sự ấu trĩ, thờ ơ, u tối đã không nhìn ra bản chất thực của kẻ thù.

Tuy nhiên nếu quan niệm kinh nghiệm bản thân là điều kiện cần thiết để giác ngộ thì cả một dân tộc đã có điều kiện để phản tỉnh một cách toàn diện và triệt để về kẻ thù CS để quyết định phải làm một cái gì trước khi quá muộn.

4. Sự Phục Hoạt của nòi Việt trong một cuộc Cách Mạng Triệt Để, Toàn Diện và Hướng Thượng

Phải mất gần một thế kỷ để dân tộc ta phản tỉnh một cách triệt để và toàn diện về Bạn, về Thù, và về chính Ta để nhận ra nguyên tắc chỉ đạo trong chính trị: *Ta là chính, Bạn và Thù đều là tùy phụ!* Ta chính là khởi điểm của đấu tranh để sống, còn, nối, tiếp, tiến, hóa và Ta cũng là đích điểm của đấu tranh trong tiến trình Là Người, Làm Người, Thành Người! Để đạt đích điểm này, Tổ Tiên Việt cũng đã để lại những phương thức mà sự quan trọng chủ yếu nằm trong chữ **Tự Lực** để **Tự Thắng** rồi **Tự Cường** để đạt **Tự Do** trong tinh thần **Tự Chủ!**

Huyền thoại "*tình hữu nghị xã hội chủ nghĩa*" đã đổ vỡ khi chiến tranh xảy ra giữa những nước anh em như CSVN và CS Tàu (1979).

Huyền thoại "*đồng minh trong khối tự do*" cũng đã tan biến khi miền Nam bị Hoa Kỳ bỏ rơi, bàn giao cho Hà Nội, với thân phận của một con chốt

thứ (1975).

Nhờ có phản tỉnh, do những đòn đau, bẽ bàng, tui nhục, ê chề kích thích mà người Việt đã trở về với bản vị nước nòi, làm một lựa chọn đúng đắn: "*Tắm ở ao nhà!*"

Trước hiện tình của Dân Tộc và Tổ Quốc, cách mạng nhất định phải xảy ra như một tất yếu lịch sử, bằng sức mạnh của đại khối dân tộc 98% tạo ra *sóng dấy* để phá vỡ những đê bờ ngăn chặn và cuốn trôi đi những rác rến bẩn thỉu thống trị trên mặt tầng ở đó có tập đoàn CS nay đã trở thành những tay Tư Bản Đỏ và những tên thời cơ chủ nghĩa, hoạt đầu, sẵn sàng làm tay sai cho ngoại bang, cho kẻ thù. Cách mạng phải được hướng dẫn bằng những tư tưởng cao đẹp, những khuôn mẫu trọn hảo của một nền văn hóa có ảnh hưởng trong sự kết buộc đại khối quần chúng thành một lực, thống nhất dưới một ngọn cờ, một lãnh đạo. Và ở trường hợp VN này, nền văn hóa truyền thống của dân tộc hòa hài tình nghĩa để chính đáng yêu mình, độ lượng yêu người cộng với tinh thần khoa học, khai phóng của thời đại, sẽ là nền tảng vững chắc của một lập trường Việt làm trục cho những dự kế trong cả hai tầng phá và xây theo đúng ba phẩm tính toàn diện, triệt để và hướng thượng của một cuộc cách mạng bao gồm mọi vấn đề Dân Tộc, Dân Sinh và Dân Quyền.

Tầng phá sẽ gồm có phá dịch ngoài, phá thù trong, phá những tồn tại lỗi thời của xã hội đã qua, phá những hận thù làm chia ly dân tộc, phá những ngộ nhận làm xa cách anh em, phá những mặc cảm thấp hèn, thua kém ở lòng ta, phá những cố chấp tự tôn, ngạo mạn ở lòng người, và xây đắp những khuôn mẫu tuyệt vời không những cho Ta mà còn chung cho cả loài người yếu, ở đủ mọi tầng cấp: Dân – Nước, Cá Nhân – Nhân Loại.

— Lý Tưởng cao đẹp của Nhân Loại là Thống Nhất trong Bình Đẳng.

— Mục đích thực tế của Quốc Gia Dân Tộc là Độc Lập trong Thịnh Vượng.

— Mơ ước bình thường của con người là Tự Do và Hạnh Phúc.

Đó phải là những gì chúng ta phải xây đắp với tư cách là dân của nước Việt Nam, là con của một nòi tình có một trái tim vì đại biết yêu thương, biết uất hận nhưng cũng biết dung thứ trước những hối cải ăn năn của thù xưa, của bạn cũ và của rất nhiều những phản bội không tên đã được nguy trang chôn dấu trên con đường tiến

hóa mà dân tộc ta đi, trong đời sống cá nhân mà chúng ta sống.

Và đó là những gì mà chúng ta phải xây đắp bằng rất nhiều máu, máu của hy sinh dâng hiến và rất nhiều nước mắt, nước mắt của yêu thương,

tình nghĩa, chứ không phải chỉ bằng bạo lực của bom đạn vô hồn.

Hoa Kỳ, tháng 6/1992

Mặt Trận Cách Mạng Hưng Phục Việt

MẶT TRẬN CÁCH MẠNG HƯNG PHỤC VIỆT
FRONT RÉVOLUTIONNAIRE POUR LA RESTAURATION DU VIETNAM
THE REVOLUTIONARY FRONT FOR THE RESTORATION OF VIETNAM

A Text Critique:
INTRODUCTION
TO A CASE OF LITERARY
MISREPRESENTATION
AT THE END OF THE
TWENTIETH CENTURY

By Professor Tran Ngoc Ninh
Translated by Tran Quang Minh

VẠN THẮNG

A Text Critique:

Introduction to a Case of Literary Misrepresentation at the end of the Twentieth Century

In 1980, an untitled book of Vietnamese poetry, anonymously written, was published. What is there that deserves our attention?

People hunger for fame, they are greedy for it. They have a desire to become famous, and only wish to have a positive name with life. There is a person, without name, gave birth to a spiritual child; a precious child which he values more than his own life;

I shall not mourn a life the world's cast off,

A body buried, rotten, turned into mud.

But these rhymes (poems) made here

in the sordid night,

Along with lice and mosquitoes – written,

created, then to be destroyed

I will mourn them, silently weeping

down there under the earth

But a child which the poet had

Many sleepless nights,

Made these silent poems for you.

.....

The autumn leaves fall, leafing the

branches barren

The fog covers and the dust obscures

I am sitting here writing these poems

Lessen the misery.

The above passage demonstrate that his verses have a powerful impact with boundless force which overcomes both space and time

Both heart and brain, stretched taut with power

Push poems out of the womb of grief

The poems are shaped like flowers,

Nevertheless, it has the force a thousand times

that of a bomb.

That poetry book has no title. The precious child was not given a name by the person who gave the child life. Opening the nameless book of 386 poems, reveal that the poems are scattered and disarrayed. In a section called "Sundry Note," there is a total of 188 poems, each poem consists of four lines (4, 5, 7, 8 words or freestyle), packed together into a series, "Sundry Notes." Of these 188 poems, each four-line poem is given a number as a title, like a serial number for a prisoner. The other 188 of the poems (from 5 to 480 lines) have shortened titles that mirror the first few words of the first line of each poem; only ten poems are given titles that do not reflect their first line. In short, the vast majority of poems are untitled, all titles were provided by the publisher

because the author would likely have provided more distinguish titles for his works. If these titles were provided by the publisher, then they were made carelessly because the recognized international convention for entitling poems belonging to an absent author is to use the whole first sentence. For example, the poem:

*Independence is a myth
When standing close by Uncle Mao.*

.....

Then that poem is entitled "*Independence is a myth*", not "*Independence is*", or *He is a student from Hanoi*.

*On New Year's Eve, he is sitting up all night
And cooking in a broken bowl instead of a pot.*

Then the title is not "*He is a*," but it should be the entire first sentence "*He is a Student from Hanoi*". In my humble opinion, the poet of these works is extremely prudent and cautious. The poet thinks of his poems as something precious — a spiritual cry. His impassioned verses echo his dream to destroy Communist. His words are filled with a boundless spiritual force that could wipe the antiquated doctrine of Karl Marx and Lenin out of the lives of all human beings. There are no smear or blur in his poetry. His poetry echoes the cry of broken hearts and is the last hope to exterminate the cold misery and darkness of errors made in the Fall of yesteryears (1945), and to bring the bright Spring and warm Summer back to his people.

There are still many extraordinary issues remaining. Almost all the long poems are dated (by year), except for five:

1. "*I, who lack of family, friend*",
2. "*Based on the fair and just in equanimity*",
3. "*Plunged to the depth of the deep blue ocean*",
4. "*Travel with grief, good-bye to Joy*",
5. "*The Democratic Republic of Vietnam*".

And there are two poems that are exactly the same, not a word different — yet they are dated in two different years, 1971 and 1974. What does it mean? Has the author made a mistake or has the publisher arbitrarily dated them? I don't think it is the latter but that it is the intention of the poet. It is inconceivable that under the scrutiny of a professional editorial staff, this error would have been made. The poem that appears twice is entitled "*Shall not mourn a life the world's cast off*," which appeared at the beginning of this

short commentary. There is also second poem whose first line reads "*A human being simply can't conceive*" that has only 8 lines but it is given two years (1976 and 1970) appearing chronologically reversed.

The number of poems which are dated between the years 1957 and 1977 are as follows:

– 1957: 1 poem, 1958: 3 poems, 1959: 3 poems, 1960: 9 poems, 1961: 8 poems, 1962: 11 poems, 1963: 16 poems, 1964: 11 poems, 1965: 10 poems, 1966: 7 poems, 1967: 12 poems, 1968: 17 poems, 1969: 7 poems, 1970: 14 poems, 1971: 12 poems, 1972: 10 poems, 1973: 9 poems, 1974: 7 poems, 1975: 7 poems, 1976: 9 poems, 1977: 1 poem.

– Five poems that have no title are: 1. "*I, who lack of family, friend*", 2. "*Based on the fair and just in equanimity*", 3. "*Plunged to the depth of the deep blue ocean*", 4. "*Travel with grief, good-bye to Joy*", 5. "*The Democratic Republic of Vietnam*".

Leftovers are four line poems which are undated. The numbers of words are different; as if they were mental notes hurriedly put down into words, then folded up and hidden (so that they would not be discovered by the Vietnamese Communists). Perhaps later in life, the poet could revise those notes, like a habit of many great composers, (for example, Mozart, Beethoven or Schubert) — suddenly hear a tune or rhythm in their head that is fresh, captivating, seductive, and even divinely inspired; but stark and unripe requiring polishes and embellish.

Such random rhymes, though usually discarded by poets have special poetic flavor — new, but profound. They can be penetrating, bitter, spiteful, and sometimes cruel as they emerge from the depths of the heart. The aromatic essence of a jar of fresh pickles, or a large earthenware of egg fruit, newly salted, or star fruit or guava, freshly picked from a branch of a tree. These naked verses were thrown wildly into a jumbled collection without name, like a naked child, without clothes, hat or shoes. Their purpose: to wake those oppressed by the Communist party. Those "*Sundry Notes*" appearing at the end of the book are the cries that curse the Communists

There are no more tears left

The laughing in the old story of yesteryears

Sunny days with rainy days

One after the other makes me vomitive!

Poets such as Arthur Rimbaud, who brought

feces, excrement, urine, blood and pus into poetry and Genet who exposed the naked truth of hunger, famine, miseries, mistreatment into literature, these two writers firsts explored the truth of live, exploring its filth and misery. This may be the first time in poetry and song that such a venomous tone is used to create poetry with a pure, noble and wholehearted love for our country, its people, and the human race in general. It is with this tone that our anonymous author writes his poetry.

* * *

The precious child was born naked like the Truth and in order to live in this corrupted life, it cries, it must cry to get its first breath of air. Oviparous and viviparous (hatched and born alive) both breathe their first breaths and live on Oxygen in the earth's atmosphere (except for fish that breathe by gills, and not by lungs). Exhalation sometimes creates a sound. In my view, there is no specie which comes to life with the breath that sounds like a lamenting voice, except the human specie. For the last thousand years and for the next thousand years, life will always begin with a crying voice of the baby amidst all the laughing and talking of people, like a group of death row inmates happily welcoming a new prisoner into their group. The crying voice of the new inmate is lonely and empty. All of the people that surround the baby act skillfully to spread the diaper that will cover the naked truth that has been exposed. Like the will of the people, the newborn baby is wrapped tightly so that it can live as an exemplary prisoner until the day it dies an exemplary death.

The book without name from an anonymous poet also comes to life like the Truth. The Truth about Vietnamese Communist party:

*The true nature of the Party is only
a group of thieves
They set up their illusory dynasty in the
midst of civilization
They live temporarily, and rely on tricks of sorcery
They resort to guns and ammunition from
the Soviet Union and China, arrest
When the Party stops breathing, life can
start to breathe
When the Party still exists, the bowl of*

noodle soup is only a dream.

The Truth about the leader of the Party is that he will grow fat and rich through the blood, sweat, and tears of the working people. As the ruling class exploit the working class:

All the sweat running into the warehouse

.....

It collects everything, even an egg or a lemon

.....

*Rotten fish, withered vegetables are all stored
in the warehouse.*

Despite the peoples' misery, the chief defrauds and is insincere with them,

*"There is nothing more precious than freedom
and independence"*

I know him, the one who spoke that

.....

*The deed that he does, the crime that
he committed*

.....

*He calls China, the Soviet Union
his brother and father*

*And voluntarily acts as a puppy
Energetically guarding the gate for
his brother and father.*

He bleeds the people dry:

*I know him and the northern citizens know him
The deed that he does, the crime that he commits
He is the don of yesteryear*

*In the party's era of Land Reform,
he imprisoned and executed
Approximately half a million citizens and
claims that it was a mistake*

The policy of execution is very inhumane.

Besides sheer famine and dire woe

The era of Ho Chi Minh

Manifests itself in two shapes:

Prisoners graves and soldiers tombs

By the evil works of his subordinates:

Be it devil, ghost or wild beast?

Deceitful, cruel, all dastardly

They trample on, they choke poor folks

To name them, human tongues lack words

The naked Truth must be covered just as the newborn baby must be covered with diapers and new clothes, new shoes, new hat.

It was near the end of 1980, when I returned from Pittsburgh to California with the intention of opening a medical clinic in Santa Ana. There is a large concentration of Vietnamese in Santa

Ana, the weather was warm (in contrast to Pittsburgh) and it is located between San Francisco and San Diego. It's convenient for me, because I wanted to be incognito. I wanted to withdraw from my previous level of activity and become a small country doctor. At the same time, living there would provide the opportunity to visit friends and follow events in Vietnam.

At that time, Orange County was also intimately known as *Hạt Cam* (Orange seed) had a Vietnamese population that was half of what it is now. It had many problems: economic, social, cultural, problem caused by homesickness, problems with assimilating, and to a new environment, including inadequate income, deficiency, security, disharmony within the Vietnamese community itself. As a result, some families melted away and totally exhausted. I am an orthopedist, but a day does not pass where I don't do some type of extra work as a social advisor, psychologist or counselor to solve the sorrow of the people.

At that time, I received some office-help from a famous Vietnamese composer, Pham Duy. In those days, he was haphazardly composing music. As a musician, he had time to waste, and he needed to waste time, because he could not sit quietly and let the echo of the motherland reverberate from the depths of his soul destroying his heart and mind. I counted on Mr. Pham to drive his decrepit car to pick up my patients according to the appointment book each day. It shamed me to give such a musical genius, a man whom I deeply respect, such a menial job. But Mr. Pham enjoys doing that job everyday because it gives him the chance to bathe in the pond of the Vietnamese soul.

After work, I talked to Pham Duy about the new popular Vietnamese folk songs in the era of Ho Chi Minh. He collected and arranged many folk songs of that era. These new folk songs are very bitter, pointed, and spiteful as compared to Nguyen Khuyen¹, Tran Te Xuong² at the same time they are also coarse and vulgar to a point which Ba Giai, Tu Xuat and Trang Quynh³ must cover their ears and run away lest they scorch their mind. One of these days, when Mr. Pham has time to reorganize his collection of folk songs, he should be able to publish a canon of poetry for the Democratic Republic of Vietnam. That

contribution to Vietnamese literature and history would not be small.

One day, Pham Duy ran into my office. Usually, he is very happy and spontaneous, even when he has problems, but that day, he was somewhat excited, frightened, as he was extremely touched by something unknown. In his hand, he was holding either a manuscript or a binded book, and he exclaimed: "*You must read this book of poetry; it just came out of Vietnam and I am going to compose some of the extraordinary and excellent music from it, just like I've been thinking, wishing and waiting for. I am so glad I am still alive!*"

Eventually, Duy put down all the stories about his musical scores derived from that book of poetry in his latest *Autobiography*. There, he also mentioned the destitute period when he first came to America. A section of the book describes how highly motivated Pham Duy was at the time. He finished a musical score once few days; at times, he completed two scores in the same day. It seems as if he composed these songs with a magical power. There were a few times he was so absorbed in his work at the word processor in my office that he completely forgot taking my patients home, during which I politely reminded him "*Come on, stop it.*" Then again, whenever we had any leisure time, he would run into my office, shut the door and sing out some of his new tunes:

*The rise from apes to man took millions of years
How many years do it require to fall
from men to apes?
The world please come and look
At concentration camps in the mountains
and in the wilds.*

Or
*Uncle Mao⁴ weighed two tons
Jowls, with two or three chins
The people in China murmur, whisper
He is Tung Cho⁵ but so much more lustful.
The poet refers to Jiang Qing⁶ as Tiu Tsuan⁷:
Country of Tung Cho, Tiu Tsuan had control.*

I borrowed the poetry book and took it home to read. The poems were very interesting, their tone full of virtuosity. At times the verse is grandiose and powerful, other times it is indignant and mournful. Whenever it speaks of dreams, the tone is clear and noble, elevating the soul straight up to the upper stratosphere, vibrating along with mother nature (flower and leaves)

or floating with the sound of the flute in the countryside. But when the poet is being imprisoned in a world of darkness and cruelty with unfounded charges or in a re-education camp under the domineering direction of a party bureaucrat who considers himself the Party, the verses become iron and steel which eventually are forged into sharply pointed knives and swords, which could be used to stick through the heart or penetrate a bullet-proof jacket.

The first book of poetry that I held in my hand had a title *"The Crying Sound from the Depths of the Abyss — Tiếng Vọng Từ Đáy Vực"*. This title was taken from two short poems in the "Sundry Notes" section:

*My poems stoop with sorrow, taste of gall
No hues that breathe what's green and fresh
They sound like devil's wails and demon's sheers
Originate from the depths of the abyss.*

*Of myriad voices struggling to come out
Which voice speaks from the heart?
Which voice speaks the truth?
Listen to the crying sound from the depths*

of the abyss.

Mr. Nguyen Huu Hieu was the publisher and accepted the responsibility to give these poems a name on behalf of the "real" poet.

A few weeks later, I also received another copy, published by a Vietnamese magazine *Van Nghe Tien Phong*, with a different title that was definitely an editorial artifice, *"The Testament of a Vietnamese — Bản Chúc Thút của một người Việt Nam."*

So, this book of poetry without a given name is called by two different titles, wearing two different hats, not including a third name made-up by Mr. Huynh Sanh Thong who translated into English a group of poems selected from the main collection. This work is worthy of a praise, but so few people in the Vietnamese community in England or America have heard or known about it, such a disappointment. The English version of this selected group of poems is called *"Flowers from Hell" — Hoa Địa Ngục."*

The new born baby now has a name, too many names as a matter of fact. But it is still an orphan. At least its real father has not acknowledged it yet. Not that he does not want to recognize that it is his son, but because the father is being

threatened at this time. It would be extremely dangerous if he shows up at this time. This is not the first time in the history of mankind, or the history of Vietnam, that a writer must conceal his name and his whereabouts. He must hide himself so that the Party cannot capture him. He must camouflage well because if there is any negligence or mistake in making himself traceable, then that would mean failure, death, slavery, assassination or it could lead him to be buried alive under the ground, which eventually will be leveled off so that no one can discover his resting place.

As I read this book of poetry, I feel felt inspired by the bravery of the author in the firmness of his revolutionary thought and the perseverance in his struggle that he expressed in these poems. Who is the author? Whose are these poems? Who? Whose sincere voice is this? Who is incarnated in this description of the Vietnamese spirit in this era?

That night I received a visit from an old friend. Calling him a friend is not correct, calling him an acquaintance is also wrong. I remember that we met at a few secret meetings during my younger days. I went on my way as he went on his way, but we had respects for each other. I forgot his name since the day I left my country. The reason I left my country was that of my discouragement with a group of untalented and shameless Vietnamese generals who stood behind the United States to govern South Vietnam, I do not mean to generalize them all. I intentionally erase them all from my memory because they may have gone in different directions from mine. All that remained in my memories are the historical facts of the past era. This specific friend is a long standing member from *Great Viet Duy Dan Party (Đại Việt Duy Dân Đảng)* which was formed by Mr. Ly Dong A in 1943. His purpose was to create a movement against the Communist Party. The Communist Party's sole intention at that time was to transform Vietnam from a French's colony into a satellite for the Soviet Union.

The conversation around the dinner table that night was about the recent conflicts Vietnam has been involved in since World War II, including both domestic and international forces, including the superpowers remaining after World War II.

All of the sudden, but also naturally, the unnamed book of poetry, anonymously written, somehow was included into our casual political discussion that night. I told my old friend about the facts that brought about this book of poetry starting from the "dark hell of Vietnam": a person somehow broke through the police barrier and intelligence fences surrounding the British embassy and tossed in a bundle of pages. The messenger was immediately captured by the security guard and secret police. However, the book of poetry was out of the communist jurisdiction and into the free world. The Vietnamese communist government didn't know the subject matter of the poems, therefore it just made a simple request for the return of the book and reluctantly accepted the fact the book was gone, and stayed quiet.

My friend then wanted to see the poems. After he finished reading a few poems in silence, he spoke to me and it seemed as if he were in a different world, "*Mr. Ly did not die, this is his poetry.*" I was shocked, but as usual, I was skeptical and I saw that these poems were very different from Mr. Ly's poetry. His poetry is grave, solemn and meaningful, with many Chinese-root terms. Why was he telling me that these poems belong to Mr. Ly? My friend did not answer. Later that night, the weather turned cooler, he said good-bye and I haven't seen him since.

Those of you who kept up with the following events at that time will remember. There was a man named Minh Thi who lived at that time in Bolsa Avenue (who was called by the composer Pham Duy as Minh Huy.) He came to Mr. Pham to tell him that the real author of the untitled book of poetry and that person is one of the poets belonging to the *Nhân Văn* Group (*Humanities* Group), and his name is Nguyen Chi Thien (NCT). A few months later another person named Tran Nhu who fled Vietnam to come to Hong Kong, confessed that he was in the same prison with the author of this poetry and he knew for a fact that the name of this poet was NCT. There was a published picture of NCT during his youth in several Vietnamese newspapers. And finally, a valid news source from Hanoi said that the poet NCT was being imprisoned again.

No one can doubt every secret had already been exposed to the public, there were witnesses, there

were pictures as evidence, and there was also the history of the author that was put together with his date of birth (1937), his birthplace (Hai Phong), his education, his degree, his hobbies (drinking Chinese tea and reading Chinese poetry), his height (1.70 meters), his physical attributes (the squint in his left eye, the hump in his back, his mustache). Later on there probably will be a horrifying cheap and moving novel about the poet will be published, and NCT will have a place in Vietnamese literary history beside the great Vietnamese poets such as Nguyen Gia Thieu⁹, Ho Xuan Huong¹⁰, Nguyen Du¹¹, those faded pictures of the past like a bunch of rags but the imagination of the later generations making them into great poets.

The international literary community also blindly jumped into the enchantment and infatuation by giving NCT the 1985 international award for poetry, several French writers commended his talent (Pierre Emmanuel, René Tavernier), several writers and scientists praised and congratulated (Leonid Pliouchtch), countries such as the United States, French, Norway, Holland, Italy, Japan were racing to translate his poetry into different languages. Finally, to put a great crown on this poetry book, Pham Duy was able to get the author Leopold Senghor's support through his great lobbying effort. The Prime Minister of Senegal wrote a letter to the Vietnamese Prime Minister Pham Van Dong to intervene on behalf of "*our brotherhood of poetry*" (*Mon confrère*), to give freedom back to NCT.

Standing in front of all this evidence, I must stop my suspicion about this poetry book and made a contribution to the family of the poet.

* * *

Twelve years later, a few youths came and asked me whether I know anything about Mr. Ly Dong A and *Great Viet Duy Dan Party*. I told them that I know them but only as an outsider and I have no relationship to that party. Mr. Ly Dong A is about four to five years older than I am. We are of a same generation which meant that we were inspired to complete the work that was started by our elders such as Phan Boi Chau¹², Phan Chu Trinh¹³, and those who died for Viet-

nam in 1930-1931 at the battlefield against the French and on the French's guillotine. Mr. Ly left for China during the Chinese - Japanese war at the beginning of World War II. The Whampo Military Academy (China), where the initial conflict of Chinese Communist Party when Sun Yat-sen¹⁴ still receiving the overwhelming "advice" from Michael Borodin and Nguyen Tat Thanh (real name of Ho Chi Minh) who came along at the request of Stalin to act as an interpreter and secretary. Mr. Ly came to China to meet the remaining Vietnamese revolutionaries who were wandering among the local citizens and gathered information about Nguyen Tat Thanh. Later on, Mr. Ly moved back to Liuzhou in 1942, here Mr. Ly then met Nguyen Tat Thanh as a person who was still following the old communist doctrine that was conveyed to Borodin from Stalin: China and Vietnam must follow the people's way to construct Communism. Nguyen Tat Thanh was arrested at Thien Bao county by August 1942 and was transferred to Liuzhou by the end of 1942. Here, General Chang Fa-kwei¹⁵ released him from prison. At that time, Nguyen Tat Thanh became Ho Chi Minh, he returned to Vietnam and joined with Colonel Patti of OSS (Office of Strategic Service, former name of CIA). Here, Ho Chi Minh met Vo Nguyen Giap, and ordered to give assistance to Colonel Patti. During this time, Ho Chi Minh had a serious case of malaria but there were not any medication available. Colonel Patti then gave Ho a few shots of Quinine and that saved Ho's life.

Mr. Ly Dong A taught himself by reading the classic Chinese literature and modern Japanese literature, majored in mysticism and was influenced by Taoism and Buddhism, but his spirit was always leaning toward Vietnamese people and vowed to surpass all doctrines

Ink-slab, pen, light, book all are distorted

Present, Past, East West also unrealistic.

(Ly Dong A, from *Đạo Trường Ngâm*)

He hoped to create a doctrine with a belief that it is capable of restoring the Vietnamese civilization.

During those years wandering in Southern China, Mr. Ly Dong A established the theory of *Duy Nhiên* (Naturalism). But when he returned to the motherland Vietnam, he changed it to *Duy Dân* doctrine and founded the *Great Viet Duy*

Dan Party. What is *Duy Dân*? Briefly speaking, *Duy Tâm* (Spiritualism) is incorrect, *Duy Vật* (Materialism) is also incorrect. *Duy Dân* is the inner essence, the history of mankind is the practice of *Duy Dân*.

You want to know what I think about *Duy Dân* doctrine or *Duy Dân* philosophy? If I were to follow *Duy Dân*, my immediate answer is that *Duy Dân* is a Flag. If I were communist, I will immediate answer "*Duy Dân* is my enemy". But I am neither *Duy Dân* nor I am communist. My answer to you is that, discover more of it for yourself, let walk into life with all your soul, let suffer with the people. There are things which I only say for those who deserved to hear. Let walk to the life of liberty, independent, self-creation with our own conscience. Do not put on your head those heavy hats of biased idea.

So you asked me whether Mr. Ly Dong A is still alive?

I don't know. At the end of 1946, before and after the starting of a war against the French forces, the Vietnamese Communist eliminated all of the nationalist parties. For example, the *Viet Nam Quoc Dan Dang* (Vietnam Nationalist Party) was broken into pieces at Vinh Yen. *Dai Viet Quoc Dan Dang* (DVQDD) (Great Viet Nationalist Party) left Yen Bai, lost at Chapa, defeated at Bac Giang and Lang Son. Many leaders of DVQDD were captured, tortured and massacred, including the party leader Mr. Truong Tu Anh, including the student leaders such as Dang Vu Tru and Phan Thanh Hoa. The *Great Viet Duy Dân* Party took control of the hills and mountains of Nga My at Ninh Binh, Thanh Hoa province as a combat area, but they were surrounded and attacked. No one knows for sure what happened after that, but there are rumors that Mr. Ly Dong A gathered all the party members and his troops and declared that the condition was unfavorable and inopportune time for them. Therefore, he disbanded the party. All members were to return home and to take refuge in the people. For Mr. Ly Dong A himself, he disappeared somewhere in the country.

You asked me whether I have heard any news about his death? Of course I have, not once but two to three times. But the news is very different from that of Mr. Ta Thu Thau and Mr. Huynh Phu So in South Vietnam, one man is the party

chief of the Fourth International, and the other man is the founder of Hoa Hao Buddhist sect, both were actually killed by the hands of Third International Communist, but all the news about the death of Mr. Ly Dong A are all controverted.

A person in the youth group asked "If that is the case, then Mr. Ly Dong A did not die. Mr. Ly Dong A is the author of *"Tiếng Vọng Từ Đáy Vực - The Crying Sound from the Depths of the Abyss."*

* * *

I reread the untitled book of poetry from the anonymous author. Reread and filtered out everything that is about literature or poetry. Reread it with everything that I remember and know about *Duy Dan*, almost 50 years ago.

So I was touched by this group of young Vietnamese. Who is behind the teacher of this group of youths? As they demonstrated their patriotism and earnest belief in this big affair, I was touched and encouraged by them.

There is one issue needed to be clarify in this poetic case. The issue is not whether who is the author of the unnamed poetry nor it is the issue of whether Mr. Ly Dong A is death or alive nor whether the *Duy Dan Party* is about to be active again.

The issue is the **significance** of this unnamed poetry book, from an anonymous author.

Its meaning could be infinite.

* * *

There was a living human being in the flesh that we have already forgotten and his life is not negligible. Especially when he risked his life to carry that poetry book, crossing the thick and sophisticated line of security guards, secret police to deliver the poetry book from the dictatorship to the free world. What was the fate of that person? After his rebelling against the government, illegally dealing with a foreign country, secretly delivering an anti-government file to the enemy, spying and conspiring to overthrow the government, it was obvious that each crime carried a death sentence. Definitely, there was no death for him without any ruthless interrogation to find out the purpose and content of

the document and the names of all the comrades in the party. The Soviet Union called this extreme form of cruelty *disinformation*. Whoever has been humiliated, tortured, battered in the barbarous concentration camps of Vietnamese Gulag probably would know about a tenth of this disinformation technique. It is frightening just to mention these crimes, please do not punish me by making me recount them.

I pray that heroic person is now dead so that he can escape from this disinformation interrogation.

That heroic person is not Mr. Nguyen Chi Thien, because Mr. Thien has been found to be alive in 1991, wearing a thick leather jacket, hat, and glasses, standing next to his wife, Mrs. Nguyen Chi Thien, with both of his hands in his side-pockets in a kingly stance in front of a brick wall which looks like that of the old presidential palace of Nguyen Van Thieu.

Likewise, Nguyen Chi Thien is not the true author of this poetry book because if he was the true author then why should he have concealed his identity in the original manuscript and then, made a personal appearance claiming authorship? As in the old Vietnamese saying, it is time to make His Appearance, *xuat tuong*¹⁶. The true author, who has a thorough understanding of both Chinese and Vietnamese Communist systems, wrote about Ho Chi Minh:

*"There is nothing more precious than
independence and freedom,"*

*I know him, the one who spoke that
I know him and the northern citizens know him
The deed that he did, the crime*

that he committed.

Writing about the Party, that is the Vietnamese Communist party:

*The true nature of the Party (is) only
a group of thieves.*

Writing about the characters of the members of the Communist party and their subordinates, (he used these words) fraudulent, ruthless, deceitful to the people:

*... the thugs roam freely
leisurely walking on the gray ashes, bone and skull
The thugs sit on people's head and squeezed
the necks of the common people.*¹⁷

As they crawl flat on the ground, prostrating and crouching before their superiors:

*Like eels they crawl and congregate everywhere
A kind of earthworm that does not squirm
when stepped on.*

The author, who has traversed up and down every sorrowful path of life in the Democratic Republic of Vietnam, there would be no reason that he does not know at any minute if his true identity were disclosed he would not escape from the tracking of the Communists' elaborate security system, including intelligence coverage and secret police force.

Through the *open but shut* gates of the British embassy in Hanoi, this heroic messenger was able to deliver the poetry book into the free world. As one who is described in many fables, this heroic volunteer was willing to cut out his own tongue so that he could not talk, or cut off his own hands so that he could not write, in order to deliver this extremely important revolutionary document which was disguised as poetry. It would not be unheard of for this heroic person to conceal a cyanide pill in between his teeth to free himself from torture, if he is captured. The hero overlooked his own death to protect the life of the anonymous author and the importance of his revolutionary message hidden in the poetry, **preparing for a Revolution to explode.**

I bow my head before a hero who, like the poet, is without a name. I bow my head to the great sacrifice of a valiant man who is faithful and willing to die for his ideology.

* * *

Almost everybody who received the untitled book of poetry from the anonymous author felt like receiving a bill of indictment telling the world the ruthless hell in Vietnam, and at the same time recognizing it as a call to revolt against the Vietnamese Communist party; the indictment is especially touching because it is in poetry, a kind of poetry which

*My poetry's not mere poetry, no,
but it's the sound of sobbing from a life,
the author gave a very strong indictment charge
My poetry lacks imagination's wealth,
It's all too real, like prison, hunger, grief.
My poetry, then, is only for plain folks,
Who can see through all those
Red fiend's black hearts?*

The charges in the indictment are genuine because the poetry is written in tears,

*Of myriad streams that spring and flow on earth,
The clearest, purest stream is one of tears.*

A Vietnamese publisher, *Van Nghe Tien Phong*, gave this poetry book a title "*A Testament of a Vietnamese*" a bit too hastily. A testament is written by a dying person because he is afraid that his survivors could kill each other in their dispute and destroy their inheritance: like Lenin's will (which was falsified), Mao Zedong's will (which was hidden somewhere), and Ho Chi Minh's will (which was cut into pieces and stomped on the remains.)

The author of this untitled book is not dead and he is determined to live the rest of his life. At times he was "*tottering around in his untidy hair*", walking alone in the desolate scene of the city at night, then reminding himself

I will go to sleep, wake up at sunrise.

At times he strayed into the deserted and rural areas, but suddenly there came "*the sound of croaking frogs and chirping crickets*" (symbolizing the secret police always searching for him, eavesdropping, and talking nonsense all day long like lowly insects):

*The traveler startled then walked hurriedly
To the distant Muong village before it was too late.*

While being imprisoned, amidst hunger, thirst and cold weather, "*living undernourished, wheezing and dying a bit each day, living the life of an animal*":

*The mists coming off the ground, and
Stenches of other prisoners rise up,
Making it difficult to breathe,
Clothes hung to dry all over the place,
Mosquitoes, fleas flying freely, rats and
roaches roaming unruly.*

*The filthy odors of the urinal and
shit hole¹⁸ burst forth*

*Lepers, asthmatics, those with tuberculosis
and mentally ill are all mixed together.*

Through all of this, he believed and determined that he must keep on living,

*To win over the enemy, I must live
even if it will take a thousand years.*

(1976)

And until 1975 and thereafter, the poetry was the cry of South Vietnam (*Oh South Vietnam! from that destructive date, I've completely lived*

through the total chaos there). But still he was proud and believed that

*This battle is still undetermined,
"I" am still here and my hardware¹⁹ is still here,
Hidden death, blood relatives are separated
"I" am still alive and have not lost
the memory yet*

*"I" want to tell the beasts
In the victory hymn, "I" will sing forever.*

(1975)

Only until the ultimate opportunity, when it is necessary for the people to live then he will accept the final sacrifice:

*I dare to live and I dare to think,
Dare to get the job done not without daring to die
I will reserve for the success
The last precious thing, my LIFE.*

(1976)

No, I don't believe that this untitled poetry book is "a Will or a Testament" of the anonymous author. Moreover, this poetry also is not narrowly reserved for the Vietnamese people alone, because the author made a plea to people all over the world. As the author attacks communism, he also attacks Karl Marx, Lenin, Mao Zedong, and the Vietnamese Communist malefactors in Vietnam

*I don't remember the names of all of them
Duan, Giap, Ho, Chinh Xu²⁰ something like that.*

Professor Huynh Sanh Thong (of Yale Center For International and Area Studies) selected from the untitled book of poetry, poem number 112 in the "Sundry Notes" section, a very literary title which is "Flowers from Hell (Hoa Địa Ngục)". As I have mentioned earlier in the previous section, the translation of these poems into English is a task worthy of praise, and I will add that it is going to be difficult to find another translated edition that is better than the work of Professor Huynh. However, I do not agree with the title given to the book even though it is selected from the author's handwritten notes. First of all, in the English language, the title "Flowers from Hell" is reminiscent of the poetry of Baudelaire, "Les Fleurs du Mal," translated to be "Flowers of Evil."

I really enjoy Baudelaire's poetry, and because of that I know what this French poet is trying to convey to the people. Its tone is about an unhappy and state of mind of a person who is fed up in

dealing with the drogue's life. The tone shows the deceitfulness of the old moral values. Baudelaire is the first great poet from a generation of the cursed poets "les poètes damnés" in Europe. Our anonymous poet, even though he suffered harshness in life a thousand times that of Baudelaire's, but he never became despondent, he was even bitterly failed but his mind and his belief stayed hard as that of steel:

The Party banished me to the wilds,

.....

A huntsman, I've become

.....

The Party drowned me in the sea,

.....

A diver, I've become,

.....

The Party buried me in the dark brown earth,

A miner, I've become

And I dig up precious ore, and tons of it,

Neither gold nor diamond for making

woman's jewelry,

But Uranium ore for making nuclear bombs.

(1972)

This is what I believe: Heaven and Earth

will not let (my efforts) go to waste,

The care their soil has taken (in) feeding me.

When night turns darkest on these tropical wilds,

My fruit of fire shall shoot a million sparks.

(1974)

The anonymous poet is not only a poet. The untitled book of poetry is not only about flowers (just to be read and admired). Therefore, I believe that "Flowers from Hell" can not be used as the title of the book, because it is so beautiful, so poetic, which is inappropriate and not within the meaning of the poetry book as a whole. The title "Flowers from Hell" could imply that "In Hell, flowers can still blossom." Making this work sounds like Pasternak's poetry (which was blossoming in the former Soviet Union), like Thanh Tam Tuyen's poetry (which still is blossoming in the Vietnamese Communist prisons) with beautiful words and wonderful thoughts. These two authors described how flowers can still be blossomed in the Communist's prison cells using beautiful language, good thoughts, and full of beloved memories. Likewise, as "Hoa Xuyen Tuyết²¹ — Flowers coming through Snow", a recently published book written for political ad-

vertisement, the author named the book with much arrogance, saying that on the icy land where even grass cannot grow, there is a flower blossoms on the top of the snow and that flower is no one but the author himself; however, he is only a swallow, a lone swallow appearing before the true season has arrived. One swallow can not make a Spring. Then, a flower rises through the snow and only a paper flower, what is it a sign of? Remember that the snow does not simply melt away because a flower's growth, only until the Spring comes, when sunny days return and warm up the ground, does the snow melt away, only then the flower that grew up in the snowy time, if still exists, will be nothing but a wild flowers covered in the icy ground.

I recognize the work and effort of professor Huynh Sanh Thong, but I brought up here my suspicion about the correctness of the title which professor Huynh gave this poetry book. Mr. Huynh, like the thousand other previous readers, did not recognize the true meaning of the poetry, therefore he only saw it as a bouquet of flowers with an extraordinary beauty and fragrance, however abnormal it is, it is considered only as a bunch of flowers. But the poems and the flowers as described in this untitled poetry book are only metaphors, as the author explicitly showed to us as clear as daylight:

*Both heart and mind, stretched taut with power
Push poems out of the womb of grief
The poems are SHAPED LIKE FLOWERS,
NEVERTHELESS, IT HAS THE FORCE
A THOUSANDS TIMES THAT OF A BOMB.*

This is not about literature or beautiful words. This is the Truth, and the Truth is even more profound and powerful as I will tell you later on. Hence I do not believe the word "Flowers" in "Flowers from Hell" is an implicit word with a beautiful hidden-meaning for the readers to enjoy and be satisfied about.

There is third title given as a name to this poetry, it is "The Crying Sound from the Depths of the Abyss" published by Mr. Nguyen Huu Hieu. This title is quite clever because Mr. Hieu quote directly from the author's text in section 114 of the "Sundry Notes"

*Trong muôn ngàn tiếng, muốn tìm ra
Tiếng nào thiết tha
Tiếng nào trung thực*

Hãy lắng nghe tiếng vọng từ đáy vực.

Of myriad voices struggling to come out

Which voice speaks from the heart?

Which voice speaks the truth?

Listen to the crying sound from the depths

of the abyss.

The title was selected to have a mysterious and an alliterative echo because of the phonetic repetition of T-V (*Tiếng Vọng* – crying sound; and *Từ [Đáy] Vực* – from [the depths] of the abyss) which is compounded with the repetition of the tonal accents (accent agut, accent grave and tonal accent) but this only is the phonetics discussion of this poetry. However, I believe that even Mr. Nguyen Huu Hieu probably did not know that **this poem in the "Sundry Notes" section is the primary key to unlock the hidden treasure** (buried within these poems) which the author specifically reserved for his intimate friends, his primary objective was to communicate with his comrades. And now I will dare to clarify what these poems are about.

"*Tiếng Vọng Từ Đáy Vực – The Crying Sound from the Depths of the Abyss*" is the grand total of all the poems in that book. *Tiếng Vọng* (a crying sound) is not a *Tiếng Vang* (reverberation), but it is a calling, emanating from the environment and was altered because of the surrounded environment, its sound is distorted but still is audible from a distance. *Tiếng Vang* (a reverberation) does not necessary having any meaning, and it does not have to be a human voice, it can be a drum sound, making that *rat-a-ta-ta* that is reflected from a wall or a mountain side. *Tiếng Vang* (reverberation), in a figurative meaning, could be a vibrating feeling from the bottom of the heart caused by a determined action. Just like when we say about the Pham Hong Thai's²² bomb created a loud echo for the revolutionary political organizations at that time. In both situations, it is not a *Tiếng Vọng* (crying sound), the sound is being created and it is not simply an echo.

This calling is from "*đáy vực*" which is the deepest part of a concave area of land. The "*vực*" (abyss) is already fairly deep, "*đáy vực* – at the depths of the abyss", is the deepest part of the abyss. Please note that the word "*đáy*" (bottom) is synonymous with the word "*đế*" (bottom) which means "the base or foot of anything", and

it is used in the following contexts: "*dáy bể*" (sea floor - to search for treasure), "*dáy nước*" (bottom of the river, "as in at the bottom of the river the fish swims slowly", by Nguyễn Gia Thiệu), or "*sóng đáy*" (bottom current as in sea or river current), "*gió đáy*" (bottom wind current, the current at the lowest and deepest part of a valley or an abyss). Also the word *dáy* is implicitly used in other expressions such as "*dáy lòng*" (the bottom of the heart), "*dáy tầng xã hội*" (the bottom level of society), or "*dáy tầng lịch sử*" (historical foundation).

Đáy Vực (the depths of the abyss), as used in the above verses is used not with an explicit sense but with an implicit figurative meaning, depicting an extremely wretched and miserable place. There is not any other imaginable place that is worst than this; as similar to "*Ninth Level of Hell*" but this is the hell in this human world; or as viewed by the great poet Dante Alighieri: "*Thirteenth Gate of Hell*." This understanding may be close to the intention of the author, and if I am not mistaken then professor Huynh Sanh Thong probably thought just so. For me, that was all I wanted to understand.

But there is something of my 20's manhood arises in me and contradicts myself telling me NO, no that it is not just so! Of course, *Đáy Vực* is *dáy vực* (the depths of the abyss), a place where the darkness of miseries and endless cruelty coexist, a place where the sunshine and hopes never exist. But *dáy vực* is also *Đáy Vực*, Đ.V., which is *Đại Việt*²³ (Great Viet). *Đáy vực* depicts not only the deep clefts at Fan-si-pan mountain, or the blackened canals of Son La, Van Bu. *Đáy vực* is the grandiose and wonderful mountains, rivers and treasures of *Đại Việt* (Great Viet), which was transformed into a prison without boundary, without roof, without foods nor clothing, and the people were forced against their wills to glorify it as an earthly paradise, Ouch!

*The paradise of endless hunger and wretchedness
All include killing, death, imprisonment,
disease and deceitfulness.*

Once again, please be reminded that the *dáy vực* which the history of the last four thousand years of *Đại Việt* (Great Viet), which is also referred to here as *dáy vực*.

When *dáy vực* is the depths of the abyss, then the crying voice that a passer-by heard could be

that of people. But when *dáy vực* is the entire country of Great Viet (*Đại Việt*), then that crying voice is that of the entire country, of the entire mass of Vietnamese people who are dying at that bottom of the abyss. The cry is a cry of history, a history that was paid with the blood of the Vietnamese people, a history which many previous great emperors strove to create. The country expanded under the leaderships of Ly Thuong Kiet²⁴, Tran Hung Dao²⁵, Le Loi²⁶, Nguyen Trai²⁷, Nguyen Hue²⁸. But subsequently, the Vietnamese communist malefactors sold the country for the Communist policy of the Soviet Union and China, the policy that oppresses and compels the people to a mindless acceptance. In that situation, how many Vietnamese dare to consider that he or she just a passer-by?

My friends, please listen carefully:

Of myriad voices struggling to come out

Which voice speaks from the heart?

Which voice speaks the truth?

Listen to the crying sound from the depths

of the abyss.

The crying sound (*tiếng vọng*) is the voices of thousands of people who are being imprisoned, fettered and chained, left in hunger. These voices were crystallized into the poetry of the anonymous poet. Up to this point, the real poet is still without any name, a symbolic expression of hundred characters, hundred of family names and hundred of first names; he remains anonymous because he gave up his name so that he could completely be a contemporary Vietnamese. He remains anonymous because he understands that in the final war to annihilate whatever traces are left in Vietnam by the International Communist, all the people are fighting for the JUST CAUSE and all of them are unknown soldiers, unnamed citizens, and anonymous people.

Myriad cries, moans, and curses come out with different meanings. The intimate friends of the author have to understand and distinguish. How to distinguish them? Distinguish by listening! Please listen to them, not by your ears but by your heart to recognize:

Which voice speaks from the heart?

Which voice speaks the truth?

Until now, all the people in the world have heard and seen those earnest voices. Those

miserable crying voices which Nguyen Gia Thieu described by his wonderful and noble *Cung Oán Ngâm Khúc*²⁹ (Concubine's Sad Songs):

*We weep over the miseries of life-play
Who set these heart-breaking scenes
From childhood to the age of gray-hair
Death and Life is often man's pray.*

Those absurd and profane words were from the heart of the Vietnamese people who have suffered greatly, a thousand times more than was expressed by the anonymous poet to depict the true essence of socialism.

*My poetry's not mere poetry, no,
but it's the sound of sobbing from a life,
the din of doors in a dark jail,
the wheeze of two poor wasted lungs,
the thud of earth tossed down to bury dreams,
the clack (scraping) of hoes that dig up memories,
the clash of teeth all chattering from cold,
the cry of hunger from a stomach wrenching wild,
the throbbing of a heart that grieves, forlorn,
the helpless voice before so many wrecks.
All sounds of life half-lived,
of death half died – no poetry, no.*

(1970)

But my fellow friends who are patriotic, do you hear and see what other implications beside these earnest accusations, the *true* words sent to you in this untitled poetry book?

If you have heard and seen then you must understand why this poetry book is untitled, why the poet preferred to be anonymous, and why he could not use his name. Why did the Vietnamese Communist Party and the Government moved to create a fictitious poet with such realism? A person wearing glasses, who has a detail but patchwork biography. Was it to have a person to be there to accept a few accolades and awards given by the international literary and poetry societies around the world. At this time that "apparent poet" is probably waiting for his Nobel prize! And to bring about this literary case in the modern twentieth century, why should a person have to sacrifice his life and accept the death sentence as a consequence of delivering this book to the free world?

THIS IS BECAUSE THESE POEMS ARE NOT JUST POETRY.

This poetry book is not the same as Soljenitsin's poetry book titled *Gulageaux Island* because

Soljenitsin's poetry neither adequately describes the details and methods of the ruthless carried out in the jail cells nor properly described the inhuman policy of socialist prison system. This poetry is more than just an indictment but also reaches out to God and human conscience.

This poetry is not the same as the poetry of the great Russian poetess Anna Akhmatova who wrote over 700 beautiful and agonizing poems describing the uttermost miseries of being a human and the hopeless life under communism. This Vietnamese poetry book is not like that. It simply is neither a crying voice nor an eulogy.

The untitled poetry book is a long-lasting lamenting voice for those human lives under communism; it is the cry of the entire miserable country; it is a curse to those whose faces are of the cadres but whose hearts are of a violent beast, wicked, ruthless, and dastardly. Leaning on the force of the Party, they exploit the helpless and innocent people of their wealth, their health, regardless whether they are woman, elders or totters. This poetry is an essay demanding for an answer to the treasonous and immoral crimes that these communist criminals have committed such as trying to sell the country. This poetry is another *Đoạn Trường Tân Thanh*³⁰ (*New Cries from a Broken Heart*) for a benevolent country, for a brave but were unfortunate people who were forced to live with perpetual injustice.

These poems are essentially a manifesto and a secret command. As a manifesto, it is a warning to the enemy of the country. To the comrades, it is a secret command.

The primary purpose of the manifesto is to list out the crimes, as the *Bình Ngô Đại Cáo*³¹ (Great Manifesto of the Pacification of the Chinese), written under the magical pen of Nguyen Trai, recorded in the history books for the future Vietnamese generations to remember and recognize the crimes committed by the Chinese invaders. The crimes which neither God could forgive nor hell could accept. The crimes committed was so proliferous that if they were written on the bamboo skin there would not be enough bamboo skin to write them down, even with an endless supply of bamboo from the Vietnamese forests. And the crimes committed were so filthy that even the great volume of sea water could not cleanse that dirty and rotten stench off

the face of the earth.

As we are entering the third millennium, the crimes and filth committed by Vietnamese communist are a thousand times worse and more systematic than those primitive crimes committed by the Chinese invaders. Under the reign of the Ming dynasty, the crimes committed were forced-labor mining for precious ores in the mountain, for harvesting pearl in the bottom of the ocean, for digging holes to trap wild animals, for hanging net to capture rare birds.³²

I do not want to dwell on these issues again because just to write these historical facts down I could break my pen in half. The Vietnamese national forest is now sold for a mere peppercorn to the Japanese who was once called "the short invader", an ecological crime. What the Vietnamese communists are doing is to leave no means for the people to write down the crimes the Communists committed, regardless of whether the torrential rain and flood water could destroy people's crops and rob the people of their livelihood for the next hundred years. The strategic archipelago Spratly Islands, which was tirelessly protected by previous generations, is now officially offered to the Chinese Communist government, the historical and perpetual enemy of the people of An Nam³³, so that China would forgive them for having followed the policy of the Soviet Union against China for the last few decades. This was done regardless of what would happen to the coastal watchtowers of Vietnam, and regardless that under these islands there could be some of the world's largest petroleum reservoirs, the source of wealth for the country of Vietnam.

As for the people of Vietnam, their destiny cannot be treated lightly as a piece of cold cuts, as the relative freedom and happiness of the previous feudalistic era have been deeply buried away by the Communist revolutionaries. Women, children, and old people, all must do intensive manual labor and must compete for their next meager meal. The jail houses and re-education camps are established at every street corner to hold the people who have been selected for a lifetime sentence of hard labor and to earn absolutely nothing. At the same time these sweatshops are also an international center for exporting slavery work force.

Moreover, the educational system is only a place for teaching children some fundamental concepts of how to take orders from above and how to carry them out as efficiently as possible. Children are trained in the ethics of the Communist party that includes knowing how to accuse and turn in their parents to the party. Even for the people who lived up in the remote mountain area are also carefully screened by the Communist government. The portraits of these cadres, as beastly and hairy faces, who joined the Communist party to exploit the people unmercifully. Whoever stands on their way is quickly given a stripe shirt and placed in jail

*Jail cells quickly built as time went by,
Thousand types of mountain people all captured.*

To enumerate their crimes is "only" a preamble. After this earnest and painful preamble, Manifesto will address the issues of life and death. Why should we fight? What we are fighting for? We fight for an undefeatable, complete and total victory of this struggle. But this fierce struggle is going to require a lot of sufferings. The past pains and sufferings are forging the wills of the people. A failure in the past because of ungrateful and ingratitude act:

There is a dagger deeply thrust through the heart.
and

*Oh, how it hurts, the century's big mistake!
May history books record it for all times.
For scores of years they've shed their*

sweat and bloc

*Let's ask, what have the common people gained,
Except some words that only fool the fools?*

(1970)

But the revolution only stopped for a moment because the time is not right yet. And now the time has come, the revolution must burst forward

*I moan and writhe - I work my own way out
Even if I must pay with flesh and blood.*

For the people who have been crushed and stepped on like wild grass, are now all waking up
*It's they, the reeds and sedges, that
Shall burn to ashes your whole gang.*

.....

*Well, learn that reeds and sedges, set on fire,
Blaze fiercer than all oaks and banyan trees.
People who are mere skin and bones
Have strength enough to topple all.*

The ultimate moment has come. We must

devote everything to this battle, the battle to determine this life and death war "to recover the country," and to stop hunger, disease, imprisonment, death, miseries, hardship, and shame. The battle must be carried out so that the people could recover their lives as human beings, in the name of human rights and freedom. Relationships between husband and wife, parents and children will flourish again, and the citizens will be neighbors again. The children will understand the warmth and happiness of a family, what is it like to have a benevolent mother, or a sweet sister, and how to keep the family reputation

... could unearth and restore

those human values, customs and folk songs.

The revolutionary path is defined in two stages. The first stage is when the absolute dictatorship is still in power and the entire country is buried under the mistake of the century:

... the error, though, that's ruined my whole life
was to believe and trust the communists.

(1963)

The age of darkness and ruthlessness has covered the entire country of Vietnam:

All pathways to life's gate are blocked

To prisons they've fixed more bolts.

Whoever cares for the people and whoever love their country must understand the situation (at the time) and must find ways to hide, because the greatest task at that time is to stay alive and not to be captured by the enemy:

Where to drift those sad years,

disheartened months

War and prison innumerably imprint lonely soul

As high mountain, for where I am bound

Heart, brain distress in sadly evening dusk

A life worn out, but still a life.

Crushed, smothered, life persists in me

Let despair sound the knell

Let Death stalk all around and toll.

even if they recognize one another on the street, they must still pretend they do not know each other, turning away and continuing walking on,

A spill of sweat, of tears, of blood

Going back and forth, who could be recognized?

.....

Eyes have turned yellow, skins have grayed

Who could be recognized?

The leader, in carrying out his "noble dreams," must submerge himself to the bottom of the river,

or float along in darkness of the night without knowing where the next stop is:

Oh, came high tides that we swelled and

tossed the boat,

Driving it back before it could progress³⁴

It ended at the bottom, buried in moss,

To make home for fishes, oysters, shrimps

I knew those long, long nights that would not end

The dumbstruck boat sailed midst

the moon and stars

Where could it land? No signal from any port

That wished to welcome it, the woeful boat.

All the comrades, those who were fighting for the same cause (in 1945), had to disperse and hide away, without knowing where others went

Who's dead, who's alive, who's struggling?

Search through those distant/remote memory.

The leader did not fare any better, he lived in destitute, lived in desolated places, his heart is heavy with much grief and worry,

I knew those weary dawns, with hunger racked

That turn to violet shades of evening dusk

The crippled boat crawled on, tears

streaming forth

to mourn fail vessels cast to all four winds.

All the patriots, recognizing that the enemy's position was so powerful under the insignia of fighting against colonialism, had to find a way to live in a patient and resourceful manner, living off the land by eating the roots of cassava, or in prisons, of besides soldiers' tombs all over the country.

But even living the life on-a-run, there were times of misfortune where he must live in prison, with interrogation and heavy beating. As a revolutionist, he always preserves his ideology, which is symbolized by teardrops:

When they brim over trickling down the cheeks,

They water and refresh some thirst scorched soul

Our hearts, all bathing in the tide of tear,

Are precious pearls that lie in magic wells,

Of myriad streams that spring and flow on earth

The clearest, purest stream is one of tears.

A revolutionist also must preserve his undivided faith and be mindful of the situation:

This battle is still undetermined,

"I" am still here and my hardware³⁵ left still.

Hidden death, blood relatives are separated

"I" am still ALIVE and am not unmindful yet.

"I" want to tell the beasts

*In the victory hymn, "I" will sing
for thousand seasons.³⁶*

(1975)

An essential point is that after such a big failure, we were doubtful and must completely re-examine our thought. The leader had done so and despite the changes caused by the conflict between reality and theory, he still recognized that at least his overall plan and his philosophy are still CORRECT.

*My lyre now has strings broken, strings gone slack
As echoes from past years, so awkward still,
All these love ditties, foolish and naive,
Stone walls bounce back in cruel bits and shred
But strangely beautiful my heart finds them.*

(1968)

In order for his thought to become alive and inspire others to action, a person must be able to disseminate his ideology. The author lived in an environment where thoughts were inhibited and suppressed by a ruthless governing machine and did not even consider taking in new comrades. Therefore, he always must find enigmatic language, hidden means of communications, so that his thoughts could escape bondage:

*From thought to action as you step
There must be a language bridge
for communication*

*Over the gulf dictatorship has dug,
Don't hope to cast or build a bridge.
But language, still alive by day, by night,
Secretly ferries thought across the gulf,
Through chains and fetters the Party, trying hard,
Has set instead of bridges here
On parting from the head, thought springs to life
And someday will work wonders yet.*

(1971)

POETRY is a language in which the poet, or an anonymous revolutionary believes absolutely. Pure militarymen and politicians — excluding Churchill, de Gaulle, Napoleon, Caesar, and of course Ly Thuong Kiet, Tran Hung Dao, Nguyen Trai, Phan Boi Chau, Phan Chu Trinh — may look upon this kind of belief in poetry as a form of weakness. This superficial thinking, Oriental viewpoint from Kiang Tzu Ya³⁷ to Sun Tzu³⁸, Wu Tzu³⁹, Yue Fei⁴⁰ — has scornfully labeled as militarists.

* * *

The anonymous poet loves poetry since his childhood. He loves it as if it were a joyful lover who understands him and is fond of him, as if they were both bound together for a common goal in life:

*I wedded poetry while I was in school.
At once she knew I loved her when we met.
My Poetry was as fair as Kieu,⁴¹
As gorgeous as an imperial concubine of Ch'in!*

.....

*Poetry was often sad, like me,
With only Dream and Reverie for friends.*

.....

*Our wedding, one for lovers, had few guests:
the bridesmaid and the best man, (are)*

Reverie and Dream.

To my unknown readers, I am neither senile nor do I digress away from the topic while I tell you these intimate stories of this anonymous revolutionist.

Let's look back to the periods of the mid 1940's. How many of those revolutionary leaders were poetry lovers, and who among them was the "real" poet? This anonymous poet was the only one. To be complete, there was another person whose poetry was much admired, but he plagiarized poetry, and that person was Ho Chi Minh. His plagiarism caused much shame in the Vietnamese literature and history during the period which had many pitiful as well as magnificent stories. That case was about Ho Chi Minh claiming a book with the title *Ngục Trung Nhật Ký* (*A Prison Poem*) of a Chinese, after self-proclaimed that he is Nguyen Ai Quoc, the author of "*Le Procès de la Colonisation Francaise*" (*Bản Án Chế Độ Thực Dân Pháp*), which book was known by those political exiles living in Paris during World War I (1914-1918) as a work of the attorney Phan Van Truong who co-authored with Phan Chu Trinh. "*A Prison Poem*" (*Ngục Trung Nhật Ký*) case was analyzed and exposed with evidence developed by professor Le Huu Muc. And the case of *Le Procès* was exposed and reported by Mr. Tran Le, an anonymous author (again anonymous!) of *Làm Gì* (*What to Do?*) which told those criminal stories committed by Ho Chi Minh.

The unknown revolutionary, the author of an untitled poetry, testified that he wrote poetry from dreams and reveries of his youth. These

dreams are not the same dreams of some of the well-known Vietnamese poets at the same time period such as The Lu, Xuan Dieu and Huy Can. What kind of dream would a revolutionary have in the waning days of the Industrial Imperialists? Was it not a dream for Independence, for Democracy, or for a new life for the entire nation of Vietnam whose great history was cut off by the communist government?

*I still dream it, keep dreaming it, my dream.
I have dreamed it I do not know since when
Perhaps since my own heart, with bitterness
Learned life would shatter what I might wait for.*
(1960)

After the first failure:

*I've spent so many troubled, sleepless nights
Because within my heart I harbor still
Some little dreams real life*

has clamped down on:

They smart and rankle there, a festering sore.

Even while longing and worrying for comrades who quickly disappeared, they still faithfully lived with his ideology

*Who counts on all those long sleepless nights
Which slowly float downstream with*

months and years

Feels for the boats that carry memories

To reach some harbor far away.

The poet held onto his poetry and the old dream...

*Following sorrow, good-bye fun
Just sweat and dust are my belong*

in my back pack.

My wealth, poetry and dream. Empty pocket.

Since, "... the young dream all dreams, but the dreams turned into emptiness" because the Party ruthlessly exploited the whole country, his dream was his only possession the communist could never take...

I still have many sleepless nights

Wrote these silent poems, Oh my friend!

and from here his Poetry is no longer the same as yesterday's poetry "as fair as Kieu, as gorgeous as an imperial concubine of Ch'in!" Today's Poetry is "sickly pale" because of "dreary pain", because of "the poet had to leave his dream," but "Poetry silently keeps faith with me" when the poet could only use "coarse," "vulgar," and "pungent" words while alone with Poetry.

Poetry also entered the battle with the poet,

besides him and along with him, with all the voices and all wills. His poetry now is

*It's all too real, like prison, hunger and grief
My poetry, then, is only for plain folks
who can see through all those Red*

fiends' black hearts.

The poet does not only believe in his poetry. He believes in the powerful force of poetry in life and in the struggle, as the poet called upon the other poets to enter the battle:

Before a poet's eyes

Things hover in between what's real, what's false

A pothole filled with rain becomes the sea

Back stooped over the street,

a ricksha man seems small or looms as large

as all those renowned kings in history books.

And this is the first objective, superlatively and vigorously, within the capacity of poetry

A poet could give the hookah pipe, immortal life,

Can change those lords

who have turned the country upside down

to higgledy-piggledy clowns.

as in those plays of Uncle Mao Tung Cho, or *The fairy-tale of Uncle Ho visiting the children* (with red neckerchief around stork necks) and the play of

*First Uncle Ho, now Uncle Ton,*⁴²

Both love to hug and kiss the children

Both uncles boast a ruddy hue

The children boast a pale, sick skin.

Between the two flat mugs,

Red neckerchiefs flap around stork necks.

(1970)

Poetry has another task, to re-tell these crimes committed by the communist government. The hideous, terrifying, and countless crimes were worse than those committed during any previous era, including the Chinese feudal or the French colonial periods. The crimes committed by the Vietnamese communists were unthinkable in prior periods. The crimes which no pen can ever describe were applied to all classes of people, the young, the old, children, women, students, civilian workers, academia alike. The communist crimes crushed freedom, human rights, the arts, the culture, and religions:

When the country is blackened

How I can dare to rest

I must meticulously analyze and think

I must observe to record and write

which Hegel derived from studying Buddhism, started in Nanarjuna era (Long Tho) and Dig-naga. The *Nanarjuna dialectic* included the scientific fields (Whitehead, B. Russell, Camap, Quine...) but the Karl Marx dialectic is obviously outside the modern scientific fields. But this is an issue outside of our present discussion.

Before criticizing the fields of poetry, literature and the arts, words spoken from the hearts sending to those hearts with some blood remaining, so that one of these days,

BY ITSELF, COMMUNISM WILL DESTROY ITSELF.

In 1969, the anonymous poet wrote:

I firmly believe this matter

which is essential

Tomorrow the sun will rise

I also think of another issue

which is full of grief and woe

is the waning days for the antiquated

Communism

could prolong as much as a few decades

and that will be an everlasting sorrow

for the short life of being a human.

These verses do not paint a pretty picture. This is not an important issue. The poet spoke out with explicit terms, prose-like, with common, unpolished words, no metaphor that the communist seeds of misfortunes will prolong for *a few decades*.

In other poems, the poet mentioned the word *century*, like saying that this communist doctrine will be terminated before the end of this century.

Other people may believe that these are the signals of thorough understanding of *I Ching*, of astronomy, of meditation, of esoteric science which is only achieved by a few people in each generation. I do not have any opinion on this issue, and only know that since the ancient era of Eastern Chou in China, people still believe that under the heavenly sky, now and then there is a person *sinh nhi tri chi*, once he is born he already knows about the subtle knowledge. Also, according to my meager understanding, if there is such a person then I now know such a person, who has such a knowledge, and who also embarks upon himself into the revolutionary task in a most tragical period of Vietnam, like present days; and if that person also failed in his political life then I will never talk about the

historical philosophy again.

Up to this point is only an initial step in the critical path of an action scheme depicted in this poetry. Unmask, examine, analyze, and collect all the evidence, data, making the academic community understand, explain and interpret these communist phenomena and the psychology of the people who were lured by the words and campaign by those cadres' propaganda, *agitprof*.

In reality, communism is disintegrated not just because of literary resistance and those objective examinations of its origin, its history, its philosophy and its true character, just like those Communist Party at each nation. Communism was disintegrated because of its internal inconsistency. Communism is devoid of breath and crippled because it devoted all of its energy into to the world's destructive arms race and started its plan to dominate the world by a complete destruction of freedom, justice and philanthropy. Even though that is the truth, but those accusations of Ploucht, of Soljenitsyn, of Voslenski, of Zinoviev from the USSR, from those socialist countries, and those poetic verses of bloods and tears of the anonymous Vietnamese poet, the last country is recognized as a Socialist Republic of Vietnam, also had psychologically achieved a favorable outcome from the people on all five continents (all over the world), exposing the reality of the other side behind the real mask (of communism), like the seamy side of the moon which was photographed by the space science as a cold map, without soul.

Communism is disintegrated. Communism is devoid of breath and crippled, but there is still Communism in Vietnam. It is barren; isolated; poverty-stricken; but it is stubborn; it is irrational like a roach cocking-up its two antennae after the fumigation process to exterminate its kind. It still is the same, still behaving exactly the same that of roaches, finding another crevice to creep in, quieter, forming a NEW colony to carry out the same OLD tasks.

Nobody knows whether there is any method to deal with this last roach colony? An old saying says "To kill a mouse with an antique vase is a waste." Liu Bei⁴⁴ stopped Guan Yu⁴⁵ from pulling out his great Green Dragon Sword to behead their T'sao T'sao⁴⁶ enemy for a similar reason. Today, the vase is more valuable than the rotten

corpse of King Hien (the last king of the Han-dynasty China). Today, what needs to be protected are the lives and welfare of the Vietnamese people. Or there may be people who are waiting for this game coming to an end then claiming that because of their love for the country they forgo all their disagreements to mix-in with the roaches to show it the "know-hows" and the new techniques to get rich quicker,... are there anyone? There are always idiots in this world, and they will never cease to exist, they will continue to be there until the end of the history of the human race. During the period in which the Communists were inferior and weak in dealing with the Resistance against the French colonialism, there were countless number of Vietnamese scientists and learned scholars from France and Japan, inscribed themselves with the communists because of their patriotic love for the country, those people included Tran Duc Thao, Pham Huy Thong, Nguyen Khac Vien. Let's ask those people to find out what tasks were assigned to them, besides the task of writing for the archaeological museum or a propaganda newsletter in a foreign language with the sole objective of *dịch vận* – tactics to weaken enemy's forces? During and after the Resistance against the French, there was a need for organization, a need to restore, thousands of issues to be dealt with, but all the advanced diplomas from Polytechnique Institutes, from Chemistry Institutes, from Art and Technical Schools, all the membership cards of International and National Science Associations, and even membership cards of the French Communist Party, all were put away in the drawer. What was needed at that time was to condemn the people by ways of Land Reform. This was done in order to eliminate not only the social classes but also those capitalistic ideas and the idea of having private property. Try to ask those who came back at the final of the regime formation, and if he was not a member of another branch of Communist party, then what position or task was given to him? Or perhaps the situation had changed?

Yes, it had, there were changes. During the period from 1945 to 1954, the Party was unstable and was facing many difficulties, but it was in an ascending position, the period at which the whole world was deluded by the mistake-of-the-cen-

tury, the party even got respects and received supports and assistance from the left-wing called "progressive" group in the world of the "civilized" countries. And at the present, the fake halo above the head of Saint Michel is completely burned out, their days are waning, their final expiring hours have begun. The governing malefactors of the Socialist Republic of Vietnam is only trying to find out the remaining salvageable items to sell, land, ports, forests, shorelines, quality sea sand, crude oil, Chinese Vietnamese (Chinese immigrants), laborers, and the virginity of naive Vietnamese country girls, they sold everything, completely sold them, exported them in order to receive the weight and fresh smell of money from United States, Japan, the Middle-East, collect everything for their last trip, in preparation of fleeing to another country which will treat them with some generosity. Mai Chi Tho or Do Muoi, Vo Van Kiet or Le Duc Anh⁴⁷, is there another communist who is still thinking of restoring human dignity, putting together an educational system, or planning to improve the country's economic? Why are there people who are still thinking about working with the roaches?

I don't know whether there is anybody or any roaches that know of a better solution that could completely solve the problem that Vietnam is facing now. The issue which the dictatorship of this roach colony had destroyed and heavily infested the nation over the last 48 years.

But this anonymous revolutionary poet has offered a solution in which he briefly expressed in a poem named *The Tree*. A *tree* symbolizes a person, *the Tree* is the poet himself, hence the poem *The Tree* is a metaphor/analogy. The last sentence reads:

*When night turns darkest in these tropical wilds,
MY FRUIT OF FIRE SHALL SHOOT
A MILLION SPARKS.*

(1974)

The poem was written in 1974, one year before the fall of South Vietnam. What is "*My Fruit of Fire*" going to be? I do not know: It shall shoot a million sparks, the poems means it is going to awaken these patriotic of the country, and it will start a new era, democratic, glorious, and bright.

I do not understand and I will not say anything more because I don't want to speculate.

thing which I certainly do not fully understand. On the other hand, isn't the future has any place in a literature commentary?

WHO is the anonymous author of this untitled poetry? I believe that according to what is said in these poems and it is said with some truthfulness, uncovered, undisguised, the poet appears to be an educated revolutionary, he has a literary capability, who has vigorous and a solid patriotic love. The true poet participated in revolutionary activity during World War II and was actively participated in an organization with a name of something like *Great Viet.*, and perhaps he was the founder of the party with the fundamental philosophy of *Dân Tộc* (People), *Dân Chủ* (Democracy) and *Nhân Chủ* (Humanocracy); Both he and his party failed, all members were scattered, everybody went his own way, some gave up the fight, some betrayed, but he always firmly believed that there are those who remain loyal to his philosophy; He lives a life of wandering and hidden, maybe he was captured and imprisoned, but his true identity was never revealed; and he continued to fight through these verses written in silence, but never published, never try to build a communication bridge, but waited until an opportune time to deliver the poetry book out of the country to those comrades who live in the free world. He firmly believed that Communism will self-destruct in this world, it will eliminate itself, but in Vietnam, in order for him to kindle the flame of the TEN THOUSAND POINTS OF LIGHT at the start of the revolution, there must be an unanimous force and many great sacrifices from both in and out of the country to deal with the domestic policy and foreign affairs.

This is just a brief outline and a few sketches about the anonymous poet whom I have been referring to as THE SECRET REVOLUTIONIST, whether he is someone new or he is a person who is well known since his youth, whether he fails in his upcoming revolution, or like what the entire mass of the people wanted for the last half century, it will be a quick and complete success, so that

*Century will come, all Vietnamese return here
A great reunion in tears of separation
In this reunion of brotherhood and
mutual friendship,*

*Standing next to each other gathering
in the desolation
Some melancholically regret
Some tormentedly respected
Placing the wreath of flowers
on the burial place of the ancestors
Start the new century, white diaper
replacing the Red flag!
The peaceful sound of the flute of the herdsman,
The country loves in sweet lasting sound
replacing the sound of
Marching Soldiers' Song"⁴⁸
and that of "Internationale"⁴⁹
is the sound of the flying kites
in the great blue sky!*

Reunite in the loving memory but without any dread or fear of the secret police coming by to lock them in chains the next day. Rejoin the invisible bond between history and the present moment. *The white diaper replacing the Red flag.* The purity and innocence of the people tearing down the bloody communist philosophy. *The sound of the herdsman's flute replacing that of the "Marching Soldier's Song".* Peaceful harmony expelling all shades of wars, whether it is of a foreign force or the internal disturbances of our own people. *The sound of the flying kites in the great blue sky replacing that of "Internationale,"* a spirit of a new order, in accords with the natural law of mother nature, will expel those imperialism disguised under the forms of international coalitions, whether it is the First, Second, Third, or Fourth International.

If there is a person who appeals for an artillery signal open fire, raising up **the Flag of Just Cause** appeals with words in accords with the secret wish of **the people and history of Vietnam**, then a hundred more people are just like this one. The entire nation, the children of *Thánh Gióng*⁵⁰ and *Nguyen Hue*²⁸, will rise up, pulling out the bamboo trees along the side of the roads, all unite at once standing up together to permanently eliminate that cruel and ruthless group which transformed the wonderful nation of our ancestors into a prison camp never seen to exist in the history of Vietnam or that of the human memories. That energy, only is from the little and quiet citizen like the young boy of *Giống Village, Phù Đổng Thiên Vương*⁵⁰, could only be had: because only the people who truthfully are *Thiên*

Vitong – King of the Heaven, the king of Vietnam country since the day of great legendary history up to the present. When the people unite and march on the street, marching directly to those palaces and castles of those tyrannies that will be the time those giant military tanks of the tyrannical force must stop in front of the mighty strength of the people. The communists' effectiveness will lose its efficacious power, its troops will suddenly wake up from a horrendous nightmare and will return to be the people just like their parents and their siblings who are exuberantly rising up from every corner of the street. In just one evening, one moment, one minute, THE JUST CAUSE FLAME of the people will burn them into smoke those forty eight years of ruthless governing of those malefactors, the enemy of the nation who learned that evil policy, depended on the animal power, using weapons of mass destruction given from the outsiders to breakdown the human relationship, human affection in the peaceful land of Vietnam.

But when there is A PERSON who stands up, making himself known, then the people are just like children standing motionless for three silent, speechless and smileless years. In this earthly hell is the socialist Vietnam, a minute deviation out of the marching line, a calling not to cheer or to criticize according to a command, will lead to imprisonment, hunger, torture and destruction of the spirit, without any hope or escape route. Without doing anything wrong, one could still be charged and punished, whether it is the lifting of a finger or movement of the lips. Then who is this person? Who? WHO? In the mind of all the Vietnamese and all those Vietnamese who still have a meager thought about Vietnam – and there are more and more of these of people in the Vietnamese community – who have been asking those questions in the last few years, a big question mark, a big word WHO, short, concise, clear, but undefined. No one knows WHO this person is?

Even now, the person writing this line still does not know and has no answer. There are many imitations, so I stop counting them, stop recognizing them, even stopped mentioning their names a long time ago, and my desire to participate has cooled off to temperature of a dead

corpse. I have not seen the true one yet, not even once.

In the olden days in the ancient Egypt, there was a senile old man named Diogene. He was not mentioned any book, but it was conveyed by words of mouth up to the present day. He lit a torch and walked around with it in the city of Athens. People asked him why he walked with a lit torch in the middle of the day? Everyday for all of his life. His answer was "*I am searching for ONE PERSON.*" Diogene lived in the same period with Aristotle, a great philosopher who had the broadest understanding of the universe at that time. It was also the time of Alexander "the Great," the first great military genius in man's history. Even then Diogene continued to carry his torch to search for that someone who is worthy of being called that name: A PERSON.

Historically speaking, each era has only one person. The Vietnamese history started with one person, who was Dinh Bo Linh⁵¹ whom I normally called with a great respect as a gangster who used *Cờ Lau* – Reed Flag (the flag made by reeds) to unify the *Đại Cồ Việt*⁵² (Great Viet). The Ly dynasty has a person, who was in a group of Buddhist monks who founded and support Ly Cong Uan⁵³ to create a political philosophy using compassion as its foundation. The Tran⁵⁴ dynasty had Tran Hung Dao²⁵, who was a competent, talent and intelligent man with a solid energy, who until now, in the history of mankind, there is only one man who is closely matched, that person was Winston L.S. Churchill. The Le dynasty⁵⁵, there was a man named Nguyen Trai²⁷, perfectly trained in both literature and martial arts, with complete piety and loyalty (respect for elders and above). He helped the clear and upright king to restore the country and brighten up the cultural foundation of the country. At the end of the Le dynasty there was a person wearing a cloth shirt, his name is Nguyen Hue²⁸, who proudly stood up to wipe away the scum and trash in the country in time to oust the Chinese invading troops of the Ch'ing dynasty out of the history of Vietnam.

Through out the last sixty years of my life, I went through the sorrows and pains of my people under the three levels of hell. Each level is mournful and even more horrifying, the French period, the Japanese period and the Communist

period. Even though I do not have the courage of Egyptian sage lighting the torch to search for that person, but I always wish and wait. I have seen millions, met a few great minds and many heroes, but still I haven't met that PERSON. Understanding that in today's world, in front of my eyes, eventually after a major doctrine falls down and a superpower nation collapses, then even the great and deep wisdom is not adequate. There must also be virtue and compassion, ethics, only then could he mend the sky so the people could co-exist in peaceful harmony. For Vietnam, specifically, to mend the internal disease, to recreate a faith in the future, to bring forth the just cause of the history of Vietnam, there must be a person who thoroughly and truthfully understands Vietnamese ideology and culture. That person has greatly suffered but never run away and failed many times but never surrendered for the glorious victory of the country.

The revolutionary wrote and sent the untitled poetry book to the people of Vietnam. What kind of a person is he? I will say again so that there will be no misunderstanding nor speculation, I do not know what kind of person the revolutionary is. It is difficult to understand a person. In this situation, it is not only difficult, but I just could not understand. I have never met this man, or if I have in the past, then it was just by accident, and neither of us was in the capacity to discuss our mutual concerns and dreams for Vietnam.

Here, I just introduce to a case of literary misrepresentation.

As in any cases, each case is started with a suspicion. Justice will be revealed only at the end of the case when it is found without any reasonable doubts and when the truth is clarified.

This is a real case, not an imaginary one. A case which concerns the entire nation of Vietnam, concerns a public issue as to why the book was made public, and a historic case to bring out to the public a sense of justice for people of all nations.

To bring this issue to an end, I must try to find the true character at the beginning of this story, which is an anonymous poet and author of the untitled poetry book.

I will repeat: I do not know that person. If I

knew him, then I would be a witness. Since I do not know him, I have a right to bring about this case, just like a plaintiff.

I sketched the portrait of the author above. I try not to present the thought of the author: his philosophy, his historical view, his arguments, his political view, nor his ideology. Even though these issues were not divulged directly in explicit words, however all were included in the poetry book. These issues are very important in the search of the true identity of the author. But when presenting it, I could come up with the explanation, propaganda and comments. I do not do those tasks.

To search for the true identity of the author, I will limit myself to the objective and impartial scientific analysis. Some readers will not be able to follow if just reading this without any surmountable effort.

I will leave out the substance and concentrate only on the form.

Textual Critique is a technique using specialized technique but the focus is on the examination and analysis of a literature work like a material which has a historical nature to comment its source, origin, its chronology, etc... of the literary work. It is called *critique textuelle* or *critique des textes*. The work has nothing related to the literary criticism, *critique litteraire*.

The study of textual critique is very important in the examination of the literature collection of the Bible of Christianity. The discovery of the ancient scrolls in the caverns at the Dead Sea, *Dead Sea Scrolls*, has attracted the modern historians to the beginning of a major task.

The textual critique was introduced in the literary history too early. Most of the time, the main focus is to re-examine the original manuscript written by the author himself along with the corrected official version. Recently, the re-examination of the novel *Ulysses* by James Joyce and the novel *À la Recherche du Temps Perdu* of Marcel Proust were major tasks. In the story of James Joyce, there were over 5,000 mistakes edited by the publisher. The second situation led to the re-publishing of the complete work (long extended novel) of Marcel Proust, extended to a few hundred pages more! In Vietnam, the search or the reprinting of the original *Đoạn Trường Tân Thanh* which is *The Tale of Kieu*

(*Truyện Kiều*) of Nguyen Du has attracted many scholars; a handwritten version of Cao Chiem Thi was reprinted along with the phonetically transliteration using alphabets. Mr. Bui Van Sung reprinted three versions of *chu Nom*⁵⁶ of Vietnamese which were kept since then. At the end, no valid conclusion made, the issue remains clouded.

Sometimes, critique is also to search for the true author. For example, in England the well known Shakespeare, the author of *Hamlet*, *Othello* and those tragic plays bearing his name during the reign of Queen Elizabeth. Until now, people still have not concluded with a certainty that Shakespeare's *Sonnets* once again created quite a bit of controversy in the literary circle. An American professor announced that the two letters W.H. at the beginning of the book are truly the two initials of William Shakespeare (W.S.) but the typesetter who works at the print shop mis-set from the first edition and that caused the literature community to be head over heels for the last few centuries. The conclusion of this American professor has caused a stormy controversy over the literature critic's community and only caused people to become even more frantic.

In Vietnam, the issue of who is the author of the "translated version" of *Chinh Phụ Ngâm Khúc* (*The Song of a Soldier's Wife*) is also similar to that. Professor Hoang Xuan Han examined that issue carefully and meticulously. Professor Hoang concluded that the most popular version that has been handed down from the past is more resembling to the publication of Phan Huy Ich⁵⁷ rather from the publication of Doan Thi Diem⁵⁸ and other miscellaneous publications. This is the most serious critique in the history of Vietnamese literature that I know of.

It is well known, in Vietnam, that those issues are very complicated and difficult. Most of the original manuscripts are lost, including those of contemporary writers. The destructive fire of war did not destroy them but they were destroyed through the means of recycling programs in which the paper was used to make paper figures to be burned away during the memorial holidays. Most of the remaining manuscripts are those of duplicated copy, rewritten by hand or copied, and their validity is questionable because as the old

sayings reminds us "*tam sao thất bản* – whatever that is duplicated for the third time will lose its originality", which means at the third duplication it would lose its originality!

With respect to this untitled poetry book, I truly regret that I do not have the original manuscript that the author sending abroad, perhaps due to the price of human life in exchange for the manuscript which I had presented. With the complete manuscript in my possession, I could check the papers, check the ink, check the bookbinding, check its cover, and check all its tonal accents. A specialist in this field could discover something which is beyond our suspicion which we did not anticipate. Hence, I propose that whoever possesses this original manuscript please measure its shape and describe it accurately, like those historians, scholars and librarian of libraries and archives normally do.

In the Asian countries, Japan is the only country that knows how to do this systematically. Based on that, they have surpassed all neighboring countries in the development of science and technology. If possible, I also wish to see a copy of the original manuscript, or a facsimile. There needs not to be many copies, just 500 copies are adequate for the scholars to read and to correct what has been printed. At the present, there are only two official publications. However, their differences are numerous: the year written at the end of each poem, the words and accents and the break of the sentence at each line, each verse, etc...

Lastly, I believe that the handwritten manuscript should be kept, protected, and there is no other protection for a piece of literature than sending it to the United States Library of Congress, the British Museum, or the French Bibliotheque Nationale. These libraries have vaults for storing many European classic novels from manuscripts to the original publications of Gutenberg. After the Alexandria Library, which was built by Alexander "the Great" in Egypt, was burned down then basically all the national, spiritual and human treasures are stored at one of these three places. We all can believe that in the future, except in a case of a war of complete and massive destruction, then there will never be another uncivilized and foolish act like the burn

ing of the Alexandria Library in the third century A.C. again.

Since I do not have the original manuscript of the author, I can only return to the reading and try to look through the poetic verses to find the shadow of the author who is trying to hide in the desert beyond the nose out of the wolves. There is a poem I found to be particular unusual:

CÂY: Gió tới dạt dào ve vuốt
ĐÊM: Trăng hiền êm muốt thương soi
NÚI: Bâng khuâng mây lướt xoa đầu
LAU: Nước tắm thân hèn ru vỗ
ÂM: Vách Đá ngân dài vang lại
TÔI: Chiếc bóng in xù trên bãi.

TREE: the wind comes lightly stroke

NIGHT: peaceful moon very melodious
and lovingly illuminating

MOUNTAIN: melancholically clouds glide
past by chafing the head.

REEDS: water bathe the poor body lullaby

SOUND: clefts rock reflects back long echo

"I": shadow clearly shine on the shore.

(1960)

These nonsense verses were written as if during his sleep, there is no rhythm (except the last two lines: *lại, bãi*) no tune, and incoherent, there isn't any line that is connected to any other line. Or could these lines be full of meaning that you must have a key in order to fully understand them. This poem is definitely not poetry (Poetry that isn't like any poetry). But to put it in this poetry book isn't without any meaning. This is a coded message. What is its message? Is it to inform the hidden shelter of the author so that his comrades can visit him? Or is it conveying the topography and strategy of a plan? In this book there are two poems with the title *The Tree* and *The Mountain*, two in ten poems specially selected to have titles, hats, as I previously mentioned. These two poems are important, because the author used these two pictures to symbolize for two antagonistic insinuations. *The Mountain* is the Communist Party:

You* stand there, big and tall,
amidst the grass and trees,
and yet a thousand perils, night and day,
are lurking there.

.....

You, overnight, emerged when earth upheaved,
and in another earthquake, overnight,

you will collapse and sink.

(1973)

* "You" implies Ho Chi Minh or Vietnamese communist leaders.

The TREE is the anonymous revolutionist:

Along with fellow creatures in the wilds,

I once was born and raised

in this uncivilized environment

My roots lie deep within the land's own womb

Through sun and rain I have absorbed

inorganic matter swirling in the world.

I breath them and exhale

as BUDS, as FLOWERS

to grow and with much effort yield each crop

.....

I have no dream, dream to be

some mammoth tree

that will forever last with time.

Upon this wasteland I just hope

to lay down my own gifts

of FLOWERS and FRUITS.

In me time's gathered sap, the pus

from all my knife and arrow wounds

Here in these woods where godly powers dwell

and I am held in thrall, stricken mute,...

.....

I put forth battered BLOSSOMS

and BRUISED FRUITS.

.....

(1974)

Although I could interpret the six lines above, interpret but not to solve, I cannot solve this puzzle. In this poem, the author opens his hearts along with million living beings in nature. With a poetic soul, the author sees through the symbols of all the living beings in the universe, if we say as poets of *Symbolism*. Or if we say Charles Baudelaire, the author of *Les Fleurs du Mal* (The Flowers of Evil)

La Nature est un temple où de vivants piliers

Laissent parfois sortir de confuses paroles.

L'homme y passe à travers des forêts

de symboles

Qui l'observent avec des regards familiers.

(Correspondances, from *Les Fleurs du Mal*)

Nature's a temple where the pilasters

Speak sometimes in their mystic languages;

Man reaches it through symbols dense as trees,

Where all things watch him with familiar eyes.

But, I asked myself, is it possible with our

revolutionary, each of these symbols symbolizes a force or an element in this revolutionary movement? Perhaps this force moves according to the *Book of Changes – I Ching* (Thái Dịch), and this movement is only a button in the *Providence*, the governing machine of *Heaven*, causing the motion of the universe to move in the course of time and execute *Justice of Heaven* which is the absolute justice of the Supreme Being.

"I" is the author of these verses. *The Tree* is also a symbol of the author, or more correctly it is his fate in this circumstances, because *Tree* belongs to *Wood*, and *Wood* is one in five buttons of the Five Elements: *Metal, Wood, Water, Fire, Earth*. The author sees himself as *The Tree* and in his revolutionary thought, *The Tree* as opposed to *The Mountain*, which is the Communist Party. "I" and *The Tree* encompasses all of these unusual poems, "I" is a body of flesh and blood, *Tree* is the spirit, the life, the work of "I".

In the body of the poem are *The Mountain* and *The Sedges*. I explained that *The Mountain* symbolizes the Communist Party, fairly huge and high, but large in form but small in virtue, great height but shallow in society and human soul:

*I know you're made of stone, that's all
you're worth less than a fish, a sheaf of greens.
Shameless, you're looming there,
quite unconcerned*

*with posterity, a stolid hulk.
You're high in stature, base in mind,
in virtue lower yet!*

(The Mountain, 1973)

Moreover, *The Reeds* (LAU) represents the people of Vietnam, carried within their souls the spirit of the Reeds Flag *Vạn Thắng* (Total and Complete Victory) of emperor Đinh Bộ Lĩnh⁵¹, however due to the mistake at the time he therefore must suffer by living through a life that is

*Pity what's growing in the marshland
gaunt reeds, wan sedges, lost and doomed.*

(The Marshland, 1972)

The Night (ĐÊM) means dark and secret it is the second line and right underneath *The Tree* (CÂY), and it represents a comrade who quietly works in the dark. *The Sound* (ÂM) means those verses, not the type of poetry that is exposed out there in the light of the public life, but the type that is concealed in both form and substance,

according to the two definition of ÂM, in âm (sound) and in âm thầm (silence), âm ý (noisy), or, if you wish, cõi âm (the nether world) which meant âm ti (infernal region), địa ngục (hell). *The Sound* (ÂM) stands next to "I", in the formation of this sextet.

In this poetry there are still more symbols and other correspondences. I could understand more if more was explained in contemporary publications, secret or public, whichever is necessary. I will reveal, but I would first apologize to the readers because my understanding is limited to some books.

Starting from bottom, beginning with the last line, "I" (TÔI) – in the figure and the material body, which nobody could see, but only see *SHADOW* clearly shine on the shore. That shadow is very huge, very long, because that person is more than a human. He walks alone on the empty shore, like the evening shore or a desolate desert (the shadow is extended over hundred meters long). Reading another poem in this book, also about "I" (TÔI): "I walk by myself all night long / All doors quietly shut, through the vast empty town". Yet I see no one, I only see those thoughts passing by, and my *SHADOW*:

SHADOW moves unsteadily
Hunch back, tangled hair, roving about
The bitter thoughts started with the word "If"
or an insecure doubt:
WIND stopped whispering
TREE and *LEAVES* both withered
Don't know this hour next year
Whether I could walk in the *SHADOW*
and the *TREE*.

(1969)

The last line is not difficult to solve. That is easy to understand, because it talks about a human being in bones and flesh. Even though it is only a shadow, it is deeply printed and spread out on the lonely sandy shore.

Now if we return to the first line, it talks about life but not about the physical body. Maybe it is even more difficult. *The Tree* is a symbol, *The TREE: The WINDS* blows gently (CÂY: GIÓ tới dạt dào ve vuốt). Fortunately, another poem in this book read:

*Đêm nay CÂY GIÓ dạt dào
TRĂNG lu khuất bóng, lòng SAO dạt buồn.
Plenty WIND breeze by the TREE tonight.*

*Fuzzy MOON eclipsed above the cloud,
the STAR saddened*

It is also written *the wind blows gently*. One would think it would be easy to understand, but it is not. It turned out to be quite equivocal and mysterious. By reading a bit more carefully, we see "the play of words" in this poetry: *Lòng SAO đượm buồn* does not mean "WHY do I feel so sad?" but it is because *trăng lu khuất bóng* (the cloud had completely covered the eclipsed moon so that nothing is observable), then of course, there is no reason to ask *why*. And in the six-eight iambic lines (*câu lục bát*), there were two pairs contrasting with each other which I dare to use the next few paragraphs to explain as follows:

Tree Star
::
Wind Moon

(Read like the relationship between Tree (CÂY) and Wind (GIÓ) just like the relationship between Star (SAO) and Moon (TRĂNG). Or to transform them as in mathematics, it could be written as:

Tree Star
——— × ——— = 1
Wind Moon

If I did not understand Structuralism of Jakobson and Charles Lévi-Strauss, perhaps then I would be stuck at these two unconnected poetic lines.

Now we know that Tree (CÂY) is object of the revolutionary life of the author.

Star (SAO) also symbolizes the author. As we read Chinese epic, like *Romance of the Three Kingdoms* (*Sanyuo yanyi*), it is well known that those great characters all have "noble star," and an expert in astrognosy (*thiên văn*) could look up to the sky to determine which position one is located at, ascending or descending (in life), opportune or dangerous (time), victory or defeat. As Sima Yi⁵⁹ bragged that he understands *thiên văn* (astrognosy), and Zhuge Liang⁶⁰ who is an expert in astrognosy and he also studied the arts of stabilizing the *noble star* to conceal his dying date. In reality, it is not true that only kings or great men would have *noble star* assimilating with

him, but anybody would have one too, just as Buddha had taught us that each person is a Buddha to be. (That was also the reason, every year many people make offerings to the stars in order to clear up any obfuscated period in them! Of course, this is to fatten up the pockets of those soothsayers and those Buddhist monks who are completely superficial of Buddhism).

I must explain the story of Star (SAO) so that my readers could understand why the revolutionary poet could be a Star. Not only that he has a noble star, he also claimed that he is A Star. This is only my rough understanding. And perhaps the readers would believe that the word *star* is only a concealment, meaning that it is an euphemistic use of grandiloquent and vivid language to describe a picture. Yet, reading the following poem, the author also claimed that he is a *star* in it. This poem entitled "*Bạch Vân Đàn Họa*"

Any Vietnamese would know the character of Nguyen Binh Khiem⁶¹, also known as Trang Trinh, living during the time of civil unrest. At that time, the destiny of the Le dynasty⁵⁵ had come to an end, but their force is still intact. Even though the Mac family has usurped the throne, the people in the country felt deep gratitude for Le Loi²⁶ who a century earlier raised the flag of Just Cause chasing the invading Chinese Ming dynasty enemy out of the country of Great Viet (*Đại Việt*). Through his understanding, Nguyen Binh Khiem himself understood that the Mac dynasty⁶² was quite deceitful. But, heaven has its own way. It was the destiny of Great Viet to suffer. So he left and built himself a hermitage up on a high mountainside, at a place surrounded only by white clouds. People said that in that fairyland, he attained Nirvana and saw all secret structures of heaven for 500 years into the future and 500 years into the past. There were some poems written in *chữ Nôm*⁵⁶ which were discovered and recognized as his writing. They were collected to make a *Bạch Vân Thi Tập*, but it probably had many mistakes because of confusion. There were a number of poems which were transcribed in *Quốc Âm Thi Tập* of Nguyen Trai. Moreover, there were many mysterious lines were communicated by mouth which people called *Sấm Trang Trinh* (Prophecy of Trang Trinh). To avoid divulging any heavenly fate, he packed words of prophecy into the supernatural,

profound and deeply hidden words.

Moreover, there are some copies of prophecy, which make the fundamental value even more clouded. Even for some well known poems, I suspect that someone probably had corrected them so that they are appropriate with those fairy tales. Nevertheless, sometime there are fabulous rumors that there is someone who was led by some divine deity to discover a few lines of the original manuscript of *Trang Trinh*. But the nation's fate since the Restored Le dynasty⁶³ perished in a miserable flame of war. It seems like there wasn't a day the country could rest in peace. As a matter of fact, the nation was divided many times to change owner and to change chiefs. I asked myself even though it is the *Prophecy of Trang Trinh*, how many unorthodox books are there that survived the war, survived the book burning movement of the Chinese invading forces?

Prophecies, passing from the mouth to the ears, will continue to exist until the day where there is no more history, meaning no more suffering for our people.

The reading of the poem *Bạch Vân Đàn Họa* is as follows:

*Gentle cloud*⁶⁴ *signifies a kindly throne*
Revolution to break, who is
to know anyone (else)?
Leisurely appear in front of you at Thai Nguyen
Living in the town of Ba Thuc is the Great Man
who will carry the Fire to burn down the beast.
*Mysterious strategy*⁶⁵ *will lead to the*
three conditions
On the forty-ninth year, its days are over,
is also the day
the Great Man inducting an able man
to preserve the doctrine.
It's the opportune time when she,
*Small Van Lang*⁶⁶ *will shine*
Casting her eyes on the shining Shooting Star.

I would like to inform the reader that the above poem is poem number 6 in *Đạo Trường Ngâm* whose author is Mr. Ly Dong A. There were many editions published in Saigon, Washington D.C., California, Australia and European countries. We have no reason to doubt that Mr. Ly Dong A is the authentic author of *Đạo Trường Ngâm*. His poetry is meaningful and interesting but only a few could understand it, because he

used many Chinese-root terms, many historical references. If I am not mistaken, his writing usually included within it much understanding of astronomy, comprehension of geography and his knowledge of heavenly ways. The above poem is an example of his understanding and knowledge.

Once again, please do not think that I know anything about the knowledge of Mr. Ly Dong A. If I explain about poetry, then I interpret its literary, content, its meaning. But I do not interpret the prophesy. I am not in any capacity to declare whether it is right or wrong. Suppose that there is someone who unjustly died. Then please think that it is because he died FOR THE GREAT JUSTICE FOR THE PEOPLE, but please do not blame me for your death. I have written rather long and I will try to make it brief. I also believe, after "*Walked by myself all night long*" then "*I will go to sleep, wake up at sunrise*".

The poem *Bạch Vân Đàn Họa* written in 4824 Viet's Age, which is 1944 AC, according to the chronicle of Ly Dong A. The main points are:

– *Sentence number 1:* It is the arrival of a Great Man to settle down in our country of Great Viet. The word *cát* has two meanings, one is *tốt lành* – good chance, the other meaning is *cát* – sand, as sand banks at the beach or sand dunes in the desert; a detail in which one must apply in order to understand.

– *Sentence number 2:* It is not that easy for just anyone to know *Who* is the person who is going to break away *ĐIỀN* (Field) preparing the way for the *Emperor/Son of Heaven* to come out. *ĐIỀN* is a word used in the *Prophecy of Trang Trinh*:

Phá điền thiên tử xuất
Bất chiến tự nhiên thành.
Field broke Emperor born
Fight not Victory shone.

Within the character *ĐIỀN* (field) (田) is the character *THẬP* (ten) (+), isn't this "*Thầy Nhân Thập*" in the *Prophecy of Trang Trinh*. *Nhân* (人) (Person/Man) and *Thập* (+) is the lower part of character *TẢN* (殫) who is *Thần Tản Viên*⁶⁷, or *Son Tinh*, the son-in-law of King Hung Vương VI according to the legend. I am sorry for digressing away from this subject.

– *Sentence numbers 3 and 4:* The starting place of *Thánh Nhân* (The Great Man) is not far away. A legend in Chinese history written as: *Thánh*

nhân nhập Ba Thục, xuất Thái Nguyên – The Great Man got into Ba Thục got out off Thai Nguyen.

– Sentence number 5 and 6: The enemy of the country (the Communist Party) will be annihilated once they are trapped into the three condition of *tam hiểm*. What are those three conditions of *tam hiểm* (ideology, diplomacy, and economic) or the revolutionary path is called *Tam Hiểm*? A secret military information. The hours and the day are *vận thất khai*, which is $7 \times 7 = 49$, the 49th year of Communist regime began by Ho Chi Minh. That day is also the date in which *the Great Man will turn over the authority*, meaning inducting an able man who has adequate knowledge in order to preserve the doctrine.

– Sentence 7 and 8: Land of *Small Van Lang*⁷² is the holy land, the beginning of a new era (*mây lành* - gentle cloud). The *Shooting Star* (*Sao Tắt*) in the skyline no longer is overcast and will shine forever.

I will leave out the task of foretelling and prophesy. Please be reminded that Mr. Ly Dong A asserted that he is the *Shooting Star* (*Sao Tắt*), descending (from heaven) to world and until when the Communists' forty nine years expired (*vận thất khai*) then Heaven's Way (*cơ trời*) would permit him to destroy all "evil spirit forces" in Vietnamese history. By then, the *Shooting Star* (*Sao Tắt*) will shine brightly forever.

Return to the obscured poem of the revolutionary poet of the untitled poetry book. He self-portrayed himself as a *Tree*, and the *Tree* will be embraced by a great gush of *Wind*. In another poem then the *Tree* is interconnected (figuratively) with the *Star*, and the *Wind* in interconnected with the *Moon*. In another poem entitled *I walked by myself in the Silent Night*, the author wrote:

Một mình đi lững thững
Bụi mưa rơi
Nước mắt cô đơn VĨ SAO khóc trên trời
GIÓ ngừng hỏi
CÂY LÁ ghen lời.
Alone and slowly walking
Rain dust drizzling down
Lonely teardrops, the STAR cries above
The WIND stops asking
TREE and leaves emotionally

become speechless.

Pay attention to the STAR crying lonely in the

sky, not rambling around. His teardrops turned to the fine raindrops. This *Lonely Star's* compassionate cry is for the lonely traveler walking slowing through out the silent night, empty town. The author cleverly exchange the noun */VỊ/* (rank) to the word */VÌ/* (because of) according to the *morphology* of the Vietnamese syntax, just like the word */Người/* (person/man) changed to */Ngươi/* (You) or */Ngài/* (Sir). At the same time, the author misled the enemy into believing that *VĨ SAO* (because of what) synonymous with the word */Tại Sao/* (Why)! This issue is particularly not important to our literary discussion at this point. At this point, we only see *VỊ SAO* (The GREAT STAR) wandering and is overloaded with misfortune in the human world. At the same time there is an STAR (*VĨ SAO*) affectionately missing it and shining it day and night.

In this selected stanza, there is also *the Tree* and *the Wind*. When *the wind* stopped blowing, both *the trees* and *leaves* become speechless.

What is the significance of *the Wind* to this revolutionary poet? I interpret *Wind* as the resistance movement, the revolutionary front. In his book *The Blood Flower – Huyết Hoa*, Mr. Ly Dong A used pictures of whirlwind as secret symbols for his revolutionary movement. Particularly important is *gió đáy* (the whirlwind), an idiom, and also a term uniquely used by the *Duy Dan*. Its definition: *The bottom current of the whirlwind will calmly brush those bottom currents of oceans and rivers, the force of this water current from all of these shores will be from the force of all those obstructed force of the era along with the voluminous amount stagnated in all these years will break away those banks through the extend of the scope determined by the strength, and the intrinsic values and spirits of the people (of Vietnam).*

Please note that: (1) from */đáy/* that I raised earlier; (2) from */đạt dào/* which we read in the sextet (six lines) poem, the one being analyzed at this time.

Pay attention and remember, then we will return to the previous old poem.

The Wind symbolizes the revolutionary movement. But, what is *Nguyệt* a symbol of? Briefly, I interpret *Nguyệt* as Luna-Selene-Diana-Phoebe equivalent (*Nguyệt* the Vietnamese moon personified). Who is *Hằng Nga*? (*Hằng Nga*, another Vietnamese moon goddess). There is nothing

Beijing will be rejected out.

Reeds are a type of tall wild grass, which grow freely in the uninhibited territory. Reeds may grow at a hillside or along the banks of a river. The morphology of *lau* (reeds) is *lô* (*Cyperaceae* family), *marsh plants* (reeds & sedges) and it was used to name a big river that is genuinely and completely Vietnam. That is the Lô River (*Sông Lô*), where people and reeds/sedges jointly achieved the famous victory during the Resistance against French Colonialism. But "once the rabbit is caught then it's time to break the arrow," once the Resistance is over then it was time to bring about inculpations and reproach. The Communist Party crushed those nationalist forces during the revolutionary period, the Party terrorized the countrymen in order to carry out its plan

*To trample flat or smash to bits
A thousand years of our own heritage.
and to enslave the entire country in "a nation
under a foolish dream"*

*The Party tells them, "Speak" or "Keep mum!"
It bids them weep or laugh
it makes them slave and starve
let them just part their lips and moan
and they shall rot in jail without appeal.
Is this their due reward for sweat and blood
They shed against the French
In thousands of harsh days
Being pushed forward to swampy and marsh zone
gaunt reeds, wan sedges, lost and doomed.
but the people all waking up with upside down
flag, reeds and sedges will bathe the filthy body
and let water calm the unyielding souls of the
past thousand years waiting for the earth-sky
whirlwinds rise or the ultimate day:
Some, playing blind and deaf and dumb,
have keenest sense and can see far ahead
they glimpse the day when earth will bury
all this swamp.*

*Let it slough off its skin
the fell Red snake shall not squirm through
Heaven's wide-spreading net.
The cosmic law, a mystery, acts at whim:
How can those fiends suspect their hour of doom?
But soon enough,
when all through earth-sky whirlwinds rise,
O fiends, where will you hide from that fire storm,
what refuge will you find?*

*You all may frantically rack your brains,
preparing for contingencies,
discussing schemes
it's they, the reeds and sedges, that
Shall burn to ashes your whole gang.
The doctrine of your Marx, a murky soul,
can claim no roots in our forefathers' soil.
For decades it has wrecked our land, our homes
you, his disciples, it's high time
we dumped you on the executioner's grounds
Yet you still feast and revel day and night
you think that once you've felled strong trees
there's no more cause for doubt and fear.
Well, learn that reeds and sedges, set on fire,
blaze fiercer than all oaks and banyan trees.
People who are mere skin and bones
have strength enough to topple all.*

(*The Marshland*, 1972)

Do you recognize these symbols yet? *Reeds* are the common people. *Reeds* and *sedges* also are the spirit of the Vietnamese people, and *reeds* and *sedges* are the flag of *Vạn Thắng* (Total and Complete Victory) which belongs to the citizens of Great Viet united in one word *CỒ* (Great), glorious, magnificent, dispassionate, and unyielding Viet.

Discussing literature as if we were playing, for our heart would not turn out to be *gaunt reeds*, *wan sedges*, which is cleverly borrowed from *Pi Pa Song* of Bai Juyi⁶⁹ and was translated by Phan Huy Vinh⁷⁰ into Vietnamese:

*Từ xa kinh khuyết bấy lâu
Tâm Dương đất trích gôi sâu hôm mai
Chốn cùng tịch lấy ai vui thích
Tai chẳng nghe dân dịch cả năm
Sông Bồn gần chốn cát lằm
LAU vàng trúc võ nầy mâm quanh hiên.
Since the date leaving the throne's gate,
Now sleeping all day long at Tam Duong
River's accretion with sad pillow
Who could be happy in this remote place?
So remote that even the ears could not hear
any music all year long.
Then at Bon River people were busy
with commerce.
Now REEDS turn yellow, bamboo became
gaunt at this deserted place.*

Mr. Phan Huy Vinh is quite skillful; even though he liked old Chinese poetry (T'ang dynasty style) but he still kept his Vietnamese spirit,

that is why his new translation is so grandiloquent like that. Even starting with the two lines beginning of *Pi Pa Song* he used the Vietnamese Fall scene to translate the Chinese poetry, so cleverly done that no expert in any field could even criticize his translation:

Bến Tầm Dương, canh khuya đưa khách

Quạnh hơi thu, LAU lách đìu hiu.

Sending someone away at midnight in

Tam Duong River

Uninhabited as Fall air drop

on the lifeless REEDS.

In this world, it is not so easy to find a Vietnamese scholar who educated and earned the Doctor of Philosophy in Western Literature whose talent reaches the level of the world renowned writer, and is still saturated the spirits of *reeds* and *sedges* of the Vietnamese people!

I would like to write more about the subject of *reeds* in *The Tale of Kieu* of Nguyen Du and a countless number of the nation's poets. But the flame in my heart is passionately burning, which makes it necessary for me to return to the first seven lines in the selected portion of *The Marshland*:

Some, playing blind and deaf and dumb,

have keenest sense and can see far ahead:

they glimpse the day

when earth will bury all this swamp.

Let it slough off its skin

the fell Red snake shall not squirm through

Heaven's wide-spreading net.

The cosmic law, a mystery, acts at whim:

How can those fiends suspect their hour of doom?

Wow! Whether the author Ly Dong A or Nguyen Chi Thien? Between the two of them, Thai Dich Ly Dong A and the comrade Ma Giam Sinh⁷¹ of the clan Mai Chi Tho, who in 1972 dared to describe the Communist Party as a Red snake, wishing to cast off its skin? Did you know that Bui Tin had the task of a midwife for transforming the Red Communist Snake to a three-color snake (red, white, and blue)? Did he predict the newly shed snake could be successful in its grand deception in the final hours? Perhaps the snake would not be able to maintain its new red-white-blue colors. Instead it would turn purple, then yellow like a floating corpse? In the ultimate hours of doom, with the earth-sky wind, the JUST CAUSE FLAME rises up from within

each tiny blade of grass and the top of each sedge or reed, all rise up everywhere all over the country, where can it hide? Where could communism hold on? Since the day the Soviet Union announced that it would return Honecker to the German people, is there any nation respecting human rights willing to support the harboring of these exiles and these criminals with uncountable crimes against / killing the human race like those ex-leaders of Vietnam? Reeds and sedges, which the materialist fanatics have foolishly, ruinly reigned in the last 49 years, will rise up to be a heavenly fire to bum the Red snake into gray ashes:

The cosmic law, a mystery, act at whim:

How can those fiends suspect their hour of doom?

ÂM (SOUND) reflects from the rock clefts (*Vách Đá* which is also *Đáy Vực* [bottom of the abyss], *Đại Việt* – Great Viet) generated and reflected by it. This is a human sound, not the croaking sound of frogs. It is the sound of music, of compassion, of the arts, peace, cultural, civilization, democracy and *nhân chủ* (humanocracy). The SOUND vibrates boundlessly and interminably and eternally. The SOUND is also the ideology of Great Viet doctrine. In *Đạo Trường Ngâm* of Ly Dong A, read three poems written about SOUND to comprehend the echo sound (*âm vang lại*) and the long resonance (*ngân dài*) from the depths of the abyss (*từ Đáy Vực*) reflecting on the rock clefts, (*Vách Đá*) (please pay attention to the Alliterative sound of Đ-V and V-Đ).

ĐẠI VIỆT ÂM

(The Sound of Great Viet)

Total and Complete Victory (Vạn Thắng) Flag

rise, Great Peace arrive

Cloud and Dragon unite, Holyman and

kingsman act

using extreme feat of arms to win the war,

but education to govern the people:

true victorious scene.

Does not take one day to build a great kingdom!

Countless sacrifices and great minds went by,

Touching the hearts as tears of remembrance drop

Since Hong Bang⁷² era,

national boundary drawn,

as they cleared the wild and waste land.

With miserable fate, people must bear

all kinds of great misfortunes,

.....

Guardian Angel cry of old diminished

glorious spirit

Suffers took on enlightenment books.

(4824 Viet's Age = 1946)

That is the merit in history to defend the country and build the Viet ideology and culture.

DƯƠNG TỬ GIANG ÂM

(The Sound of Yangtze River)

Through the Wind and Storm of War

still we're one family

Cloud's cleared, Wind's stopped, our

discordance are things of past

Oh, young noble trees, are you awaken yet?

Yangtzu River's heart await sending good news.

(4823 Viet's Age = 1945)

Peaceful governing is the old task. Today, on these degenerate and evil days, it is time for to change, to have a revolution. Have you young generations of young revolutionary awakened to your responsibility in this existing situation? All *Bách Việt* (One Hundred Viet nations) of the Five Mountains and Five Lakes region along the Yangtzu River are awaiting for your victorious news.

The young Trees are the generations succeeding the mission of The Tree.

ĐỊCH LỘNG DƯ ÂM

(Extraneous Crying of the Beast/Enemy)

.....

Flute sound reaches as high as the cloud

The angel lady is as far as the western sky

.....

Ears hear not, but hearing all in the clouds

Eyes see not, but seeing all in the western sky

Resurrection

Contemplation

One enlighten moment see all things

Live a thousand years in the present moment.

(4822 Viet's Age = 1944)

Peace and Aspiration left the human world and have become the untouchable. But for us, we still clearly recognize them and will fervently believe that we could recover everything. We could relive the whole thousand years in this present moment. Comparing Ly Dong A's poetry to the untitled poetry of the anonymous author:

SOUND: rock clefts reflect back long echo

.....

There will be a day today's people

Cast away guns, curbs, flag, and Party

.....

Placing the wreath of flowers on the burial place of the ancestors

Start the new century, white diaper

replacing the Red flag!

The peaceful sound of the flute of the herdsman the country love in lasting sounds

replacing the sound of "Marching Soldiers' Song" and that of "Internationale"

is the sound of the flying kites

in the great blue sky!

(1971)

Some people, playing blind, deaf and dumb, have keenest sense and can see far ahead:

they saw clearly, glimpse the day...

(1972)

In general, *Tôi - I, Cây - Tree*, and *Nguyệt - Moon*, along with *Lau - Reeds*, the surrounding *Âm - Sound* and the tremendous effort to flatten out the *Mountain* in the last battle which its fate, clearly revealed itself in the trails of *White Cloud* up in the stratosphere written up in the *Heavenly Book*.

* * *

CONCLUSION

The above is what I could understand and it is also what I could explain. A confidential letter or a coded message is not meant to be understood by just anyone.

Why explain it? The one objective is to discover the true identity of the anonymous author. Once the identity of the anonymous author is known it is not necessary to ask whether or not the author is Nguyen Chi Thien. I have proved that the above poetic verses from the untitled poetry book discussed above truly are those of the author of *Đạo Trường Ngâm*, written by Mr. Ly Dong A. That means that the anonymous author is not Mr. Nguyen Chi Thien. Period. Finished. QED (*quod erat demonstrandum*), there's nothing to be said, it must follow. That issue of authorship must be proved, just like in the proof of a mathematical problem.

I choose the difficult task of analyzing the most mysterious poem in this untitled poetry book. And I have proved that the dark shadow of Mr. Ly Dong A is veiled in the poetic verses.

There is no way to comprehend that poetry unless comparing it with Blood Flowers (*Huyết Hoa*) and *Đạo Trường Ngâm*, both works written by Mr. Ly Dong A.

If there is enough time, I will not depend just on the six-line stanza, caged "poetry" but it is not like any poetry. I will use the entire book of poetry, 188 long poems and 188 short ones. Moreover, the striking resemblance with all the writings of Mr. Ly Dong A that were collected, copy-righted and published by the long standing members of *Great Viet Duy Dan* Party in Saigon (*Gió Đáy* Publisher) in 1968. If I am not mistaken there are still many books have not been published because of either lost or being considered too confidential to be publicly distributed to non-members. In another section previously discussed above, I did not follow this doctrine because I did not want the readers to misunderstand that I am propagating the *Duy Dan* doctrine. Besides, even though I truly respect such a profound and brilliant ideology from a rare Vietnamese prodigy, but I have many differences of opinion. By not mentioning it then I will be thought as a comrade of *Duy Dan*, but if I mention that I am not a *Duy Dan* member I would obviously sidetracking from the subject.

Another method of proof that I could use is a method used by a contemporary critic, Mouron suggested *psycho-analyzing* the author who has a few pictures taken and the special metaphors that he used, sometimes the metaphors were used repeatedly with many transformations required by the circumstances and alliteration. For example, the great writer Arthur Koestler, usually mentioned apes when he first sees the hairless, clumsy and untidy, unsophisticated apes, and showed contempt for those misshapen, miscarriages, non conforming to its monkey-shape; but they did not know that those awkward, uncoordinated, hairless people would be the ancestors of the homosapiens and who will be the dominators of the earth.

Koestler, an anti-communist writer did not expect that according to a generic defect in the heredity, called *Mendelian heredity* which is called *atavism* in the Homo Sapiens race, who had the consciousness, had feelings, from which could develop into another human race called *homo sovieticus* (soviet people) and its hybrids

such as *homo soviet-vietnamicus* or *soviet nghe-tinh*, it has the form of a human but its heart and souls are that of subhuman barbarous.

However, this discussion is an analysis of literature and ideology. For now, I will decline to comment, and only analyze the poetry text.

Applying Mouron's method in the literary analysis, I will pick out all the *rhetorical figures* from the poetry book and emphasize special analogies, comparisons, similes, metaphors, fables and allegories... From these visions, we will select those expressions that are unique and used the most by the author. Sometimes the author uses these expressions openly and at other time enigmatically because he completely forgot that except for him and perhaps a few confidants, nobody could understand all the meanings. If these rhetorical figures were used in the *Duy Dan* canons, I will conclude that the untitled poetry book is for *Duy Dan* Party, and it is written by Mr. Ly Dong A.

In summary, this is the application of probability and statistics to the literary style of the author, and specifically the writing style of the author.

I only mentioned four special rhetorical figures in the writing style of Ly Dong A:

1- *Xuân Thu* (History), derived from *xuân thu biệi chứng* (Historical Incidence) of Mr. Ly (and also is his historical view);

2- *Gió* (the Wind personified as the Revolutionary leader who is in exile abroad), meant revolution, the movement of the people, with the lexicolgy *Gió Đáy* (*whirlwind*);

3- *Đáy* (the depth of the abyss), meant most profound and important. It is like the the archetypes of the German psychologist Karl Jung, in the society they are the most miserable ones in this world (not the "proletariat class" under Karl Marx);

4- *Huyết Hoa* (Blood Flower) and *Huyết Nụ* (Blood bud/shoot/up sprout), *Huyết Thai* (Blood embryo) are particular terms which are mostly used in "*Huyết Hoa*."

Of course there are more than these four issues, but I only discussed four here. Four are more than enough, even one is adequate. Just one piece of evidence, one irrefutable piece of evidence, is enough to clarify the issue.

For example, the term *Huyết Hoa* (Blood

Flower). In all the classic books of Vietnam and China, I have never seen any other term like this. And in the western classics, I also found there isn't any term that could be translated to mean *Huyết Hoa* (Blood Flower) which is Flowers made from Blood. That term was used only by one person, who was Mr. Ly Dong A. Not only did Mr. Ly Dong A come up with the term *Huyết Hoa*, but also *Huyết Thai*, and *Huyết Nụ*! On the linguistic issue, *Huyết Nụ* is a term that is hybrid construction, a hybrid, brought together an *chữ nôm* script *NỤ* (Flower Bud) and a word with a Chinese-root *HUYẾT* (Blood) according to the morphology of Chinese (Sinology). Why not call it *HUYẾT LÔI*, *LÔI* is "Flower Bud" in Chinese character? *Huyết Lôi* is "*Nụ Máu* = Blood Bud," *Huyết Lôi* is Chinese language, and "*Nụ Máu*" is Vietnamese. Mr. Ly Dong A is an expert in Chinese literature and of course fairly adept in Vietnamese. Why did he create such an absurd new terminology? I could not understand why unless Mr. Ly is a prophet, who foreknew since 1945 (which is the year of the writing of *Huyết Hoa* – Blood Flower) that in the year of 1992 someone would exculpate him relying and depending upon this intentional ignorance.

Is there any reader who collects stamps? It is called stamp collection in English. Nguyen Du wrote "*Nghề chơi cũng lắm công phu*" loosely translated as *Hobby with all one's might/efforts*, indeed it is so. Besides those valuable and rare old stamps, there are also stamps that become very valuable soon after issued, because there is an error or a misprint on the stamps and most are recalled and destroyed: the stamps that are rarely seen and possessed by anyone, are very valuable, even priceless.

Also, there is another extremely precious item, that is the *A Prison Poem* (Ngục Trung Nhật Ký) by Ho Chi Minh, the first edition. The first issue of any subject is always a collectible and valuable item, even the publication of *Histoire d'O* (History of O) of the modern erotic literature. But for *A Prison Poem*, the first edition, clearly and distinctly printed on the cover "1932 - 1933," but during that time, "the author" was recuperating in the Soviet Union from his lung tuberculosis. He was receiving his monthly paycheck from comrade secretary general Stalin; if that was the case then how could he be imprisoned and com-

posed "poetry in prison." For that reason, the Party quickly recalled and destroyed the first edition leaving no trace. That evidence is irrefutable. It is incontrovertible about Ho Chi Minh stole this poetry book, and both he and his Party loosely conceded. The first edition of *A Prison Poem* of Ho Chi Minh is valuable only as historical evidence. Fortunately, I have had the rare opportunity to read it with my own eyes. Realistically, with my own naked eyes, my own optic nerve, real vision, not a dreamy vision, I saw the hand drawn "1932 - 1933" enframed on the cover.

This is also rare and valuable evidence like the uncirculated stamps, in other words, the mistake is very obvious. The BLOOD expressions of Mr. Ly Dong A, *Huyết Thai*, *Huyết Hoa*, *Huyết Nụ*, could not be from anyone other than Ly Dong A.

These expressions conjoin both revolution and culture. For more clear understanding, please read *Huyết Hoa*, if you can comprehend it. I am not certain that you know how to read it, but I dare to take a chance to summarize it. The history of our people is a bloody operation of spirit and ideology. This is the first period of the formation of the civilization of *Duy Dân*, *Huyết Thai*.

The present is the era of *Huyết Thai*, agglomerate to form *Huyết Nụ*, which is Revolution (*CÁCH MỆNH*) in the conscience of *Duy Dân*. When the Revolution is successful then the bud of *Duy Dân* will blossom into *Duy Dân Flower*, or in other words *Blood Flower*. The three periods of this process were described as in a tree.

As we read the poem entitled *The Tree* (1974), one in the selected group of ten titled poems in this book:

*Along with fellow creatures in the wilds,
I was once born and raised
in this uncivilized environment
My roots lie deep within the land's own womb.
Through sun and rain I have absorbed
inorganic matter swirling in the world.
I breath them and exhale as BUDS,
as FLOWERS.*

and more:

*I have no dream, dream to be
some mammoth tree
that will forever last with time.
Upon this wasteland I just hope*

to lay down my own gift of

FLOWERS and FRUITS.

In me time's gathered sap, the pus

from all my knife and arrow wounds.

Here in these woods where godly powers dwell

and I am held in thralldom, stricken mute,

I put forth battered BLOSSOMS

and bruised FRUITS.

.....

Moreover, in a poem entitled *The Marshland* (1972), also a poem with a title given:

If from one heart we all

water the FLOWER bush with our RED BLOOD

the BLOOD will nurse the FLOWER,

the FLOWER will fuse with BLOOD,

forth burst a million BLOSSOMS in all homes.

Will bloom once sprayed and soaked

with anger's BLOOD.

I will stop explaining at this point. Whoever has ears please listen. If you have eyes, then please read. Nevertheless, if there is anybody out there — for whatever reason, whether it is dictated by your heart or by money — who continues to close your eyes and ears. Or worse, if you were born without either eyes or ears, then there is nothing more that I could do to explain this to you.

There are some people, who have not even finished reading a fourth of this writing; I am not sure that they really understood anything, but they quickly sent in letters with many criticisms, that the writer of this commentary listened to this or that person. Some said that this writer is well educated, but that he is so stupid for writing about this subject! Rereading the untitled book of poetry, there is a line:

Frogs, tadpoles, and insects make sound

in wet grass.

(1954)

At that time, the author was only sorry for the reader, but he is not upset. But, if we must wait for five to ten years down the road, as time stands still without anything changes "... continue torturing men / So those gorillas and those apes will (not) stop their gleeful howls / All through damnation's night", then I could get as irate as the anonymous poet. I could speak up that profane language like the verses from line 147 to 152 of *The Marshland* poem.

As I write this analysis, I follow no one. As a youth, I did not follow the Ly family, as an elder,

I do not follow the Le family. My last name is Tran, and I have never changed my last name. What does the Tran family name mean in Vietnamese, only a few who studied Vietnamese history would not know it. As I write this paper, I have only one objective: **list out all the contradictory points in a literature case so that I can press forth a charge:**

I charge before the Vietnamese people and all the people all over the world those crimes committed by the Vietnamese Communist Party, its Government and Congress used force in order to create a character named Nguyen Chi Thien, forced Mr. Thien to claim that he is the author of the Untitled Book of Poetry. In reality the Untitled Book of Poetry is the work of a person who must hide his name for the security of his life.

The reason for falsifying this book is not that the content of the Untitled Book of Poetry contains anti-communist feeling, unmasking their ruthless, anti-human rights and unjust policy of the communist government in many years. The government of the Socialist Republic of Vietnam had to create such a character in order to cover up the true essence of the Poetry Book: the Book is a manifesto and a call to start up a revolution against the ruthless, anti-human and uncivilized form of government. **Even though the author did not reveal his name, I have exposed in this writing that he is a person of high position in Great Viet Duy Dan Party (Đại Việt Duy Dân Đảng), with many symbols to prove that he truly is Mr. Ly Dong A, the chief founder who created the doctrine of Duy Dan and the Great Viet Duy Dan Party in 1943.**

We would like to make a motion to recognize that Mr. Nguyen Chi Thien is a real human being and an innocent human being. He is also a victim of the Vietnamese Communist Party. Cry, he dare not. Laugh, he dare not. We publicly request and, at the same time, ask the International Community to support this request, that the government of the Socialist Republic of Vietnam protect the safety and welfare of Mr. Thien till the day where justice can be brought to light. I do not have any antipathy against a victim who was forced to be an impromptu revolutionary poet, I also truly hope that Mr. Thien could have

an opportunity to visit any Literary Circle or Society, be it international or national level, who adored and much admired the heroic author of the Untitled Book of Poetry.

As I brought about these accusation, I do not carry them out for anyone special interest. As Voltaire did not follow the teaching of Calas, as Emile Zola never know who Dreyfus was, since my childhood I have always been outside the circle of *Duy Dan* Party of Mr. Ly Dong A and never had the opportunity to be acquainted with Mr. Nguyen Chi Thien. The reasons for my carrying out of this accusation and this indictment are solely from my own conscience as a Vietnamese and from my responsibility as a human being. And I believe that with over four billion people on this earth, which is recognized by many politico-economists as overpopulated, it is not a deserted land where the crying sound, the calling voice of a human being reflected from from the depth of the abyss, is not responded to by anyone else, by anyone at all.

June 1992

Professor Tran Ngoc Ninh

NOTES

¹ Nguyen Khuyen (1835-1909), famous scholar and poet in nineteenth-century Vietnam.

² Tran Te Xuong (1870-1907), prominent poet in late nineteenth-century Vietnam.

³ Ba Giai, Tu Xuat, and Trang Quynh, famous Vietnamese comic figures.

⁴ Mao Zedong (1893-1976), Chinese Communist leader.

⁵ Tung Cho, Chinese general at the end of the Later Han dynasty (25-220 BC)

⁶ Chiang Ch'ing, wife of Mao Zedong.

⁷ Tieu Tsuan, Tung Cho's mistress.

⁸ *Flowers from Hell*, published by Yale Southeast Asia Studies, Yale Center for International and Area Studies. This collection of poems have been translated into many languages.

⁹ Nguyen Gia Thieu (1741-1798, also known as On Nhu Hau), renowned poet in late eighteenth-century Vietnam. Born in a mandarin family, he was the author of *Cung Oan Ngam Khuc* (Concubine's Sad Songs), the story of a beautiful

woman forced to live in a royal harem.

¹⁰ Ho Xuan Huong, prominent woman writer in eighteenth-century Vietnam. She is noted scholar and popular writer who used irony, wit, and sarcasm to attack the ills of contemporary Vietnamese society. Once herself the concubine of a district magistrate, she reserved her most powerful attack for the hypocrisy, the corruption, and the double standards practiced at court, and throughout Vietnamese society. Among the best-known and most controversial poets of her time, she wrote in *Nom* script.

¹¹ Nguyen Du (1765-1820), Vietnamese poet under Le dynasty. Nguyen Du is best-known as a writer, however, and he composed prose and poetry in both classical Chinese and the Vietnamese *chu Nom* script. The best known of his *Nom* works is also the most famous piece of Vietnamese literature: the narrative poem *Doan Truong Tan Thanh* (New Cries from a Broken Heart), often referred to as *Kim Van Kieu* (after the names of the three principle characters) or simply *Truyen Kieu* (The Tale of Kieu). Also see note No. 30.

¹² Phan Boi Chau (1867-1940), one of the most influential of the modern Vietnamese nationalists in the anti-colonial movement. Sentenced to life imprisonment by the French in 1925 but permitted to live under house arrest in Hue, where he inspired younger nationalists.

¹³ Phan Chu Trinh (1872-1926), leading reformist figure in early twentieth-century Vietnam. Phan Chu Trinh is often contrasted with Phan Boi Chau as representing the non-violent reformist wing of the patriotic movement in early twentieth-century Vietnam, while Chau represented the path of revolutionary violence.

¹⁴ Sun Yatsen (1866-1925), leader of the 1911 Chinese Revolution and the Koumingtang (Nationalist Party). Sun has been called "the father of the Republic of China."

¹⁵ Chang Fa-kwei, the warlord who controlled Guangxi province (China)

¹⁶ *xuat tuong*, time to be recognized, time to be heard and seen.

¹⁷ the thugs oppressed and squeezed the life out of the common people.

¹⁸ It is translated as *shit hole* here because in Vietnamese Gulag and prisons, there is no such luxury as the commode that most Westerners are

used to. To depict the filthy condition of the place.

¹⁹ *hardware* here depicts weapon, a necessary element of any revolution.

²⁰ *Duan*: Le Duan, *Giap*: Vo Nguyen Giap, *Ho*: Ho Chi Minh, and *Chinh*: Truong Chinh, leaders of Vietnamese Communist party. *Chinh Xu* implies Truong Chinh whose nickname is Dang Xuan Khu (Xuan + Khu = *Xu*) and it is also *dong chinh*, and *dong xu*, the two lowest and smallest monetary units at the time of the French Colonial period in Indochina.

²¹ *Hoa Xuyen Tuyet*, whose author is Vietnamese Communist Colonel Bui Tin (also known as Thanh Tin).

²² Pham Hong Thai (1893-1924), radical political figure in early twentieth-century Vietnam. In June 1924, Pham Hong Thai made an attempt to assassinate French governor-general Martial Merlin when the latter was attending an official banquet in Shamian, the international settlement in Canton (China). The attempt was unsuccessful, and Pham Hong Thai drowned while trying to escape.

²³ *Dai Viet* (Great Viet), formal name of Vietnamese empire during the Ly, Tran, and Le dynasties. The name, meaning "Great Viet," was first adopted by emperor Ly Thanh Tong in 1054, replacing the former name *Dai Co Viet*. In 1802, the Nguyen dynasty changed the name of the country to *Viet Nam*.

²⁴ Ly Thuong Kiet (1019-1105), famous Vietnamese general. He was commander-in-chief of Vietnamese military forces, gaining fame for capturing the Cham king in 1069. He led Vietnamese force in the 1075-1077 war with the Song-dynasty China, first leading a pre-emptive strike that destroyed the Song fleet and briefly captured Nanning (China), then stopping the subsequent Song invasion at the Cau River; he is credited with writing a famous poem affirming Vietnam's right to be independent of China that dates from the war.

²⁵ Tran Hung Dao (1221-1300, also known as Tran Quoc Tuan), famous general who defeated three massive Mongol (Yuan-dynasty China) invasions in late thirteenth-century Vietnam. He was the son of Tran Lieu, the elder brother of the first Tran emperor, Thai Tong. Early in 1285, with a second Mongol invasion imminent, he

issued an *Appeal to Officers* (Hich Tuong Si) that Vietnamese historians claim was very important in raising the morale of the army. His intelligence, courage, integrity, and conspicuous loyalty to the Tran dynasty led Viet authors to cite him as the ideal of an imperial subject.

²⁶ Le Loi (1385-1433, also known as Binh Dinh Vuong), led a guerrilla war in the early fifteenth century against the Chinese (Ming dynasty) occupation of Vietnam, defeating them and establishing the Le dynasty of Dai Viet, ruling as Le Thai To (1428-1433).

²⁷ Nguyen Trai (1380-1442), famous scholar, poet, adviser and primary strategist to Le Loi (later Emperor Le Thai To). During Le Loi's resistance against the Ming occupation of Vietnam, Nguyen Trai helped plan strategy and drafted letters urging the Chinese generals to surrender. In his numerous writings, Nguyen Trai stressed the importance of political struggle, of "winning hearts and minds" ("It is better to conquer hearts than citadels"), of strategem, of protracted struggle, and of the use of negotiations to mislead the enemy and of the necessity to choose the right opportunity to strike for victory. His most famous literary work is the *Binh Ngo Dai Cao* (Great Manifesto of the Pacification of the Chinese) written after victory.

²⁸ Nguyen Hue (1752-1792), leader of Tay Son Rebellion and founding emperor of Tay Son dynasty in late eighteenth-century Vietnam. Hue is the second eldest of the three so-called Tay Son Brothers. In 1771, Nguyen Hue and his brothers launched the revolt that eventually defeated the Nguyen and Trinh Lords, who had ruled southern and northern Vietnam in the name of the effete Le dynasty since the 16th century. After seizure of the capital Thang Long (Hanoi) in 1786, Nguyen Hue at first recognized the legitimacy of the reigning Le ruler. But when the Le called on Chinese aid to drive out Tay Son influence, Nguyen Hue defeated the Chinese (Ch'ing dynasty), forced the Le emperor (Le Chieu Thong) to flee to China, and declared himself Emperor Quang Trung of a new Tay Son dynasty in 1788. The regime instituted by the Quang Trung emperor, in contrast to those of the Le, and later, the Nguyen dynasty, was self-consciously Viet in character. *Chu Nom* (Viet Characters) replaced classical Chinese as the official

language of the court and translations of the Chinese classics into *Nom* were begun. There is evidence that Quang Trung wished to reconstitute the ancient kingdom of Dai Viet by annexing part of southern China from the Ch'ing. The sudden death of Quang Trung emperor on 16 Sept., 1792 deprived the Tay Son house of its paramount military leader and the driving force behind its program.

²⁹ *Cung Oan Ngam Khuc*, see note No. 9.

³⁰ *Doan Truong Tan Thanh*, often referred to as *Truyen Kieu* (The Tale of Kieu). It is a story of a beautiful young woman named Kieu who is forced to sell herself into prostitution to prevent her father's execution. After years of wanderings and hardship, she is reunited with the man she loves. She considered herself no longer worthy to marry him, however, and they vow to love each other as brother and sister. Also see note No. 11.

³¹ *Binh Ngo Dai Cao*, see note No. 27.

³² The crimes committed by the Chinese invaders were minor in comparison to those committed by the Vietnamese Communist against their own people.

³³ *An Nam*. The term was first applied in the seventh century, when the T'ang-dynasty China integrated several provinces of occupied Vietnam into the single protectorate of An Nam. The term, meaning "pacified South" in Chinese, was insulting to patriotic Vietnamese, and was dropped after the restoration of independence in A.D. 939. But after the French conquest of Vietnam in the late nineteenth century, the French adopted the term to describe one of the two protectorates of Vietnam – along with the colony of Cochinchina and the protectorates of Laos and Cambodia – which formed the Indochinese Union.

³⁴ Is this referring to the time at Nga My battleground, where they (the leader and his comrades) were surrounded and they had to disperse secretly?

³⁵ *Hardware* symbolizes weapon, a necessary component for any battle.

³⁶ Meaning that we are going to win and our Just Cause will be *shining* for thousands years.

³⁷ Kiang Tzu Ya, Chinese general in the Chou dynasty.

³⁸ Sun Tzu, Chinese strategist of the Eastern Chou period (c. 6th and 5th century BC). He is

best known for his "*The Art of War*."

³⁹ Wu Tzu, Chinese strategist of the Eastern Chou period (c. 4th century BC). He is best known for his "*The Art of War*."

⁴⁰ Yue Fei (1103-1141), Chinese general in the Southern Song dynasty.

⁴¹ *Kieu*, a principal character of *the Tale of Kieu* by Nguyen Du. Also see note No. 30.

⁴² Ton Duc Thang succeeded Ho Chi Minh as President of Democratic Republic of Vietnam.

⁴³ Ching K'o, an expert swordsman, espoused the cause of Prince Tan of Yen and accepted to make an attempt on King Ch'in Shih Huang-ti, the tyrant of Ch'in in ancient China. He failed in his attempt and was killed (227 BC).

⁴⁴ Liu Bei (162-223), impoverished member of the Han (China) imperial clan who became enmeshed in dynasty intrigue following the Yellow Turbans Rebellion of 184. Allied with Sun Quan against T'sao T'sao and enlisting the services of the great hero and general Zhuge Liang, in 211 he attempted to gain control of the empire from his refuge in Sichuan. With the collapse of the Han dynasty in 220, Liu Bei proclaimed himself emperor of Shu. His Shu Han dynasty, one of the Three Kingdoms (along with Wu and Wei) of the post-Han era, endured until 263.

⁴⁵ Guan Yu, Chinese general of the Three Kingdoms period. As young men he and Zhang Fei joined Liu Bei against the Yellow Turban rebels.

⁴⁶ T'sao T'sao (150-220), renowned Chinese general at the end of the Later Han dynasty (25-220) and the beginning of the Three Kingdoms period (220-265). After helping to suppress the Yellow Turban revolts (184-215), T'sao T'sao became the military dictator of North China and started the process that was to culminate in the founding of the Wei dynasty (220-265) by his descendants. After the fall of Wei, T'sao T'sao became a great villain in Chinese legend.

⁴⁷ Mai Chi Tho, Do Muoi, Vo Van Kiet, and Le Duc Anh, leaders of the Vietnamese Communist Party.

⁴⁸ *Marching Soldiers' Song* – *Tien Quan Ca*, national anthem of the Democratic Republic of Vietnam and the Socialist Republic of Vietnam.

⁴⁹ *Internationale*, international anthem of the Third International Communist.

⁵⁰ *Phu Dong Thien Vuong* (also known as Thanh Giong), Vietnamese general under King Hung VI (Hung Vuong VI) in ancient Vietnam.

⁵¹ Dinh Bo Linh (923-979, also known as Dinh Tien Hoang), founder of the Dinh dynasty and significant figure in the restoration of Vietnamese independence in the tenth century. In 968, with the help of alliances and warfare, he gained control of all Vietnam and proclaimed himself emperor Dinh Tien Hoang, thereby earning himself a respected place in traditional Vietnamese historiography as the "first emperor," within the "southern," or Vietnamese, imperial tradition, separate from the "northern," or Chinese, imperial tradition. He called his realm *Dai Co Viet* (Great Viet) and rule from Hoa Lu. Dinh Bo Linh unified the Vietnamese lands, established a diplomatic relationship with Song-dynasty China, and organize a peasant militia.

⁵² *Dai Co Viet* (Great Viet), Vietnamese kingdom established by emperor Dinh Tien Hoang (also known as Dinh Bo Linh) in 968. The term means "*Great Viet*," with the phrase *Dai Co* combining the Chinese and Vietnamese languages terms for "*Great*." In 1054 during the Ly dynasty, the name was changed to *Dai Viet*.

⁵³ Ly Cong Uan (974-1028), Vietnamese emperor who founded the Ly dynasty, which reigned until 1225. He was educated by Buddhist monks and served as the palace guard commander at the Hoa Lu court. He was made king by general acclamation in 1010, ruling as Ly Thai To, and moved the capital to Thang Long (Hanoi). Noted for his erudition and piety as well as for his martial skills, and advised by famous monk Van Hanh fostered Buddhism as an aspect of royal authority. Under Ly rule the dynastic institution was first established in Dai Viet and Viet independence of China was reaffirmed.

⁵⁴ Tran dynasty (1225-1400), second major dynasty after the restoration of Vietnamese independence in 939. The Tran family, who were originally fishermen, rose to a position of power at court during the declining years of the preceding Ly dynasty (1010-1225). In 1225 the powerful court figure, Tran Thu Do took advantage of the collapse of the Ly to place his nephew on the throne as the first emperor of the new Tran dynasty: Tran Thai Tong. The Tran are best

known for their staunch defense of Vietnamese independence against attack by the Yuan-dynasty China (Mongol) in the thirteenth century.

⁵⁵ Le dynasty (1428-1788), established by Le Loi, a clan chieftain from Thanh Hoa, in opposition to the Chinese occupation of Vietnam (1407-1427). After a 10-year struggle, Le Loi and his forces freed Dai Viet from Ming domination.

⁵⁶ *Chu Nom*, a script using both standard Chinese and uniquely Vietnamese characters to write the Vietnamese language. Although the script is believed to have been in use as early as the eighth century, the earliest extant text using *chu Nom* date from the thirteenth century. While most traditional Confucian scholars scorned *Nom* script, writers such as Nguyen Trai (1380-1442) and Nguyen Du (1765-1820) favored it over classical Chinese literary medium. Certain rulers, including Ho Quy Ly (r.1400-1407) and Nguyen Hue (r.1788-1792), promoted *chu Nom* as an official script. During the colonial period, however, it was gradually replaced by *Quoc Ngu*.

⁵⁷ Phan Huy Ich (1750-1822), renowned scholar and poet in the Tay Son dynasty Vietnam.

⁵⁸ Doan Thi Diem (1705-1746), noted poetess in eighteenth-century Vietnam. One of several well-known women writers in Le dynasty Vietnam, Doan Thi Diem is best known for having translated the famous poem *Chinh Phu Ngam Khuc* (*The Song of a Soldier's Wife*) from literary Chinese by Dang Tran Con into *Nom*. The work is noteworthy for pointing out the suffering and misery rather than the glory of a war. It was the first Vietnamese poem to focus on the impact of war on a soldier's wife.

⁵⁹ Sima Yi, Chinese general during the late Han and Three Kingdoms period.

⁶⁰ Zhuge Liang (181-234), statesman and strategist in China during the late Han and Three Kingdoms period. In 207 he met Liu Bei and began to plan the creation of the Shu Han kingdom. Zhuge helped Liu defeat the well-known general Cao Cao in the famous battle of Chibi.

⁶¹ Nguyen Binh Khiem (1491-1585), famous scholar and writer in sixteenth-century Vietnam. He served as an official in the Mac dynasty and then, disgusted at the high level of corruption within the bureaucracy and at court, resigned his office in 1542 to become a teacher and poet. For

much of the remainder of his life he lived at his famous retreat, *Bach Van Am* (Hermitage of the White Cloud) in Hai Duong province, where he became renowned for his prophecies and was visited by a number of prominent political figures of his day, including Trinh Kiem and Nguyen Hoang, the respective founders of the Trinh and Nguyen Lords. He wrote over 1,000 poems, many about the beauty of nature and the ironies of life, in both *Nom* and Chinese. He is best known for his prophecies in *Sam Trang Trinh* (Prophecy of Trang Trinh).

⁶² Mac dynasty (1527-1592), established by Mac Dang Dung in 1527. Mac Dang Dung, a military officer and influential figure at the Le court in the early sixteenth-century Vietnam, seized power during a time of political instability and declared himself founding emperor of a new Mac dynasty. The dynasty was unable to consolidate its power, however, as it was not accepted by many influential elements in Vietnam.

⁶³ The Restored Le dynasty (1592-1788). After the death of emperor Le Thanh Tong, the competence of the Le rulers began to decline and in 1527, the Le dynasty was overthrown by Mac Dang Dung. Supporters of the Le continue to fight for its restoration, and did succeed in overthrowing the Mac regime in 1592. But the Le monarchs were now mere figureheads, with political power dominated by two great families, the Trinh Lords and the Nguyen Lords. The so-called "Restored Le dynasty" lasted until 1788, when it was overthrown by the Tay Son Brothers.

⁶⁴ *Gentle Cloud*, symbolized a noble man. As gentle cloud brings about refreshing rain giving life to all living organisms.

⁶⁵ *Mysterious Strategy*, great and unpredictable strategy that will defeat Communism.

⁶⁶ Van Lang, see note No. 72

⁶⁷ Tan Vien Mountain, a sacred mountain in North Vietnam, located near the point where the Red River leaves the mountains and enters the Delta. According to legend, it was the home of a mountain spirit, *Than Tan Vien*, a son-in-law of Hung King VI, who protected the city of Thang Long (present-day Hanoi).

⁶⁸ *Nguyet*, symbolizes the revolutionary leader.

⁶⁹ Bai Juyi (772-846), Chinese poet and official in the T'ang dynasty. Bai's poems, simple and many of them apparently singable, were widely known even among non literati. Especially popular were *Pipa Song* and *Song of Everlasting Sorrow*.

⁷⁰ Phan Huy Vinh (1799-1870), prominent poet and official in eighteenth-century Vietnam. He is best known for having translated the famous poem *Pipa Song* from literary Chinese written by Bai Juyi into *Nom*.

⁷¹ *Ma Giam Sinh*, a playboy character in "*The Tale of Kieu*."

⁷² Hong Bang dynasty, considered to be the first Vietnamese dynasty. The eighteen Hong Bang kings are commonly referred to as the Hung Vuong (Hung Kings). Ruling over the kingdom known as *Van Lang*, the Hong Bang monarchs were traditionally believed to have reigned for over 2,600 years, beginning in 2879 BCE, and they came to have a quasi-mythological status. Recent historians, however, have come to view them as the leaders of a real dynasty that ruled over *Van Lang* from the seventh century BCE until the establishment of An Duong Vuong's kingdom in the third century BCE.

MẶT TRẬN CÁCH MẠNG HƯNG PHỤC VIỆT
FRONT RÉVOLUTIONNAIRE POUR LA RESTAURATION DU VIETNAM
THE REVOLUTIONARY FRONT FOR THE RESTORATION OF VIETNAM

Khảo Phê Văn Bản:
**KHAI MẠC VỤ ÁN VĂN
CỦA CUỐI THẾ KỲ
THỨ HAI MƯƠI**

G.S. Trần Ngọc Ninh

VẠNG THẮNG

Khảo Phê Văn Bản:
**Khai Mạc Vụ Ân Văn của
 cuối thế kỷ thứ hai mươi**

Một tập thơ quốc âm không tên của một người không tên được ném ra đời năm 1980, cách đây đúng một giáp. Thế thì có gì đáng để ý?

Thiên hạ ham danh và hám danh, thêm khát sự thành danh, và chỉ cầu được giương danh với đời. Nay lại có một người vô danh, sinh được một đứa con tinh thần mà người ấy quý báu nhất, quý hơn cả cuộc đời của mình:

*Tôi không tiếc khi bị đời sa thải
 Thân thể vui tan rã hóa bùn đen
 Những vần thơ trong đêm tối dề hèn
 Cùng rệp muỗi viết ra mà bị mất
 Tôi sẽ tiếc khóc âm thầm trong đất
 Những đêm dài thức trắng
 Tạo vần thơ cảm lặng anh ơi...*

.....

*Lá vàng rơi xơ xác cành khô
 Sương rắc bụi mờ
 Ta ngồi viết mấy vần thơ
 Giải niềm oan khổ*

những vần thơ ấy mà thi sĩ muốn rằng sẽ có một "sức (mạnh) vô hạn / thắng không gian và thắng cả thời gian":

*Tim với óc căng lên vì động lực
 Đẩy vần thơ từ đau khổ chời ra
 Những vần thơ có hình dạng là hoa*

Song sức phá vụn lần hơn trái phá
 tập thơ ấy lại không có một cái tên làm đầu, đứa con tinh thần ấy lại không được người sinh thành đặt cho một cái tên để ra đời. Mở tập thơ ra, thấy các bài thơ rải rác, có 188 bài bốn câu (4, 5, 7, 8 chữ hay tự do) gom lại một khối, gọi là "*Những ghi chép vụn vặt*", mỗi bài ở đây đánh dấu bằng số, như số tù. Và có 188 bài tương đối dài hơn (từ 5 đến 480 câu) bài nào cũng in ra có đầu đề, những đầu đề thường chỉ là câu thứ nhất của bài thơ bị cắt cụt đi cho gọn; chỉ có 10 bài là thực có một cái mũ được đặt ra riêng cho mỗi bài thơ. Nói tóm lại thì mỗi bài cũng lại là một bài thơ không tên, vì tôi có cảm tưởng rằng, nếu không phải là tác giả có một dụng ý gì đặc biệt gửi trong 10 bài thơ được đội mũ này, thì các đầu đề đều do người xuất bản tự đặt ra. Và đặt ra một cách hơi cầu thả, vì thông lệ quốc tế đối với những bài vô đề của một tác giả vắng mặt, là lấy cả câu đầu của bài thơ mà chỉ bài thơ. Thí dụ bài:

*Độc lập là chuyện hào
 Khi dùng gần bác Mao....*

thì gọi là bài "*Độc lập là chuyện hào*" chứ không phải "*Độc lập là*". Hoặc bài

*Anh là một sinh viên Hà Nội
 Đêm trừ tịch anh ngồi đun suốt tối
 Chiếc bát men vỡ hồng thay nôi*

.....

thì không phải "*Anh là một*", mà phải là bài có trọn vẹn câu đầu "*Anh là một sinh viên Hà Nội*". Theo thiện ý, tác giả là một người vô cùng cẩn trọng; hơn thế nữa, ông coi thơ là một cái gì quý giá, một phẩm vật linh thiêng, đứng ngang hàng với giấc mơ diệt Cộng cứu nước của ông, với một tiềm lực tinh thần vô biên có thể quét được cái chủ nghĩa ấu trĩ hồi tanh của Các Mác, Lênin ra khỏi cõi sống của loài người. Không có chuyện bôi bác xong-thôi trong thơ, khi thơ là tất cả cõi lòng tan nát và cái hi vọng cuối cùng của đời mình để tiêu trừ đói rét và tối tăm của một mùa thu lâm lạc năm xưa (1945) và đem xuân sáng, hạ ấm trở về cho dân tộc.

Những điểm dị kỳ vẫn còn, chưa hết. Hầu hết các bài thơ dài đều có biên niên, trừ bốn bài: 1- "*Tôi, một kẻ không gia đình, bè bạn*", 2- "*Dựa vào sự vô tư trong an lạc*", 3- "*Chìm thẳm giữa biển mù đen xăm*", 4- "*Bước theo nỗi buồn, vĩnh biệt niềm vui*" và 5- "*Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa*"... Và có hai bài, giống nhau như đúc, không khác một chữ, nhưng lại ghi hai năm khác nhau là 1971 và 1974. Như vậy là nghĩa làm sao? Tác giả lầm hay người chép tự bịa đặt ra những biên niên hoang đại? Tôi nghĩ rằng không phải thế mà có một sự dụng ý của thi sĩ. Cũng may là nhà xuất bản cầu thả và người sửa bản không lưu tâm, nên cái lỗi lớn bằng cái đỉnh này mới lọt qua được. Bài thơ hai biên niên này chính là bài "*Tôi không tiếc khi bị đời sa thải*" đã được dẫn ở ngay đầu bài tiểu luận này. Ngoài ra lại còn có một bài, câu đầu là "*Con người không thể tưởng hôm nay*", dài có 8 câu, nhưng cũng lại được chú (1976) (1970), hai năm xếp ngược. Niên lịch của các bài thơ còn lại là giữa năm 1958 và năm 1977, chia ra như sau:

- 1958: 3 bài, 1959: 3 bài, 1960: 9 bài, 1961: 8 bài, 1962: 11 bài, 1963: 16 bài, 1964: 11 bài, 1965: 10 bài, 1966: 7 bài, 1967: 12 bài, 1968: 17 bài, 1969: 7 bài, 1970: 14 bài, 1971: 12 bài, 1972: 10 bài, 1973: 9 bài, 1974: 7 bài, 1975: 7 bài, 1976: 9 bài, 1977: 1 bài.

- Không đề năm: *Tôi, một kẻ không gia đình, bè bạn*,

- Không đề năm: *Bước theo nỗi buồn, vĩnh biệt niềm vui*.

- Không đề năm: *Dựa vào sự vô tư trong an lạc*.

- Không đề năm: *Chìm thẳm giữa biển mù đen xăm*,

- Không đề năm: *Bước theo nỗi buồn, vĩnh biệt niềm vui*.

- Không đề năm: *Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa*
 Những bài đề 2 năm được ghi hai lần, mỗi lần ở một năm; như vậy là có hai năm thừa hay sai, không biết là năm nào.

Còn lại là những bài không biên niên, số chữ khác nhau, hình như đã được ném cả vào trong một bị, lung tung, hỗn độn như những mảnh vụn thoảng qua mà người ta ghi vội và xếp vào một ngăn kéo hay một cái hộp riêng... biết đâu sau này chẳng có lúc dùng được, như thói quen của các nhạc sĩ, Mozart, Beethoven, Schubert, bỗng nhiên thấy rộn lên trong tai một điệu, một nhịp, một câu nhạc mới tươi đẹp quyến rũ, thần tiên, nhưng trần trường, trơ trọi, chưa chín, cần được gọt dũa, trang điểm và lồng vào trong những câu mở, câu phá, câu đối, câu đáp, câu phát triển, câu biến hóa để thành hình một ca khúc nhỏ hay một đại hòa tấu... Những câu thơ xối này, mà các nhà thơ thường vứt đi, đầu đã được dùng hay bị bỏ rơi, có những thi vị đặc biệt, non nớt nhưng nồng nàn, thấm thiết hoặc cay chua, uất hận với một cái gì tinh nguyên vừa trỗi lên từ đáy lòng. Hương vị của hũ dưa và vại cà mới muối, của trái khế hay trái ổi vừa bứt xuống từ cành non. Vất trong tập thơ hoang không tên mà người cha để ném vào cuộc đời trần trụi không quần áo mũ giầy để thức tỉnh cả một nhân quần đang bò rạp dề hèn dưới chân đảng độc quyền. Những mẩu thơ vụn vặt của cái sọt rác để ở cuối sách là những thét gào nức nở, sỗ siên, móc họng, nguyên rủa, chửi bới, cục cằn, tục tĩu, khinh miệt của một người

Nước mắt không còn nữa

Tiếng cười chuyện thời xưa

Ngày nắng với ngày mưa

Kẻ nhậu đều lộn mùa!

Kể từ khi Arthur Rimbaud đem cứt, đái, máu, mủ vào trong thơ và Genet phơi lỏa lồ thân thể của đói, khổ, dọa dấy trong văn chương – hai nhà văn đã cứu được Thơ và Văn ra khỏi cái sân khấu hề tuồng với mũ mào và mặt nạ của những Chàng và Nàng, Ta với Người sáo đã vạn cổ, để vào giữa cuộc đời như-thực ngày nay với đầy dẫy ô-úế đau khổ và chỉ một chút trong-trắng còn sót lại đâu đây – tôi nghĩ rằng đây là lần đầu tiên trong thi ca của nhân loại mà ta thấy được những từ thô tục, những lời độc địa nhất của một dân tộc được chuyển thành thơ với một tấm lòng thanh khiết, cao quý và thuần túy vì nước, vì dân, vì người, vì sử, như tác giả không tên của tập thơ

không đầu đề này.

* * *

Đứa trẻ mới lọt lòng trần trường như Sự Thực – và để sống được trong cõi đời ô trọc này, nó khóc, nó phải khóc để bắt đầu có một hơi thở. Các loài noãn sinh và thai sinh (nở ra từ trứng hay sinh ra là một cái thai có thân thể) đều hít một hơi đầu tiên rồi thở ra khi bắt đầu sống ngoài trời bằng dưỡng khí trong khí quyển của trái đất (trừ loài cá thở bằng mang chứ không bằng phổi). Hơi thở ra đôi khi cũng phát thành tiếng. Theo chỗ tôi biết thì không có loài nào ra đời với tiếng thở được nghe thấy như tiếng than. Nhưng với loài người thì từ ngàn xưa cho đến ngàn sau, cuộc đời luôn luôn mãi mãi bắt đầu bằng tiếng khóc của đứa trẻ vang lên giữa những tiếng nói cười. Một lũ tù tử tội hể hả đón một người tù nhập trại. Tiếng khóc của kẻ tử tội mới bao giờ cũng tịch mịch cô liêu không người hưởng ứng. Tất cả những người chung quanh nhanh chóng và khéo léo tung lót giải tả ra để che đậy cái sự thực trần trường vừa hé dạng. Bằng những sản phẩm kinh tế và với những sợi dây của ý hệ, đứa trẻ mới sinh được gói kín bọc chặt để vờ lòng vào sự học tập thành người tù gương mẫu cho đến ngày được chết một cái chết gương mẫu.

Cuốn sách không tên của nhà thơ vô danh cũng vào đời trần trường như Sự Thực. Sự Thực về Cộng Sản Việt Nam. Sự thực về đảng,

*Đảng thực chất chỉ là đảng cướp
Dựng triều đình mộng muội giữa văn minh
Sống tạm thời nhờ thủ đoạn yêu tình
Nhờ súng đạn Tàu Nga, bắt bớ
Đảng tất thở cuộc đời mới thở
Đảng còn kia, bắt phở hóa thành mơ*

Sự Thực về lãnh tụ của đảng “lãnh tụ béo nục” trong khi “dân đen gầy nục”; lãnh tụ bóc lột,

Các loại mồ hôi đều chảy vào kho

.....
Nó tận thu từ quả trứng, quả chanh.

.....
Con cá lá rau nát nhàu quân lý.

lãnh tụ lừa phản quốc dân, lật lọng giả dối,

“Không có gì quý hơn độc lập tự do”

Tôi biết nó, thằng nói câu nói đó...

... Việc nó làm, tội nó phạm ra sao...

... Nó gọi Tàu, Nga là cha anh nó

Và tình nguyện làm con chó nhỏ

*Xông xáo, giữ nhà gác ngõ cho cha anh.
lãnh tụ khát máu của nhân dân,
Tôi biết rõ, đồng bào miền Bắc này biết rõ
Việc nó làm, tội nó phạm ra sao
Nó là tên trùm dao phủ năm nào
Hồi cải cách đã đem tù, đem bán*
Độ nửa triệu nông dân rồi bảo là nhầm lẫn
Đường nó đi trùng điệp bất nhân
(* cải cách ruộng đất và tố khổ)
Ngoài dối khổ rừng mình
Thời đại hồ chí minh
Xuất hiện dưới hai hình mã tù và mã lính.*

Sự Thực về đảng viên và cán bộ:

*Là qui? Là ma? Là thú dữ?
Gian manh tàn ác dè hèn
Lũ cướp đầu bóp cổ dân đen
Để gọi chúng, tiếng người không đủ chữ.*

Sự Thực trần trường thì phải che đậy cũng như đứa trẻ mới lọt lòng phải có quần áo tả lót và cả mũ lẫn vớ tất thay giày.

Lúc đó là vào khoảng cuối năm 1980. Tôi từ Pittsburgh về California với dự tính mở một phòng mạch nhỏ vùng Santa Ana đông người Việt, khí hậu ấm áp, và ở lưng chừng giữa khoảng San Francisco và San Diego, thuận tiện cho tôi vì muốn mai danh ẩn tích, thu gọn hoạt động vào cái chức lang vườn nhưng vẫn có thể tiếp xúc được với một vài người quen để biết về tình hình trong nước.

Vào khoảng thời đó, ở Quận Cam, còn gọi một cách thân thiết và ỡm ờ hơn là Hạt Cam tức là Orange County (một nơi mà những trại cam đỏ rực và mọng nước chỉ còn là vang bóng của một thời xưa không bao giờ trở lại), cộng đồng Việt Nam mới chỉ bằng nửa bây giờ về khối lượng nhưng đã lắm vấn đề. Kinh tế, xã hội, văn hóa, tổ quốc, quê hương, ngụ xứ, gia đình, nhà hội, nghèo túng, thiếu thốn, bất an, bất hòa, nhớ nhung, nuôi tiếc, tan nát, rã rời... Là một người thầy thuốc gân xương mà không ngày nào tôi không phải làm thêm việc của một người cán sự xã hội, một cố vấn tâm lý và đôi khi một giám thị học đường và một hướng đạo giáo dục. Gỡ cái mối ưu phiền của thiên hạ...

Do đó mà tôi nhớ nhạc sĩ Phạm Duy lúc đó cũng đang thất thểu trên con đường trở về với dân nhạc Việt Nam trong buổi tạm dung ở đất Mỹ. Nhạc sĩ có nhiều thì giờ để đốt và phải đốt vì không thể ngồi không để cho những dư âm của quê hương đất nước có thể nổi lên được và

tàn phá tim gan. Tôi nhớ nhạc sĩ Phạm Duy lái chiếc xe lồm khồm của ông đưa đón các bệnh nhân theo hẹn từng ngày trong số. Một việc làm mà tôi hơi xấu hổ là đã phải giao cho một nhạc sĩ thiên tài mà tôi quý mến! Nhưng chính anh lại luôn luôn thích thú vì hàng ngày được tắm lại trong cái ao của những tâm hồn Việt Nam. Sau khi tôi nói chuyện với anh về phong dao mới của Việt Nam trong thời Hậu-Hồ (Tiền-Hồ là Hồ Quý Ly, Hậu-Hồ là Hồ Chí Cáo), anh thân mật và ghi chép lại được rất nhiều những câu ca dao thời đại, cay đắng, chua ngoa, sỗ siêng và uất hận không thua gì những câu thơ chữ xéo đậm ngang của Nguyễn Khuyến, Trần Tế Xương nhưng cũng có thể tục và đều đến nỗi Ba Giai, Tú Xuất và Trạng Quỳnh cũng phải bịt tai mà chạy nếu sống lại đời nay. Một ngày nào đó, nếu nhạc sĩ chỉnh đốn lại tài liệu và cho xuất bản bộ *Kinh Thi Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa* này thì cái công trong văn học và lịch sử không phải là nhỏ.

Thế rồi một hôm Phạm Duy chạy vào với tôi. Mọi khi thì vui vẻ, hồn nhiên như luôn luôn người ta thấy anh, đầu trọng lòng nặng trĩu lo âu. Nhưng hôm đó thì là hân hoan và hốt hoảng như bị kích thích đến tột độ. Trong tay anh cầm, tôi không nhớ rõ là một xấp bản vẽ khuôn hay một cuốn sách đã thành hình, và anh nói như hét lên: *Anh phải đọc, phải đọc tập thơ này vừa thoát ra được từ trong nước, tôi sẽ phổ nhạc lạ lùng tuyệt diệu đúng như mình nghĩ mình mong, tôi mừng là sống được đến ngày nay!*

Những chuyện về soạn nhạc được xảy ra sau đó đã được Phạm Duy kể lại trong quyển cuối cùng của bộ *Hồi Ký* vừa hoàn thành, trong đó anh có nhắc đến buổi hàn vi của thời vong quốc lưu thân nơi đất khách quê người. Có khi vài ngày xong một bài, có khi hai bài dồn dập xuất thế trong một ngày, Phạm Duy viết nhạc lúc ấy như có thần, viết xong lại in trong một cái máy in nhỏ của phòng mạch để sửa chữa; nhiều khi anh say với một câu nhạc đang thành quen cả việc đưa khách về và bị nhắc khéo: "*Thôi đi chứ ông*"; nhưng khi nào hơi rảnh rang, thì anh lại chạy vào phòng với tôi, đóng cửa lại và hát cho tôi nghe

Từ vượn lên người mất mấy triệu năm

*Từ người xuống vượn mất bao (nhiều *) năm*

Xin mời thế giới tới thăm

Những trại tập trung núi rừng sâu thẳm

(* nhiều, tôi nghĩ là thiếu chữ này)
hoặc

*Bác Mao cân nặng tạ hai
Thịt ăn lên mặt, mặt hai ba cầm
Người dân Trung Quốc thì thăm
Nó là Đồng Trắc nhưng dăm hơn nhiều.*

Chỉ vào Giang Thanh mà thối gọi là Điều Thuyền:

Nước Đồng Trắc, Điều Thuyền nắm quyền lịch sử.

Tôi mượn tập thơ đem về đọc. Thơ thực hay, có một luồng chính khí tràn ngập, khi thì hùng tráng lắm liệt nhưng nhiều lúc lại u uất bi thảm. Nghĩ đến giấc mơ thì thanh tao và trong sáng, cái hạo nhiên của tâm hồn cao vút lên tới trời mây rồi rung động với hoa lá hay bay bổng theo tiếng sáo diều của đồng quê. Nhưng bị giam cầm trong cũi u tối và tàn bạo của ngục tù (với một bản án vu vơ) hay của trại tập trung (theo quyết định hống hách của một tên đảng viên tự coi mình là Đảng), thì giọng thơ thành sắt thép đúc lên những lời đao kiếm bén nhọn hay đổi thành những giọng tre mà cậu bé ở chân núi Sóc xưa đã nhổ lên từ bìa rừng để đánh đuổi giặc nước, những giọng tre dân tộc thẳng và chắc và tròn và sắc có thể sũa suốt trái tim, đâm thủng áo giáp thấu đến gan ruột hay đập vỡ một trăm cái sọ mà thân cây không bị gãy đoạn.

Tập thơ đầu tiên tôi cầm trong tay có đề một cái tên cho toàn bộ là "*Tiếng Vọng Từ Dãy Vực*". Tên này rút ra từ hai bài thơ ngắn mang số 113 và 114:

- 113

*Toàn bộ thơ tôi nặng nề cay cực
không một sắc màu mang khí lực xanh tươi
vần điệu nghe như quý khóc ma cười
do sáng tạo tận cùng sâu đáy vực.*

- 114

*Trong muôn ngàn tiếng muốn tìm ra
tiếng nào thiết tha
tiếng nào trung thực
Hãy lắng nghe tiếng vọng từ đáy vực.*

Ông Nguyễn Hữu Hiệu là người ấn hành sách và nhận cái trách nhiệm đặt tên sách thay cho tác giả.

Mấy tuần sau, tôi lại nhận được một bản in nữa, xuất bản bởi tạp chí *Văn Nghệ Tiền Phong*, với một đầu đề khác mà nhà xuất bản tự ý viết lên bìa sách là "*Bản Chúc Thư Của Một Người Việt Nam*".

Thế là tập thơ không tên đã có hai cái tên, hai cái mũ đội trên đầu không kể một cái tên thứ ba

mà ông Huỳnh Sanh Thông đã đặt cho một tuyển tập rút ra từ tập thơ không tên và dịch ra Anh văn. Đây là một công trình đáng ca ngợi, nhưng cộng đồng Việt Nam ở Mỹ và Anh còn ít biết đến, và điều này thật rất đáng tiếc. Tuyển tập được đặt dưới cái đầu đề là *"Hoa Địa Ngục"*, *"Flowers From Hell"*.

Đứa trẻ sơ sinh đã có tên, có quá nhiều tên là đằng khác.

Nhưng nó vẫn còn mờ côi. Hay ít ra còn chưa được người sinh thành ra nó thừa nhận. Không phải là vì không nhận nó, mà là vì người ấy còn đang bị đe dọa trong tính mệnh nếu xuất đầu lộ diện. Đây không phải là lần thứ nhất mà một tác giả phải dấu tên trong lịch sử Việt Nam. Dấu tên là một phần của sự dấu tăm dấu tích. Lặn đi cho kẻ địch không thấy được mình, nhưng trước đó phải nguy trang đường đi, xóa bỏ vết tích, và phải làm mất những bọt tăm từ đáy nước nổi lên. Kẻ đi trốn biết rằng mỗi sơ hở là một tổ cáo đưa đến thất bại, đến cực hình, đến gông cùm, đến thủ tiêu, đến một cái hố chôn sống người lấp bằng thành bình địa để mai tên tuyệt tích.

Tôi đọc tập thơ và rợn gai ốc với sự dũng mãnh vùng lên, sự chắc nịch của tư tưởng phản kháng và sự kiên trì trong cuộc đấu tranh của người đứng sau thơ. Ai? Ai? Ai? Ai là cái ý chí thuần thành cách mệnh này? Ai là hiện thân của hồn nước trong thời đại này?

Buổi tối hôm ấy tôi tiếp một người bạn cũ ở nhà. Gọi là bạn cũng không đúng hẳn, kêu là một quen thuộc cũng sai. Tôi nhớ là đã gặp nhau vài lần trong những hội họp bí mật của thời niên thiếu. Tôi có đường tôi và anh có đường anh, nhưng cùng có sự kính trọng nhau. Tôi đã quên tên anh vì từ ngày bị lọt lại trong cuộc tháo chạy của bọn tướng bất tài vô sỉ đứng sau lưng Mỹ để lãnh đạo miền Nam, tôi không vợ đưa cả năm, tôi đã xóa tên của những người quen biết có thể đi lụy chiêu này hoặc chiêu kia và chỉ giữ lại trong ký ức những sự kiện mà thôi. Tôi phải xin lỗi và hỏi tên anh, để xếp lại anh vào những sự kiện nào trong lịch sử của thời đại qua. Anh là một đảng viên kỷ cựu của Duy Dân Đảng mà ông Lý Đông A đã thành lập năm 1943 để mưu đồ độc lập cho Việt Nam chống lại những hoạt động của Đảng Cộng Sản muốn biến nước Việt Nam từ một thuộc địa của Pháp thành một vệ tinh của Liên Xô.

Câu chuyện quanh bàn ăn vòng vo cái tình thế

rối loạn của Việt Nam giữa cuộc tranh đua gọi là "lạnh" của các siêu cường và cường quốc đã thắng trận Thế Chiến Thứ Hai và trong cuộc nội chiến tàn bạo giữa các đảng cách mệnh Việt Nam.

Đột nhiên, nhưng cũng tất nhiên, tập thơ không tên của tác giả vô danh được kéo vào câu chuyện chính trị tâm phào. Tôi kể cho người bạn cũ biết những sự kiện trong đó tập thơ đã xuất hiện trong Cõi Âm u-tối của Việt Nam: một người đã lọt qua hàng rào cảnh sát và mật vụ bao quanh Tòa Đại Sứ Anh quốc và vút vào trong một bó tài liệu. Người đưa thư bị bọn an ninh chìm và nổi xông tới bắt ngay, nhưng tập thơ đã vượt qua biên giới của pháp quyền mà sang bên bờ của tự do. Còn bộ nội chính của nhà nước xã hội chủ nghĩa không biết nội dung của tập tài liệu kia có những gì, nên cũng chỉ đòi lấy lệ và cam chịu ngậm bồ hòn để nuốt hận. Anh bạn muốn được xem tập thơ và sau khi đọc vài bài trong sự yên lặng trầm ngâm, anh nói với tôi, giọng nói khác thường như từ một thế giới khác vắng vẻ, **Anh Lý không chết, thơ này là của Anh Lý.** Tôi giật mình, nhưng theo thói thường, cũng phản ngôn lại, rằng Tôi thấy khác thơ ông Lý nhiều lắm. Thơ của ông Lý trang trọng, hàm súc và nhiều chữ Nho. Tại sao anh lại bảo rằng những bài thơ này là của ông? Bạn tôi không trả lời. Một lúc sau, tối đã về khuya, trời hơi trở lạnh, anh từ biệt về và không gặp lại tôi nữa.

Những việc mà ai theo rồi thời cuộc đều nhớ, đã lần lượt xảy ra. Một ông Minh Thi ở khu Bolsa (mà nhạc sĩ Phạm Duy gọi là Minh Huy), tìm đến Phạm Duy để tiết lộ rằng tác giả của tập thơ không tên là một nhà thơ thuộc nhóm Nhân Văn, tên là Nguyễn Chí Thiện. Mấy tháng sau lại có một ông Trần Nhu vượt biên đến Hương Cảng, tự nhận là đã bị tù cùng với tác giả tập thơ, và biết rõ rằng tên của thi sĩ đích thị là Nguyễn Chí Thiện. Có một cái ảnh thời niên thiếu của Nguyễn Chí Thiện được đưa ra công khai trên báo chí. Và cuối cùng, một nguồn tin chính xác từ Hà Nội cho biết rằng thi sĩ Nguyễn Chí Thiện đã bị bắt lại vào tù.

Không ai còn nghi ngờ chi nữa, mọi bí mật đều phanh phui, có người làm chứng, có ảnh làm bằng, lại có cả một tiểu sử tác giả được lập ra với đủ ngày tháng, sinh năm nào (1937), ở đâu (Hải Phòng), học gì, đỗ đạt ra sao (Tú Tài Pháp), thích gì (uống trà Tàu, đọc thơ Đường), cao bao

nhieu (1m70), có dấu vết gì đặc biệt trong người (mắt trái lè, lưng hơi gù, ria mép màu nâu hung). Chẳng bao lâu nữa, chắc sẽ có một cuốn tiểu truyện lâm ly rùng rợn của nhà thơ ra đời, và Nguyễn Chí Thiện sẽ được vào văn chương sử Việt Nam với đầy đủ râu ria mũ áo, bên cạnh Nguyễn Gia Thiều, Hồ Xuân Hương và Nguyễn Du, những bóng mờ của thời xưa mà hình dung, thân thể vẫn chỉ là những mảnh giẻ rách mà trí tưởng tượng của hậu thế chấp nối vào nhau mà thôi.

Quốc tế cũng quáng gà mà xông vào mê trận. *Pen Club* Hòa Lan, và *Pen Club* Quốc Tế tặng giải thi ca, các văn hào Pháp tuyên dương (Pierre Emmanuel, René Tavernier,...), các nhà văn và khoa học gia phản kháng ca ngợi (Leonid Pliouchitch), các nước Mỹ, Pháp, Na Uy, Hòa Lan, Đức, Ý, Nhật... đua nhau dịch thơ, và sau cùng, để một ngôi sao lên vòng hoa vĩ đại, Phạm Duy vận động được thi hào Leopold Senghor, thủ tướng nước Senegal, viết thư tay gửi thủ tướng Phạm Văn Đồng để can thiệp cho "*người anh em trong thi ca của tôi*" (*mon confère*) là Nguyễn Chí Thiện được trả lại tự do.

Trước bao nhiêu chứng cứ như thế, chính tôi cũng hăm các ý nghĩ của mình lại và đôi khi đóng góp về cho gia đình nhà thơ.

* * *

Mười hai năm sau.

Một vài em nhỏ đến hỏi tôi có biết gì về ông Lý Đông A và đảng Duy Dân không. Tôi trả lời là biết nhưng chỉ biết ở ngoài, mặc dầu không phải không liên hệ. Ông Lý Đông A hơn tôi chừng 40 tuổi, tức là cũng cùng một thế hệ đã nuôi cái mộng nối tiếp chí khí và hoàn thành sự nghiệp của các bậc tiền bối Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh và những người đã chết vì nước năm 1930-1931 trên chiến địa và máy chém đầu. Ông Lý rời nước sang Trung Hoa trong thời Hoa Nhật chiến tranh đã mở đầu cho Thế Chiến thứ hai. Trường quân sự Hoàng Phố ở Quảng Châu, nơi khởi sự tranh đấu Quốc Cộng khi Tôn Văn còn chịu sự "cố vấn" áp đảo của tên cán bộ Cộng Sản Đệ Tam Quốc Tế Borodin mà Stalin đặc biệt gửi sang với Nguyễn Tất Thành, mạo danh Nguyễn Ái Quốc, là thông ngôn và thư ký, lúc ấy đã chuyển đi một nơi khác sâu hơn trong nội địa để có sự an toàn. Ông Lý sang đến Trung Hoa gặp

những nhà cách mệnh Việt Nam còn sống sót và lưu lạc như những người dân bản xứ và biết được rất nhiều về Nguyễn Tất Thành. Sau này lui về Liễu Châu (1942), ông lại gặp hần bằng xương thịt nhưng vẫn với chủ trương cũ do Stalin truyền cho Borodin, là ở Trung Hoa và Việt Nam, phải theo con đường dân tộc để xây dựng Cộng Sản. Nguyễn Tất Thành bị bắt ở trấn Thiên Bảo vào cuối tháng 8/1942 và bị giải về Liễu Châu, đến cuối năm 1942 thì được tướng Trương Phát Khuê trả lại tự do. Lấy tên là Hồ Chí Minh, hần trở về Việt Nam, móc nối với đại tá Patti của OSS (Tổ chức an ninh chiến lược, tiền thân của CIA), gặp Võ Nguyên Giáp trong nước ra, và ra lệnh giúp Patti. Trong thời gian này, Hồ bị chứng sốt rét cơn nặng mà không có thuốc. Đại tá Patti cho Hồ mấy phát Kynin (Quinine) và cứu Hồ sống.

Lý Đông A tự học nhiều, đọc sách cổ của Trung Hoa và sách kim của Nhật Bản, hướng về thần bí, chịu ảnh hưởng Lão học và Phật học, nhưng tâm hồn hướng về dân tộc và có ước nguyện lớn là vượt được lên trên tất cả

Bút nghiên đèn sách đều sai lạc

Kim, Cổ, Đông Tây cũng hão huyền

(Đạo Trường Ngâm)

mong xây dựng được một hệ tư tưởng khả dĩ khôi phục lại được nền văn minh Việt.

Trong những năm lưu lạc ở Trung Nam, ông Lý Đông A lập nên thuyết *Duy Nhiên*. Nhưng đất chân trở lại trên đất mẹ, ông đổi thành *Duy Dân* học thuyết và lập ra đảng *Duy Dân*. *Duy Dân* là gì? Nói một cách vắn tắt, *Duy Tâm* sai lầm, *Duy Vật* sai lầm, *Duy Dân* là chân lý, lịch sử là sự thực hiện *Duy Dân*.

Em muốn hỏi tôi nghĩ thế nào về Duy Dân học thuyết hay chủ nghĩa Duy Dân ư? Nếu tôi theo Duy Dân, tôi trả lời ngay, Duy Dân là lá cờ. Nếu tôi là cộng sản, tôi cũng trả lời ngay, Duy Dân là kẻ thù. Nhưng tôi không Duy Dân và tôi chống cộng sản. Câu trả lời của tôi là, hãy tìm hiểu nhiều hơn, hãy đi vào cuộc sống với tất cả tâm hồn mình, hãy đau khổ cùng với dân tộc. Có những điều tôi chỉ nói cho những ai đáng nghe mà thôi. Hãy đi vào cuộc đời tự do tự chủ tự tạo tự kiến. Đừng ôm trên đầu cái nón nặng của những thiên kiến.

Các em muốn hỏi ông Lý Đông A còn hay đã chết?

Tôi không biết. Cuối năm 1946, trước và sau

khi nổ súng đánh vào quân Pháp, Cộng Sản Việt Nam đã tiêu diệt tất cả các đảng Quốc Gia, Việt Nam Quốc Dân Đảng bị phá vỡ ở Vinh Yên. Đại Việt Quốc Dân Đảng bỏ Yên Bái, mất Chapa, thua ở Bắc Giang và Lạng Sơn. Các lãnh tụ Đại Việt bị bắt, tra tấn và tàn sát, đảng trưởng Trương Tử Anh, sinh viên Đặng Vũ Trứ và Phan Thanh Hoài... Đại Việt Duy Dân Đảng lấy đồi núi Nga Mi vùng Ninh Bình Thanh Hóa làm chiến khu nhưng bị vây hãm và công phá. Không ai biết về sau ra sao, nhưng có tin truyền từ miệng sang tai rằng ông Lý Đông A đã hội các đảng viên và binh lính, tuyên bố rằng tình hình bất lợi và thời cơ còn xa, nên giải tán đảng, mọi người trở về và nấu thân trong dân, chính ông cũng tạm thời tuyệt tích với sông núi... Có tin ông chết chưa, các em hỏi.

Có chứ, không phải một lần mà hai ba lần. Nhưng khác với Tạ Thu Thâu và Huỳnh Phú Sổ trong Nam, một người là lãnh tụ Đệ Tứ Quốc Tế ở Việt Nam, một người là giáo chủ Hòa Hảo, cả hai đều đã chết thực trong tay Cộng Sản Đệ Tam; nhưng tin về cái chết của Lý Đông A không phối kiểm được.

Một em đã lạnh lùng nói, nếu vậy thì ông Lý Đông A không chết. Ông Lý Đông A là tác giả "*Tiếng Vọng Từ Đáy Vực*".

* * *

Tôi đọc lại tập thơ không đề của tác giả vô danh. Đọc lại và bỏ ra ngoài những gì là văn, là thơ. Đọc lại với những gì tôi biết, tôi nhớ về Duy Dân, gần 50 năm về trước.

Như thế là tôi đã bị lung lạc bởi đám thanh niên hậu sinh. Đằng sau các em là ai, tôi chưa biết. Nhưng khi những người trẻ tỏ ra yêu nước và tha thiết thực với đại sự, tôi cũng bị lôi cuốn đi.

Có một điều cần làm sáng tỏ trong vụ án thơ này. Không phải vấn đề tác giả tập thơ là ai – Cũng không phải cả vấn đề ông Lý Đông A sống hay chết và đảng Duy Dân có sắp hoạt động hay không.

Vấn đề là Ý NGHĨA của tập thơ không tên của tác giả không tên.

Nghĩa của VÔ bình phương.

* * *

Rằng có một người bằng da bằng thịt mà chúng ta đã quên đứt đi. Một mạng người chứ không phải nhỏ. Đó là người đã liều chết cầm tập thơ, vượt tuyến dây như địa vòng thiên la của công an và mật vụ, đưa được tập thơ từ đất độc tài đảng trị sang thế giới tự do. Số phận của người ấy ra sao? Chống lại nhà nước, tư thông với ngoại quốc, lên đưa tài liệu phản cách mệnh cho kẻ thù, gián điệp, âm mưu phản loạn... Mỗi tội là một tội chết. Nhưng không thể chết được trước khi bị khai thác đến cùng để tìm ra nội dung của tài liệu và danh sách đầy đủ của những người đồng đảng. Người Liên Xô gọi công việc ác độc tinh vi này là Phá-Thông-tin, *Disinformation*. Ai đã bị sỉ nhục, tra tấn, hành hạ trong một vài trại tập trung ác ôn của quần đảo Gulag Việt Nam có lẽ đã biết được một phần mười cái kỹ thuật phá-thông-tin này. Kể lại cũng đủ rợn da gà và xin được tha cho hình phạt ấy.

Cầu Trời Phạt cho người ấy đã chết rồi và thoát sự phá-thông-tin.

Người ấy **không phải là ông Nguyễn Chí Thiện**. Vì ông Nguyễn Chí Thiện còn sống 1991, ông chụp ảnh mặc cái áo da dầy, đầu đội mũ, mắt đeo kính, đứng với bà Nguyễn Chí Thiện tay gác túi có vẽ hình huỳnh trước một bức tường gạch lỗ giống như dinh cũ của tổng thống Nguyễn Văn Thiệu.

Cũng không phải là tác giả thực của tập thơ. Vì nếu là chính tác giả thì việc gì phải dấu tên mình trong sách khi chính bản thân mình đã xuất đầu lộ diện? Khi, như ta thường nói, đã xuất tương? Tác giả, một người đã thâm hiểu Cộng Sản Tàu và Cộng Sản Việt, đã viết về Hồ Chí Minh:

"Không có gì quý hơn độc lập tự do!"

Tôi biết nó, thằng nói câu nói đó

Tôi biết nó, đồng bào miền bắc này biết nó

Việc nó làm, tội nó phạm ra sao

đã viết về Đảng, tức là đảng Cộng Sản Việt Nam:

Đảng thực chất chỉ là đảng cướp

đã viết về hai bộ mặt của đảng viên và cán bộ Cộng Sản, gian manh, tàn ác, giả dối đối với dân:

... bọn cướp tự do

Đạo mạo thung dung trên tàn tro xương sọ

.....

Lũ cười đầu bóp cổ dân đen

và bờ mọp, luồn cúi, đê hèn trước cấp trên:

Khắp nơi nơi nhưng nhúc nhúc loài lươn

Loài giun đất không quần khi dẫm

một người đã lẫn lộn trên khắp các nẻo đường đau thương của nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, lẽ đâu không hiểu rằng chỉ để lộ một chút hình tích cũng sẽ không thoát khỏi sự truy bức của chế độ công an mật vụ.

Người đưa tập thơ cho thế giới tự do qua cái cửa đóng nhưng mở của Tòa Đại Sứ Anh Quốc ở Hà Nội chỉ có thể là một người vì Đại Nghĩa mà chấp nhận cả cái chết đau đớn thê thảm nhất, một người như chuyện xưa tích cũ kể lại, đã tự cắt lưỡi để khỏi nói, tự chặt tay để khỏi viết trước khi tự nguyện vượt vòng vây trùng điệp của địch quân và mang ra ngoài một tin tức tối mật, tối trọng. Hoặc một người đã mang sẵn trong kẻ rằng một hạt cyanid kali để tự giải thoát sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Vì sự quan trọng, vượt lên trên cái sống-chết của bản thân mình, là bảo vệ sự sống của tác giả không-tên, và nhờ thế, **sửa soạn sự bùng nổ của Cách Mệnh.**

Tôi cúi đầu trước một vị anh hùng cũng không-tên như nhà thơ, tôi cúi đầu trước sự hi sinh cao cả của một dũng sĩ trung thành với lý tưởng của mình.

* * *

Hầu hết tất cả mọi người đã nhận tập thơ không tên của tác giả dấu tên như một cáo trạng lên án sự tàn bạo ngu tối và phản động của đảng Cộng Sản ở Việt Nam; bản cáo trạng rung động nhất vì là thơ, một loại thơ

không phải là thơ

mà là tiếng cuộc đời nức nở

bản cáo trạng thật nhất

Thơ của tôi kém phần tưởng tượng

Nó thật như tù như đói như đau thương

Thơ của tôi chỉ để dằm dân thường

Nhìn thấu suốt tìm đen phường quỷ đỏ

bản cáo trạng tinh thuần nhất vì viết bằng nước mắt, mà

Trong muôn giòng trái đất tuôn dệ

Giòng trong nhất là giòng nước mắt.

Nhà xuất bản Văn Nghệ Tiền Phong đặt cho nó cái tên là: "*Bản Chúc Thư Của Một Người Việt Nam*" hơi quá vội vã. Chúc thư là của một người sắp chết viết ra vì sợ những người còn sống tranh giành giết hại nhau và phá nát cái gia tài mình để lại: như chúc thư của Lenin (mà người ta sửa lại), chúc thư của Mao Trạch Đông (mà người ta dấu biệt), và chúc thư của Hồ Chí Minh (mà

người ta cắt xén, còn lại thì dầm nát).

Tác giả tập thơ không chết và cương quyết sống cho hết cuộc đời của mình. Khi "*tóc bù thất thủ*", bước cô đơn trong cái quần chúng điều tàn của thành phố về đêm, thì tự nhủ

thôi về ngủ, mặt trời lên sẽ dậy.

Khi lạc lõng trong những cảnh đèo heo hút gió, bỗng có "*tiếng ếch nhái côn trùng trong cỏ nước*" (biểu tượng thơ của bọn cán bộ rình rập, suốt ngày lải nhải như ếch, nhái, côn trùng)

Người lữ khách giết mình chân rảo bước

Bản mừng xa có kịp tới qua đêm.

Khi ở trong tù, đói khát lạnh lẽo, "*sống dọa dầy thoi thóp, sống ngựa trâu*"

Hơi dất hơi người bốc lên thở khó

Quần áo xông hơi giăng đầy dây dợ

Muối rệp tung hoành, chuột gián lông nhông

Mùi hổ tiêu, hổ tiêu cùng xông

Hủi, xuyễn, ho lao, diên rở não động

vẫn tâm niệm rằng phải sống,

Để thắng kẻ thù tôi phải sống ngàn thu

(1976)

và cho đến năm 1975 rồi sau nữa, khóc cho miền Nam (*Miền Nam ơi, từ buổi tiêu tan / ta sống trọn vẹn ngàn cơn thác loạn*) nhưng vẫn ngạo nghễ và tin tưởng:

Cuộc chiến đấu này chưa phân thắng phụ

Ta vẫn còn đây và sắt thép còn kia.

Chết chóc thâm câm, cốt nhục chia lìa

Ta vẫn sống và không hề lẫn lú

Ta muốn nói với loài dã thú

*Khúc * khải hoàn ta sẽ hát thiên thu*

(1975)

(* bản in có lẽ thừa một chữ hát ở đây)

Chỉ có đến thời cơ tối hậu, khi cần để cho dân tộc sống thì mới chịu sự hi sinh cuối cùng:

Ta dám sống và ta dám nghỉ

Chuyện dám làm dám chết nhẽ đâu không

Ta sẽ dành cho sự thành công

Bảo bối cuối cùng, MẠNG SỐNG.

(1976)

Không, tôi không nghĩ rằng tập thơ không tên của người không tên là một "chức thư". Và tập thơ này cũng không chỉ thu hẹp cho người Việt Nam, vì tác giả kêu gọi tất cả thế giới, tác giả đánh cộng sản cũng đánh cả từ Các Mác, Lenin xuống đến Mao Trạch Đông và bè lũ cộng sản ở Việt Nam

Tôi không nhớ hết tên bọn nó

*Duẩn, Giáp, Hồ, Chinh Xu * gì đó.*

(* *Chinh Xu* là Trường Chinh tức Đặng Xuân Khu (Xuân+Khu=Xu) và cũng là đồng chinh, đồng xu, hai đơn vị rẻ rúng và nhỏ thấp nhất trong khối tiền tệ thời Đông Dương Pháp thuộc]

Giáo sư Huỳnh Sanh Thông rút ra từ trong tập thơ bài, thứ 112 trong *"Những Ghi Chép Vụn Vặt"*, một cái đầu đề rất văn chương là *"Hoa Địa Ngục"*. Tôi đã nói ở phần trên rằng việc dịch một số những bài thơ này sang Anh ngữ là một việc đáng ca ngợi và tôi phải nói thêm rằng khó có thể có một bản dịch hay hơn bản của giáo sư Huỳnh. Tuy nhiên, tôi không đồng ý với cái tên sách mặc dù trích ra từ thủ bút của tác giả, trước hết vì trong tiếng Anh, *Flowers from Hell* tự nhiên nhắc đến tập thơ của Baudelaire, và nhờ thế tôi biết rằng nội dung thơ của nhà thi sĩ Pháp này là một tâm trạng buồn nản chán chường trong những cận bã của một cuộc đời đã thấy sự giả dối của các giá trị tinh thần cũ kỹ. Baudelaire là thi sĩ đầu tiên và lớn nhất của thế hệ *"thi sĩ bị nguyên rủa"* (*les poètes damnés*) của Âu Tây. Còn thi sĩ vô danh của chúng ta tuy đau khổ gấp vạn lần nhưng không chán nản, tuy đã thất bại cay đắng nhưng ý chí và lòng tin vẫn vững như sắt thép:

Đang đầy tôi trong rình...

... tôi hóa thành người săn bắn,

Đang chìm tôi xuống bể...

... tôi hóa thành người thợ lặn,

Đang vui tôi trong đất nâu...

... tôi hóa thành người thợ mỏ

và đào lên quặng quý từng kho

*Không phải (quặng *) kim cương hay quặng vàng
chế đồ nữ trang xinh nhỏ*

Mà quặng Uranium chế bom nguyên tử

(Chữ *quặng ** có lẽ đã chép thừa)

Ta vững tin Đất Trời kia chẳng phụ

Công đất vun bồi nuôi dưỡng thân ta

Trong đêm cùng vùng nhiệt đới bao la

Trái lửa của ta sẽ bùng lên vạn ánh.

Thi sĩ không tên không phải chỉ là thi sĩ. Tập thơ không tên không phải chỉ là những bông hoa. Cho nên tôi nghĩ rằng *"Hoa Địa Ngục"* không dùng đề sách được, vì đẹp quá, thơ quá, với một chút lãng mạn không thích hợp và một ý nghĩa không đúng khi bị tách rời khỏi đồng văn. Tách rời thành một đầu đề, *"Hoa-Địa-Ngục"* hàm ý rằng *"Địa ngục vẫn còn nở hoa"*, như thơ của Pasternak còn đâm bông trên đất Liên Xô, thơ Thanh Tâm Tuyền còn mọc ở ngục tù cộng sản

với lời đẹp, ý hay, sâu đậm tình người và chứa chan thương nhớ. Đại khái cũng như *"Hoa Xuyên Tuyết"*, một cuốn văn xuôi để rao hàng chính trị mới xuất bản gần đây, mà chính tác giả đã đặt tên với rất nhiều kiêu ngạo, để nói rằng trên mảnh đất lạnh lẽo không còn một cọng cỏ sống, đã có một bông hoa trời lên được trên mặt tuyết là ta đây; nhưng một con én, con én thực trước mùa, không thể làm nổi được mùa xuân, thì một bông hoa xuyên tuyết, mà lại là hoa giấy, báo hiệu được cái gì? Rằng tuyết không bao giờ tan vì có một bông hoa đã mọc chồi lên, nhưng đến ngày mặt trời của mùa xuân trở lại và sưởi ấm mặt đất, tuyết đã tan hết thì bông hoa xuyên tuyết quý đồng vừa qua, nếu còn, sẽ vẫn chỉ là một bông cỏ dại không khác gì những giống cỏ đã bị tuyết chìm trong đất đóng băng.

Tôi ghi nhận sự nghiệp và công trình của giáo sư Huỳnh Sanh Thông nhưng nêu lên ở đây những nghi ngờ của tôi về sự xác đáng của đầu đề mà giáo sư Huỳnh đã đặt cho tập thơ không tên. Ông Huỳnh cũng như ngàn vạn độc giả đầu tiên của tập thơ, đã không thấy ngay cái bản chất của nó, nên đã chỉ nhìn thấy rằng đây là một bó hoa có hương sắc không thường nhưng cũng chỉ là một bó hoa. Nhưng thơ và hoa trong tập này là những hình thức trá ngụy, như chính tác giả đã chỉ cho ta thấy một cách minh bạch, rõ như ban ngày:

Tìm với óc căng lên vì động lực

Đẩy vùn thơ từ đau khổ chồi ra

Những vùn thơ CÓ HÌNH DẠNG LÀ HOA

SONG SỨC PHÁ VẠN LẦN HƠN TRÁI PHÁ.

Đây không phải là văn chương hay mỹ từ. Đây là sự thực, và sự thực còn cao thâm và mãnh liệt hơn thế nữa như tôi sẽ nói. Vì vậy tôi nghĩ rằng chữ *Hoa* trong *"Hoa Địa Ngục"* không phải là một ẩn dụ đẹp đáng thú vị và hài lòng.

Còn một đầu đề thứ ba nữa đã được dùng để đội lên tập thơ, là *"Tiếng Vọng Từ Đáy Vực"* trong bản in của ông Nguyễn Hữu Hiệu. Đầu đề này là một khôn khéo vì ông Hiệu đã rút ra từ nguyên văn của tác giả trong bài 114 trong phần *"Những Ghi Chép Vụn Vặt"*

Trong muôn ngàn tiếng muốn tìm ra

Tiếng nào thiết tha

Tiếng nào trung thực

Hãy lắng nghe tiếng vọng từ đáy vực.

Đầu đề được lọc ra có một âm hưởng hoang vu bí ẩn vì sự láy lại của cặp âm vị *t-v* (tiếng vọng)

(từ [đáy] vực) được mạnh thêm với sự láy lại của cặp thanh vị (sắc-nặng) huyền (sắc-nặng), nhưng đây mới chỉ là âm điệu trong thơ. Tôi nghĩ rằng chính ông Hiệu có lẽ cũng không ngờ bài thơ “vực” này lại chính là cái chìa khóa để mở cửa cái kho tàng dấu kín bên trong, mà tác giả muốn dành riêng cho các tri âm, chủ yếu là đồng chí. Nay tôi mạo muội giăng ra cho rõ.

Tiếng Vọng Từ Đáy Vực là tổng cộng tất cả các bài thơ trong tập. *Tiếng Vọng* không phải là *tiếng vang*, mà là tiếng gọi, dội lên trong cảnh vật và đã bị cảnh vật làm biến giọng tuy nghe vẫn còn rõ tiếng. *Tiếng vang*, không bắt buộc phải có nghĩa, và cũng không bắt buộc phải là tiếng người; một tiếng trống, một tiếng kêu ú-u khi đập vào một thành tường hay một vách núi và phản chiếu lại cũng ú-u hay tùng-tùng, chỉ hơi nhụt hơn, cùn hơn là tiếng vang. *Tiếng vang*, nghĩa bóng, có thể là sự rung động trong lòng người gây nên bởi một hành động mạnh mẽ quyết liệt, như khi ta nói “trái nổ của Phạm Hồng Thái đã gây nên một tiếng vang lớn trong các đoàn thể cách mạng đương thời”. Trong cả hai trường hợp, không phải là *tiếng vọng*. *Văng-văng*, một từ đồng tộc, nhưng âm thanh đệ nhị cấp này còn mơ hồ hơn nữa, xa xôi hơn nữa (*Văng-văng tai nghe tiếng khóc chồng / Nín đi kéo thẹn với non sông* – Thơ Hồ Xuân Hương).

Tiếng gọi này vọng lên từ *đáy vực* tức là từ chỗ sâu nhất của một vùng đất trũng. *Vực* đã sâu rồi, *đáy vực* là chỗ thăm thẳm tận cùng của vực sâu. Xin đọc giả ghi nhớ chữ *đáy* này: nó đồng tộc với *đế*, là “phần dưới cùng của một vật nhân tạo”, và được thấy trong những từ ngữ như *đáy bể* [mò kim], *đáy nước* (*chìm đáy nước cá lừ dừ lặn*, Thơ Nguyễn Gia Thiều), *sóng đáy* “làn sóng dưới lòng bể, lòng sông”, *gió đáy* “luồng sóng thấp nhất và sâu nhất của một thung lũng hay một vực đất”. Lại có những cách nói ẩn dụ, *đáy lòng*, *đáy tầng xã hội*, *đáy tầng lịch sử*...

Đáy vực trong câu thơ trên cũng không theo nghĩa đen, mà được dùng như một ẩn dụ với nghĩa bóng, là nơi cực khổ lắm than, không thể tưởng tượng ra một nơi cùng cực hơn nữa; cũng như thế ta nói “*tầng thứ chín của địa ngục*”, nhưng là địa ngục trong cõi nhân sinh; hay theo nhân tuyến của thi sĩ Dante Alighieri: “*Vòng địa ngục thứ 13*”. Cách hiểu này có thể đã gần đúng ý của tác giả, và nếu tôi không lầm thì giáo sư Huỳnh Sanh Thông cũng nghĩ như thế. Chính tôi cũng

muốn chỉ hiểu có vậy thôi.

Nhưng có một cái gì của tuổi trẻ hai mươi trong người tôi nổi lên và cãi lại rằng **Không**, không phải chỉ có thế. *Đáy vực* dĩ nhiên là *đáy vực*, nơi ngự trị của tối tăm đau khổ và tàn ác triền miên, nơi mà mặt trời và hi vọng không bao giờ chiếu tới. Nhưng *đáy vực* cũng là *Đáy Vực*, là Đ.V., tức là **Đại Việt**. *Đáy vực* không phải chỉ là khe sâu thăm thẳm của Hoàng Liên Sơn hay những lạch nước vằng vặc cay đắng của Sơn La, Vạn Bú, *đáy vực* là toàn cõi núi sông gấm vóc uy nghiêm của nước *Đại Việt* mà Cộng Sản đã biến thành một nhà tù không bờ không mái, không cơm áo, không tình thương, mà toàn dân bị cưỡng bách phải bốc thơm là thiên đường trên trái đất. Ôi!

Cái thiên đường dối khổ miền man

Toàn giết chóc tù lao dối trá.

Lại xin các quý độc giả ghi nhớ lấy cái *đáy vực* mà lịch sử bốn ngàn năm xưa vẫn gọi là **Đại Việt**.

Khi *đáy vực* là *đáy vực*, thì *tiếng vọng* mà người khách qua đường nghe thấy có thể là của một người.

Nhưng khi *đáy vực* là toàn cõi **Đại Việt**, thì *tiếng vọng* kia là của toàn dân, của cái đại khối Quốc Dân Việt đang thoi thóp trong lòng vực thẳm; là của Lịch Sử, của dòng lịch sử mà các vua Hùng đã dựng lên và quốc dân Việt đã đem xương máu dưới sự lãnh đạo của Lý Thường Kiệt, Trần Quốc Tuấn, Lê Lợi, Nguyễn Trãi, Nguyễn Huệ để gìn giữ đắp bồi, và bọn cộng sản bán mình cho sách lược của Tàu, Nga, đang đây xéo cưỡng hiếp. Khi ấy có ai là người Việt mà dám nhận chỉ là khách qua đường?

Này người bạn hữu tâm, hãy lắng nghe cho rõ:

Trong muôn ngàn tiếng, muốn tìm ra

Tiếng nào thiết tha

Tiếng nào trung thực

Hãy lắng nghe tiếng vọng từ đáy vực.

(Để ý đến dấu **phẩy** trong câu đầu, không bản in nào có, và phải đặt vào thì câu mới rõ nghĩa)

Tiếng vọng ấy là muôn ngàn tiếng bị cầm tù, bị cùm xích, bị bỏ đói từ ngàn vạn người dân Việt thốt ra, và đã kết tinh lại trong tiếng thơ của thi sĩ không tên. Thi sĩ đến đây vẫn còn là thi sĩ không tên, vì là bách tính, trăm họ và trăm tên; không tên, là vì đã bỏ cái tên của mình đi để hoàn toàn là một người Việt Nam của thế hệ; không tên, là vì đã hiểu rằng trong cuộc chiến tối hậu sắp tới để tận diệt những tàn tích cuối cùng đội danh Việt Nam của Cộng Sản Quốc Tế, tất cả

các người chiến đấu cho Chính Nghĩa đều là những vô danh thị, lính vô danh, dân vô danh và người vô danh.

Muôn ngàn tiếng than khóc, rên la, chửi rủa, kêu gọi ấy không phải chỉ thuần một giọng. Người hữu tâm, kẻ tri âm phải hiểu ra, phải biết **phân biệt**. Bằng cách nào? Bằng cách lắng nghe, yên lặng tâm ý để nghe, nghe không phải bằng tai mà bằng trái tim. Hãy nghe để mà thấy rõ:

Tiếng nào thiết tha

Tiếng nào trung thực;

Cho tới ngày hôm nay, tất cả mọi người và quốc tế đều đã nghe, và nghe thấy, những tiếng **thiết tha**. Những tiếng khóc than thương cảm mà Ôn Như Hầu Nguyễn Gia Thiều đã nói đến bằng những câu thơ tuyệt diệu và cao quý của *Cung oán ngâm khúc*:

Khóc vì nỗi thiết tha sự thế

Ai bày trò bãi bể nương dâu

Trắng răng đến thừa bạc dâu

Tử sinh kinh cụ làm nau mấy lần.

những tiếng thiết tha cực cần tục tĩu, nhưng mà đau khổ gấp ngàn lần mà thi sĩ không tên viết ra trên đất Việt của ngày nay một cách hiện thực siêu xã hội chủ nghĩa

... tiếng cuộc đời nức nở

Tiếng của nhà giam ngòm đen khép mở

Tiếng khô khè hai lá phổi hang sơ

Tiếng đất vui đổ xuống lấp niềm mơ

Tiếng khai quật cuộc đào lên nỗi nhớ

Tiếng rưng lạnh đổ vào nhau khổ sở

Tiếng dả dây dối lép bộp bộp quơ

Tiếng tìm buồn thôi thóp đập bơ vơ

Tiếng bất lực trước muôn ngàn sụp lở

Toàn tiếng của cuộc đời sống dở

Và chết thời cũng dở, phải đau thơ!

Nhưng này anh bạn hữu tâm, anh có nghe thấy bên cạnh và bên trong những lời thiết tha buộc tội ấy, những lời **trung-thực** được gửi ra cho anh trong tập thơ không tên?

Nếu anh có nghe thấy, nếu anh đã nghe thấy, thì anh phải hiểu tại sao tập thơ không có tên, tại sao tác giả không thể để tên. Tại sao Đảng và Nhà Nước phải có cả một chiến dịch để dựng ra như thực một "thi hào" đội mũ đeo kính có tiểu sử tấp nham nhưng đầy đủ chi tiết; để đứng ra nhận lãnh mấy cái giải quốc tế văn chương trong khi chờ đợi một giải Nô-ben thơm phức? Và tại sao ở khởi điểm của vụ án văn chương cuối thiên niên kỷ thứ nhì này, có một mạng người đã tình

nguyên chết bởi cực hình?

Bởi vì tập thơ này không phải chỉ là thơ;

Bởi vì không như bộ *Quần Đảo Gulăgô* của Soljenitsin, tập thơ này không kể với đầy đủ chi tiết và danh xưng những dã man phi nhân của chế độ ngục tù xã hội chủ nghĩa, tập thơ này không hoàn toàn chỉ là một bản cáo trạng trước Trời, Đất và lương tâm nhân loại;

Bởi vì không như thơ của nữ thi sĩ Nga Anna Akhmatova đã kể ra trong hơn 700 bài thơ đẹp nào nuốt những đau đớn khổ nhục của kiếp người, mất hết hi vọng và mòn mỏi cả đến sự thất vọng trong đời sống xã hội chủ nghĩa, tập thơ Việt Nam không phải là một tiếng khóc hay một bài văn tụng niệm vong linh, nhớ thương những người đã khuất.

Tập thơ không tên là một tiếng than dài cho kiếp người trong chế độ cộng sản; là một lời khóc dân tộc điêu linh; là một câu nguyện rửa những kẻ mặt cán bộ nhưng lòng là thú dữ, gian manh, tàn ác, dễ tiện, dựa thế-lực của Đảng để cướp đầu bóp cổ dân đen, không kể là đàn bà, ông lão hay hàng con cháu mới lên bảy lên tám; là một bài văn hạch tội bọn lãnh tụ cộng sản bán nước hại dân, phi nhân phi nghĩa; là một khúc *Đoạn Trường Tân Thanh* cho một dân tộc hiền hòa, anh dũng không may mắc phải oan khiên.

Nhưng tập thơ chủ yếu là một **tuyên ngôn** và một **mật lệnh**. Tuyên ngôn trước kẻ thù. Mật lệnh cho các đồng chí. Đó là những lời **trung thực**, phải phân biệt với những lời thiết tha, trong tập thơ không đầu đề của nhà cách mệnh thi sĩ.

* * *

Tuyên ngôn trước hết là kể tội. *Bình Ngô Đại Cáo*, dưới ngọn bút thần của Nguyễn Trãi, ghi vào trong sử xanh cho quốc dân muôn đời thấy rõ những tội ác của loài nghịch tặc, những tội ác mà trời không dung đất không tha, nhiều và sâu trúc rùng không ghi hết tội, nước bể không rửa sạch mùi.

Trước thềm của thiên niên kỷ thứ ba, những độc ác và dơ bẩn của Cộng Việt còn thâm sâu và hệ thống gấp ngàn lần những trò trẻ con "lên rừng đào mỏ, xuống bể vớt châu, hố bẫy hươu đen, lưới dò chim sẻ" của quan quân nhà Minh.

Tôi không trở lại những vấn đề mà chỉ viết ra cũng muốn bề quần ngồi bút. Rừng Việt Nam

nay đã bán rẻ cho nước Phù Tang mới hôm qua còn bị gọi là bọn “giặc lùn”, để không còn giấy bút mà tội trạng sợ có thể bị kê khai, mặc cho nước lủ và lụt sẽ tàn phá mùa màng và sinh mệnh của đồng bào ruột thịt, trong cả trăm năm sắp tới. Đất đai và vị trí chiến lược của quần đảo Trường Sa mà các đời trước đã mỗi công phòng vệ nay đã chính thức được dâng cho nước Tàu, kẻ thù truyền thống của dân An Nam, để chạy cái tội đã theo Nga, bất kể rằng trong tương lai đây có thể là những chồi canh hải phận và là những rốn dầu hỏa ngoài khơi của đất nước.

Đối với nhân dân thì số mệnh không được coi là bằng một khúc dồi chó, còn tự do và hạnh phúc chỉ là những tội bại hủ lậu của thời phong kiến mà cách mệnh đã chôn sâu. Đàn bà, trẻ con, ông già bà cả, tất cả phải đồng đều thi đua lao động ăn sắn, miếng gào to hoan hô đả đảo theo loa. Ngục tù và trại tập trung mọc ra trên khắp các nẻo đường để tuyển lao công chung thân không lương, đồng thời là những công trường sản xuất nô lệ của chế độ. Còn học đường chỉ là để trao cho tuổi trẻ những hiểu biết căn bản để phục vụ cấp trên đúng theo chỉ thị và đào luyện những công dân có đạo đức cách mệnh chửi cha tố mẹ. Các đồng bào ở các miền rừng núi cũng được chiếu cố kỹ lưỡng. Chân dung mấy gã râu xồm, râu dê, và có một thời một anh lợn ỉ (cả diện mạo lẫn lòng ruột) “*thịt ùn lên mặt, mặt hai ba cầm*” được rước vào bản để hạ bệ các vật tổ và thần bản cũ xưa, gọi là đem văn minh soi sáng man di, kẻ nào chống đối đều được phát cho cái áo sọc và đưa đến ở một trại tù

Ngục tù dựng gập không vợ xuể

Vạn ức Muồng Mèo Thái Thổ Kinh.

Kể tội là mào đầu. Sau cái mào đầu thiết tha đau xót, Tuyên Ngôn nói đến cái lẽ tử-sinh. Vì sao tranh đấu? Vì cái gì tranh đấu. Cái lẽ tất thắng và vạn thắng của cuộc tranh đấu. Nhưng cuộc tranh đấu cam go còn đòi hỏi nhiều đau khổ. Những đau khổ quá khứ hun đúc lòng người. Một thất bại trong quá khứ vì bội nghĩa, vong ân

Cớ lưỡi dao găm sâu cắm tâm tình,
và

Đau đớn lắm, cái lầm to thế kỷ

Sử sách ngàn đời còn mãi khắc ghi

Mấy chục năm trời xương máu đổ đi

Thủ hồi dân đen thu được những gì

Ngoài một số từ lừa mị kẻ ngu si

Nhưng cách mệnh chỉ ngừng lại một phút vì thời cơ không thuận lợi. Nay đã đến lúc rồi, cách mệnh lại phải bùng lên

Tôi xiết rên quần quai tự tìm đường

Dù có phải bồi thường bằng xương thịt

vì nhân dân bị dây xéo như những đám cỏ lau, cũng đã phản tỉnh

Chính đám sậy lau

Sẽ thiêu tất lũ bay thành tro xám

.....

Bay có hay sậy lau gặp lửa

Còn bùng to hơn cả dê da

Những con người chỉ có xương da

Sức bật lật nhào, tung hết.

Giờ tối hậu đã đến. Phải bỏ đi hết để vào cuộc chiến cuối cùng, cuộc chiến sinh tử “*để lấy lại giang san*”, để chấm dứt đói rét, ngục tù, giết chóc, đau khổ, lầm than, bệnh hoạn và tử nhục, để con người lại có thể sống làm người, trong nhân phẩm và tự do, để vợ chồng cha con, đồng bào lại có thể đoàn viên trong tình thương nỗi nhớ, để cho đàn trẻ biết lại *sự đầm ấm của gia đình*, thế nào là mẹ hiền, là em thảo, là sự gìn giữ gia cương của cha ông, là *ước mơ và thơ mộng*, là *tình người và riêng tư*, và sau cùng, để

... có thể đào lên khôi phục

Giá trị con người, phong tục, thi ca.

Con đường chiến đấu được vạch ra có hai giai đoạn. Giai đoạn đầu là lúc mà chuyên chính còn mạnh và toàn dân còn chìm trong cái lầm của thế kỷ:

... cái lầm to uống phí cả cuộc đời

Là đã ngốc, nghe và tin cộng sản

tối tăm và độc ác bao trùm trời đất Việt Nam:

... Của đời muôn ngã chen

Lao tù chêm thêm then.

Người thương dân yêu nước phải hiểu thời cơ và tìm đường trốn tránh, vì nghĩa vụ lớn nhất lúc ấy là phải sống còn và đừng bị lọt vào tay kẻ thù:

Trôi về đâu những năm buồn thảng nản

Sắt thép chập chùng in bóng cô đơn

Đường ta đi thăm thẳm non ngàn

Tim óc tan hoang hoang hôn rừng rợn

Sự sống mỗi mòn nhưng vẫn sống

Sống ngấm ngấm kiên nhẫn trong tôi

Mặc tiếng chuông tuyệt vọng đổ hồi

Mặc thân chết vờn quanh bảo động.

Dầu trên đường có gặp gỡ nhau cũng phải ngoảnh mặt đi và đừng dừng bước

Máu lệ mờ hôi rớt rã

Đi về, ai nhận ra ai

.....

Mắt ngà sắc vàng, da sắc xám

Đi về, ai nhận ra ai

Người lãnh đạo, mang trong tâm những “giấc mộng cao vời”, cũng phải tự chìm vào đáy nước, hoặc lặng trôi trong đêm tối không biết đến đâu mới được nghỉ chân:

Ôi tiếp tới nước triều dâng vất vã,

*Con tàu run chưa tiến đã chờn lui **

(* phải chăng là thời chiến khu Nga My bị bao vây và phải giải tán?)

Đành một mai nơi đáy nước rêu vùi

Làm chỗ ở cho tôm, sò, ốc cá.

Tôi đã biết những đêm dài dòng dã

Con tàu cam trôi giữa đám trắng sao

Biết dừng đâu, không bóng hải cảng nào

Ra tín hiệu đón con tàu buồn bã.

Tất cả những người đồng chí hướng phải tản mát và lặn sâu, không còn ai biết ai đâu

Ai mất, ai còn, ai lặn lội

Tìm trong ký ức xa xôi.

Người lãnh đạo cũng không hơn gì trong sự cơ hàn, trong cảnh tịch hoang, lòng nặng trĩu những ưu tư, thương nhớ

Tôi đã biết những bình minh dới lá

Biển sang màu loang tím của chiều hoang

Con tàu đi, sức kiệt, lệ dòng hàng

Thương xót những mảnh tàu trôi vụn ngả.

Tất cả các người yêu nước, biết thế giặc còn quá mạnh dưới chiêu bài Kháng Chiến chống thực dân, phải tìm đường sống trong sự nhẫn nhục khôn ngoan, với khoai sắn và trại tù mà lính đầy ngập cả non sông.

Nhưng trong cuộc đời trốn tránh ẩn nấp, kể cả những lúc sa cơ phải vào nơi tù tội với tra khảo và đòn thù, người cách mệnh luôn luôn phải giữ tinh người – biểu tượng là nước mắt:

Nước mắt rão trên má là khi

Nó tưới mát mảnh hồn héo hắt

Trái tim ta trong giòng nước mắt

Ngọc trai trong giếng nước diệu kỳ

Trong muôn giòng trái đất tuôn đi

Giòng trong nhất là giòng nước mắt

Người cách mệnh cũng phải toàn vẹn lòng tin và giữ tâm tư sáng suốt

Cuộc chiến đấu này chưa phân thắng phụ

Ta vẫn còn đây và sắt thép còn kia

Chết chóc thăm câm, cốt nhục chia lìa

Ta vẫn SỐNG và không hề lẩn lú

Ta muốn nói với loài dã thú

*Khúc khải hoàn ta sẽ hát thiên thu **

(* Ý nói ta sẽ thắng và chính nghĩa của ta sẽ sáng chói ngàn năm)

Một điều quan trọng là sau cuộc thất bại lớn, phải dám nghi ngờ và xét lại toàn bộ tư tưởng của ta. Riêng người lãnh đạo đã làm việc ấy, nhưng vẫn thấy rằng ít nhất là trong đại cương và với những biến đổi do sự đụng chạm với thực tế và thực tại đưa lại (vọng về từ *Vách Đá*) chủ thuyết và chủ trương xưa vẫn đúng

Đàn lòng nay dây đứt lại chùng

Âm hưởng năm xưa vẫn còn lừng tưng

Vì những bản tình ca vùng đại

Vách đá vọng về rời rụng tàn hung

Mà tim óc tôi vẫn thấy đẹp vô cùng

Nhưng với con người hành động, tư tưởng không thoát ra khỏi tâm trí và không truyền bá ra được thì vẫn chưa là tư tưởng sống. Trong hoàn cảnh còn bị bao vây và đàn áp bởi cả bộ máy chuyên chính tàn bạo và tinh vi mà Đảng (Cộng Sản) đã bủa ra bốn phương tám hướng để cầm tù tư tưởng, thì đừng vọng động nghĩ đến chuyện kết nạp đồng chí (*xây cầu bắc cống*). Mà luôn luôn phải tìm những ngôn ngữ bí ẩn, những đường giao thông kín để tư tưởng có lối ra thoát trùng vi

Từ tư tưởng bước sang hành động

Phải có cầu NGÔN NGỮ giao thông

Trên giòng sông chuyên chính mệnh mông

Đường nghĩ chuyện xây cầu bắc cống.

Song ngôn ngữ ngày đêm vẫn sống

Âm thầm đưa tư tưởng sang sông

Qua muôn trùng hệ thống xiềng gông

Đảng ra sức dựng thay cầu cống

Thoát khỏi dẫu là tư tưởng sống

Sẽ có ngày tạo những kỳ công.

THƠ là một ngôn ngữ mà thi sĩ, hay nhà cách mệnh vô danh tin một cách hầu như tuyệt đối vô biên. Các nhà quân sự hay chính trị thuần túy — trong đó không có Churchill, de Gaulle, Napoléon, César, và dĩ nhiên cũng không có Lý Thường Kiệt, Trần Hưng Đạo, Nguyễn Trãi, Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh — có thể cho sự tin tưởng ở văn thơ này là một sự mềm yếu. Đó là một sự thiếu cận mà Đông Phương tinh thần, từ Khương Tử Nha đến Tôn Tử, Ngô Khởi, Nhạc Phi gọi bằng danh từ khinh thị là *vô biên* hay *vũ phu*.

* * *

Thi sĩ vô danh yêu thơ từ khi tuổi còn nhỏ, yêu thơ như người ta yêu một người yêu như thuân và hiểu mình và gắn bó với mình trong chí hướng và cuộc đời

*Tôi lấy Thơ thuở còn đi học
Buổi gặp nhau đầu Thơ đã biết tôi yêu
Thơ của tôi hồi ấy đẹp như Kiều
Lộng lẫy như Tần cung nữ*

.....
*Thơ thường buồn, Thơ cũng như tôi
Chỉ có bạn là Mơ với Mộng*

.....
*Đám cưới chúng tôi, một đám cưới tình
Chỉ có Mộng Mơ phù rêu phù rế.*

Tôi không lú lẫn và không lạc đề kể lại những lời tâm sự này của nhà cách mệnh vô danh, thừa độc giả không-tên đang đọc tôi. Thử nghĩ lại xem ở trong thời 45, 46, trong số những người cầm đầu các đảng cách mệnh, có ai là người yêu thơ, ai là người làm thơ. Chỉ có một người này. Và một người nữa, cũng có thơ được truyền tụng, nhưng là thơ thuổng, thơ ăn cắp, trong một vụ án văn chương nữa mà sự kiện làm điểm nhục cho văn chương và lịch sử Việt Nam giữa một thời đã quá nhiều chuyện thương tâm song song với những sự hùng tráng. Đó là vụ Hồ Chí Minh nhận vợ tập *Ngục Trung Nhật Ký* của một người Trung Hoa, sau khi mạo nhận mình chính là Nguyễn Ái Quốc, tác giả cuốn *Le Procès de la Colonisation Française (Bản Án Chế Độ Thực Dân Pháp)*, mà giới cách mệnh lưu vong ở Paris trong thời Thế Giới Đại Chiến 1914-1918 đều biết là của Luật Sư Phan Văn Trường đã viết ra với sự cộng tác của Tây Hồ Phan Chu Trinh. Vụ *Ngục Trung Nhật Ký* đã được Giáo Sư Lê Hữu Mục trình bày và phân tích với đầy đủ bằng chứng. Còn vụ *Le Procès* thì ông Trần Lê, tác giả ẩn danh (lại ẩn danh!) của cuốn *Làm Gì* đã kể lại cùng với mấy vụ đạo tặc nữa của Hồ Chí Minh.

Nhà cách mệnh vô danh, tác giả của tập thơ vô đề, nhận rằng ông đã làm thơ với những mộng-mơ của thời niên thiếu. Những mộng mơ này không phải là những mộng mơ của các ông Thế Lữ, Xuân Diệu và Huy Cận cũng trong thời đó. Đối với người cách mệnh trong buổi chiều tàn của các Đế Quốc kỹ nghệ Âu Tây thì mộng gì, mơ gì, nếu không là mơ Độc Lập, mộng Dân Chủ, mơ và mộng một cuộc đời mới cho Quốc Dân Việt Nam để khơi lại một dòng lịch sử đã bị đứt đoạn?

*Tôi vẫn mơ hoài một giấc mơ
Giấc mơ không biết tự bao giờ
Có khi từ thuở lòng cay đắng
Sớm biết đời tan bóng đợi chờ.*
Sau khi thất bại lần đầu,
*Tôi thao thức nhiều đêm không thể ngủ
Chỉ vì tôi còn sót ở trong tim
Chút ước mơ và thực tế kẹp kìm
Ray rủa trên miên, tẩy sừng thành mủ*
thương và lo cho những đồng chí đảng viên đã một sớm một chiều phải chịu cảnh gầy đàn tai nghe, nhưng vẫn giữ vẹn tiết trung với lý tưởng
*Ai đếm đêm dài thao thức
Trời cùng năm tháng qua trôi
Thương những con thuyền mang kỷ ức
Đi về sông nước xa xôi*
tác giả chỉ còn có giấc mơ cũ và sự gắn bó cùng thơ

*Bước theo nỗi buồn vĩnh biệt niềm vui,
Hành trang có mồ hôi đất bụi,
Chút tiền vốn, Thơ và Mơ - Nhấn túi.*
Từ đó, "từ buổi mộng mơ hóa thành ngu xuẩn" vì Đảng tàn ác đã chuyên chế khắp non sông, thi sĩ chỉ có nhưng vẫn có...

(tôi) vẫn có những đêm dài thức trắng
tạo văn thơ câm lặng, anh ơi
và từ đây Thơ không còn là thơ như buổi trước "đẹp như Kiều và lộng lẫy như Tần cung nữ", Thơ nay đã "xanh gầy" vì "buồn đau hờn giận" vì "dọn nhà ra khỏi cung Mây", "Thơ chịu âm thầm chung thủy" khi thi sĩ chỉ còn những tiếng "cục cằn", "tục tiu", "đắng cay" những lúc một mình với Thơ.

Thơ đã vào cuộc đấu tranh bên thi sĩ cùng thi sĩ, với toàn tâm và toàn tiếng,

(nó) *thật như tù, như đói, như đau thương
Thơ của tôi chỉ để dân thường
nhìn thấy hết tim đen phường quý đỏ.*

Thi sĩ không phải chỉ biết có thơ của mình - Tin tưởng ở sức mạnh vô biên của thơ trong cuộc đời và cuộc đấu tranh, thi sĩ gọi các nhà thơ vào cuộc:

*Trước mắt nhà thơ
Vạn vật tỏ mờ ảo thực
Vũng nước ổ gà cũng hóa đại dương
Bác phu xe lưng gập xuống đường
Cũng nhỏ cũng to chẳng khác gì các đế vương
lừng danh sách sử*

Và đây là việc thứ nhất, phi thường và mãnh liệt, ở trong khả năng của thơ

*Nhà thơ có khả năng biến chiếc diều cày
thành bát tử*

Biển dầm cầm quyền nghiêng ngả non sông

Thành lũy hề lỗ nhố lông bông

như những tấn tuồng Bác Mao Đồng Trác,
chuyện tích *Bác Hồ Tới Thăm Thiếu Nhi* (khăn
đỏ cổ cò) và tuồng

Bác Hồ rồi lại Bác Tôn

Cả hai đều thích ôm hôn nhi đồng

Nước da hai bác màu hồng

Nước da các cháu nhi đồng màu xanh

Giữa hai cái mặt bành bành

Những khăn quàng đỏ bay quanh cổ cò.

Một việc khác trao cho thơ, là kể lại những tội
ác của cộng sản, những tội ác ghê tởm, kinh
hoàng, những tội ác muôn mặt mà thời phong
kiến, thời chiến quốc hay cả thời thực dân vừa
qua cũng không bao giờ biết tới những tội ác
không bút nào tả được cho tất cả các hạng người,
tuổi trẻ, bà già, ông lão, trẻ con, phụ nữ, sinh
viên, công nhân, trí thức, những tội ác chà đạp
lên tự do, lên tình người, lên nghệ thuật, lên văn
hóa, lên đạo lý

Khi tổ quốc đen sì

*Ta làm sao dám nghĩ **

Phải cân nhắc nghĩ suy

Phải quan sát chép ghi

Những tội ác cực kỳ

Mà cộng sản vùng phi

Và xảo quyết dẫu đi

Trước con mắt hoài nghi

Của con người thế kỷ

(*nghĩ, không phải nghĩ. Trong câu 3, đúng là nghĩ)

Bất nghĩa, bất nhân, bất tín, bất tài

Vô sỉ, vô luân, vô loài, vô lại

Quân cộng sản phải khừ trừ chúng mãi

Câu lấy cuộc đời hiện tại, tương lai.

Nhà thi sĩ cách mệnh vô danh tin ở thơ và biết
cả trăm ngàn những nhà thơ đã sĩ vả và nhạo
báng bọn cầm quyền cộng sản trong thời ngu tối
mông muội của nước Việt Nam, nhưng

... những nhà thơ loại này chỉ có

Hai bàn tay KHÔNG

MÀ CÁNH SẮT TỰ DO

XÔNG TỚI NHÀ KHÓA LẠI

Thế giới muốn gặp những nhà thơ loại này

Xin mời vào các trại

Tập trung rừng rợn trên rừng

Các nhà thơ sẽ đọc cho nghe

Những lời thơ

Mà chẳng phải là tráng sĩ Kinh Kha

tóc kia cũng dựng

*Hất tung * chiếc mũ vàng sao lấp lánh trên rừng*

(*tung, không phải tung)

Mỗi lời thơ rợn người kia là những lời mà tác
động là làm cho mỗi người, đầu nhỏ bé yếu ớt
đến đâu cũng phải thành một Kinh Kha dũng sĩ
dám đơn phương liều mạng, sống chết với những
kẻ thù của Nhân Loại và Quốc Dân.

Đó là những công việc mà thi sĩ trao cho thơ,
vì thơ bất khuất và bất tử

Tuyệt vọng dẫu lan tràn

Hy vọng dẫu tiêu tan

Dân nước dẫu đêm dài ai oán,

THƠ VẮN ĐỎ, gông cùm trên vắn

ÂM THẨM, THẨM TÌM, KIẾN GAN

BIỂN TRÁI TIM THÀNH

*"CHIẾU YÊU KÍNH" GIÚP NHÂN GIÂN
NHẬN RÕ NGUYÊN HÌNH CỘNG SẢN.*

Nhưng làm thơ cho đến bao giờ? một người
ngớ ngẩn và sốt ruột có thể hỏi.

Chính thi sĩ cũng có khi chán nản. Tiếp theo
một mùa thu lâm lẩn là cả một đông dài, lạnh
lẽo, tối tăm, buồn thảm, tù đày, mà ngày này qua
ngày khác, mỗi mòn hết một tuổi trẻ vẫn chưa
thấy ánh xuân tươi, khắp nước Việt thuần một
màu tang tóc. Mặc dẫu gần như vô vọng, nhưng
cuộc chiến đấu không được buông xuôi:

Thế lực đỏ, phải đồng tâm đập nát

Để nó hoành hành, họa lớn sẽ lan nhanh

Nhưng không thể dùng bom A bom H

Phá nát địa cầu vì một lũ gian manh

Nên PHẢI VIẾT,

PHẢI MUÔN NGÀN KẺ VIẾT

Những tội tày đình được bưng bít tinh vi

Nếu nhân loại mọi người ĐỀU BIẾT

CỘNG SẢN LÀ GÌ, TỰ NÓ SẼ TAN ĐI

Thử sinh thành từ ấu trĩ ngu si

Sự HIẾU BIẾT sẽ là mồi hủy diệt.

Đây là một viễn kiến mà tôi phải nhận là sáng
suốt. Viết ra năm 1973, giữa lúc mà thế lực cộng
sản đang ở một cao độ đáng sợ, Hội nghị Ba Lê
kéo dài gần đến lúc hạ màn trong bóng tối của
những hành lang bên lễ phòng họp lớn đã tỏ rõ
ra sự thua sút của Hoa Kỳ mà kế hoạch độc nhất
là rút lui ổn thỏa khỏi đồng lũy Việt Nam với hai
bàn tay che kín mặt; nhưng lời thơ trên vẫn vạch
ra mạnh mẽ cái chiến lược tất thắng, vạn thắng,
Viết, muôn ngàn người cùng viết, dùng trái tim
và ngòi bút làm cái kính chiếu yêu muôn mặt,

bất cộng sản phải hiện nguyên hình là con ác quỷ phi nhân đã nhân danh lịch sử để trói nhân loại vào những thời tiền-tiền sử của các loài súc sinh nghiệp chướng. Và cái lúc mà sự thực sẽ trở lại với con người, chính là lúc mà sự hiểu biết đã được làm cho sáng tỏ lại. Cộng Sản sẽ không còn che dấu được cái thực chất của một chủ nghĩa ấu trĩ trong trí thức và nghịch lý trong tinh thần. Trên điểm này, tôi có phần đồng ý vì cũng đã viết trong cuốn sách nhỏ về *Đức Phật Giữa Chúng Ta* và nhiều nơi khác, rằng chủ nghĩa xã hội của Karl Marx (Các Mác) chỉ là một phân tích và phê bình về lúc ấu trĩ của chế độ tư bản và cũng phản ánh sự ấu trĩ ấy trong căn bản nội dung. Phương chi, cái căn bản luận lý của Marx gọi là biện chứng duy vật chỉ là một cái quái thai, lộn ngược phép biện chứng mà Hegel đã rút ra từ biện chứng pháp Phật Giáo có từ đời Nagarjuna (Long Thọ) và Dignaga. Biện chứng pháp Long Thọ bao gồm được phép luận lý khoa học (Whitehead, B. Russell, Carnap, Quine...) còn biện chứng pháp Marx bắt buộc phải ở bên lề của luận lý toán học mới. Nhưng đây là một vấn đề khác mà ta không thể phát triển ở đây.

Trước sự tấn công của thi ca, văn chương và nghệ thuật, của những ngôn ngữ từ tìm phát ra để vào những trái tim còn máu, đến một ngày nào đó

TỰ NÓI, CỘNG SẢN SẼ TAN ĐI.

Thi sĩ vô danh viết trong một bài thơ nhỏ đề năm 1969:

*Tôi tin chắc một điều
một điều TẤT YẾU
là ngày mai mặt trời sẽ chiếu
Tôi lại nghĩ một điều
một điều SẦU THÂM
là đêm tàn Cộng Sản tối tăm
sẽ có thể kéo dài HÀNG MẤY MƯƠI NĂM
và như thế sẽ buồn lắm lắm
cho kiếp người sống chẳng bao lâu.*

Lời thơ không có gì là đẹp lắm. Điều này không quan trọng. Tác giả nói ra những lời minh bạch, như văn xuôi, với những từ thông thường không gọt dũa, không ẩn dụ, không biểu tượng, không chuốt mài, những lời trung thực rằng cái họa Cộng Sản sẽ kéo dài *mấy mươi năm*.

Trong nhiều bài khác, thi sĩ nói đến “thế kỷ”, như thế là chủ nghĩa này phải tàn lụi trước khi thế kỷ tận cùng.

Có người có thể nghĩ rằng đây là những dấu

hiệu của sự thông suốt về dịch lý, về thiên văn, về thiên đạo, về những khoa học bí truyền mà mỗi đời chỉ có vài người đạt tới. Tôi không có ý kiến gì về điều này, và chỉ biết rằng từ xưa ở đời Đông Chu bên Tàu, người ta vẫn tin rằng dưới trời, thỉnh thoảng cũng có một người “*sinh nhi tri chi*”, sinh ra đã biết lẽ trời huyền vi. Cũng vẫn theo ý riêng nhỏ bé của tôi, nếu thực có những người này thì bây giờ tôi mới biết rằng có một người, đã có được cái biết ấy, mà lại dấn thân vào công cuộc cách mệnh ở một giai đoạn thống khổ nhất của nước Việt Nam như ngày nay; và nếu chính người ấy cũng thất bại trong đời chính trị thì không bao giờ ta nên nói đến triết lý của lịch sử nữa.

Tới đây mới là giai đoạn đầu của con đường hành động được đưa ra trong tập thơ. Tổ cáo, vạch trần, châm biếm, khảo sát, phân tích, thu thập những bằng chứng, tài liệu, vận dụng trí thức để tìm hiểu, giảng giải và diễn giải (*comprendre, expliquer et interpréter*) hiện tượng cộng sản và tâm lý của các quần chúng bị quyến rũ bởi lời nói và các vận động của bọn cán bộ tuyên truyền *agitprof*.

Cộng Sản tan rã thực sự không phải chỉ về văn chương phản kháng và các khảo cứu khách quan về nguồn gốc, lịch sử, tư tưởng và thực chất của Quốc Tế Cộng Sản, cũng như của các Đảng Cộng Sản tại mỗi nước. Cộng Sản đã nổ tung ra vì những mâu thuẫn bên trong của nó. Cộng Sản đã hết hơi và tàn lụi vì đã dốc toàn lực vào cuộc thi đua vô khí hủy diệt tổng đại khối và bắt đầu kế hoạch bá chủ hoàn cầu bằng sự hủy diệt tự do, công bằng, bác ái. Mặc dầu sự thực là thế, nhưng những tổ cáo của Plioucht, của Soljenitsyn, của Voslenski, của Zinoviev từ Liên Xô, tổ quốc của xã hội chủ nghĩa, và những lời thơ máu lệ của thi sĩ vô danh từ Việt Nam, nước cuối cùng được nhận là một cộng hòa xã hội chủ nghĩa, cũng đã đạt được cái kết quả lớn lao trong tâm lý của các khối người khắp năm châu bốn bể, làm cho cái mặt trái như-thực của nó hiện ra, như cái mặt trái của nguyệt cầu đã được khoa học không gian chụp thành một bản đồ lạnh lẽo không hồn.

Cộng Sản đã vỡ tan. Cộng Sản đã tàn lụi. Nhưng Cộng Sản ở nước Việt Nam vẫn còn. Nó trơ trọi, nó lẻ loi, nó nghèo khó, ương ngạnh, nó phi lý như một con gián còn sống vẫn vãnh hai cái râu lên nghi ngoe sau một cuộc hun thuốc để

tận diệt loài gián. Và nó vẫn như cũ, vẫn còn nguyên tất cả những hành động của loài gián, đi tìm một cái khe khác để chui vào, yên ổn hơn, tạo ra một ổ mới và làm công việc cũ.

Không có một người nào biết một cách nào để giải quyết cái ổ gián cuối cùng này. Người xưa nói *ném chuột sợ vỡ cái lọ cổ*. Lưu Bị cản Quan Công không cho hươi cây đao Rừng Xanh ra để chém tên giặc nước Tào Tháo cũng chỉ vì thế. Ngày nay, cái lọ còn quý giá hơn cái mạng thối tha của vua Hiến Đế nhiều. Ngày nay, cái cần phải bảo trọng là sinh mạng của người dân nước Việt Nam. Hoặc giả đánh lá bài yêu nước lúc canh tàn, hi sinh về nằm với gián để chỉ bảo cho nó biết những kỹ thuật làm giàu mới chăng? Những người ngu cho đến khi tàn lịch sử trong loài người cũng không bao giờ hết được. Trong thời Cộng Sản còn yếu ớt hèn mọn với cuộc Kháng Chiến mà dân tộc bắt phải đội trên đầu, biết bao nhà bác học và trí thức Việt Nam ở Pháp, ở Nhật đã vì lý tưởng dân tộc chạy về đầu quân, những Trần Đức Thảo, Phạm Huy Thông, Nguyễn Khắc Viện. Hãy hỏi những người ấy xem họ được giao cho những trọng trách gì, ngoài việc múa bút trong một viện khảo cổ hay một tờ báo tuyên truyền bằng ngoại ngữ với mục đích dịch vận (vận động địch quân)? Trong và sau cuộc Kháng Chiến chống Pháp, cũng cần tổ chức, cũng cần phục hồi, cũng vô vàn vấn đề kiến thiết, nhưng các văn bằng cao cấp Bách Kỹ (Polytechnique), Trung Tâm Hóa Học (Centrale), Bách Thuật Bách Nghệ, (Arts et Métiers), các thể hội viên các Hội Khoa Học Quốc Tế và Quốc Gia, và cả đến các thể đảng viên Cộng Sản Pháp, cũng xếp vào ngăn kéo. Việc cần hơn lúc đó là dấu tổ bằng đường lối cải cách ruộng đất để tiêu diệt không những giai cấp mà cả những ý nghĩ tư bản và tư sản. Thử hỏi những người muốn về vào những giờ thứ hai mươi lăm của chế độ, mà lại không phải là đảng viên một đảng Cộng Sản anh-em, có thể được cho làm cái gì? Hoặc giả tình thế đã thay đổi chăng? Có chứ, có thay đổi chứ. Hồi 1945-1954, Đảng còn nhiều khó khăn lận đận, nhưng ở thế đang lên, cả thế giới còn đang lâm cái lâm thế kỷ, đảng được cả một cánh trí thức tả phái ở các thành phần gọi là "tiến bộ" của thế giới gọi là "văn minh" kính trọng, ủng hộ, nâng đỡ. Còn ngày nay, cái hào quang trên đầu Thánh Michel giả mạo đã tắt ngóm, những ngày tàn, những giờ ngoắc ngoải đã bắt đầu. Bọn cầm

quyền còn lại của nước Việt Nam xã hội chủ nghĩa ngày đêm chỉ lo tìm xem trong nước còn có cái gì bán được thì bán nốt, đất đai, hải cảng, rừng rậm, thêm bể, cát trắng, quặng đen, Hoa kiều, nhân công và thể xác cùng trình tiết của hàng vạn gái quê ngây dại, bán hết, bán trọn, xuất khẩu lấy tiền năng và thơm của Mỹ, Nhật, Ả Rập, thu vét một chuyến cuối cùng trước khi phải trốn chạy đến một nước khác có lòng bao dung. Mai Chí Thọ hay Đỗ Mười, Võ Văn Kiệt, hay Lê Đức Anh, còn có một tên cộng sản nào trong lúc này nghĩ chuyện phục hồi nhân phẩm, tổ chức giáo dục hay phát triển đất nước mà còn có người mong nói chuyện cộng tác với loài gián?

Không biết có một người nào hay một con gián nào biết một giải pháp nào có thể giải quyết toàn vẹn vấn đề của nước Việt Nam, mà nền chuyên chính của loài gián đã làm tan hoang một ruộng trong bốn mươi tám năm nay.

Nhưng nhà thi sĩ cách mệnh vô danh đưa ra một giải pháp mà ông diễn ra ngắn ngủi trong một bài thơ có đầu đề là CÂY. CÂY là biểu tượng của người, Cây là Ông, bài thơ CÂY là một bài thuộc loại khẩu khí. Câu cuối cùng đọc:

Trong đêm cùng vùng nhiệt đới bao la

TRÁI LỬA CỦA TA

SẼ BÙNG LÊN VẠN ÁNH.

Bài thơ viết năm 1974, một năm trước khi miền Nam bỏ súng. TRÁI LỬA CỦA TA sẽ là gì, tôi không biết: Nó bùng lên vạn ánh, nghĩa là nó đánh thức lòng người, và nó sẽ mở đầu cho một thời đại mới, dân chủ, vinh quang, vạn ánh.

Tôi không biết và không nói thêm vì không muốn làm công việc tuyên truyền cho một cái gì mà tôi thực tình không biết. Và chẳng, chuyện tương lai không có chỗ cho trong một bản án văn chương.

Tác giả không tên của tập thơ không tên là AI? Tôi nghĩ rằng, theo những gì lời thơ nói và nói có phần *trung thực*, không che đậy, không ngụy trang, nhà thơ là một nhà cách mệnh có học vấn, có văn tài, có chí khí và có lòng yêu nước một cách kiên cường; nhà thơ đã tham gia cách mệnh vào khoảng Thế Chiến Thứ Hai và ở trong một tổ chức có tên là *Đại Việt* chi đó, mà có lẽ ông là người sáng lập với một căn bản tư tưởng dân tộc, dân chủ và nhân chủ; ông và đảng đã thất bại, các đảng viên ly tan mỗi người một ngã đường, một số đã bỏ sự tranh đấu, một vài người đã bội phản, nhưng ông vẫn tin rằng còn có người vẫn

trung thành với lý tưởng xưa; ông sống một cuộc đời lang bạt trốn tránh, có thể cũng đã bị bắt và cầm tù, nhưng tông tích không bao giờ bại lộ; và ông tiếp tục cuộc đấu tranh bằng những lời thơ viết trong câm lặng, nhưng không phổ biến, không *xây cầu bắc cống*, chờ đợi đến một lúc thuận tiện truyền trao tập thơ này ra khỏi nước đến những người hữu tâm ở những đất tự do; ông nghĩ rằng Cộng Sản sẽ tự hủy trên thế giới, **tự nó sẽ tan đi**, nhưng ở Việt Nam, cần phải có một sự đồng tâm duy nhất và những hi sinh lớn lao nội ứng ngoại hợp khi nào ông chạm được cái ngòi lửa "*vạn ánh*" để mở đầu cho cách mệnh.

Đây là những nét phác đại cương về hình ảnh của thi sĩ không tên mà từ nay tôi gọi là **nhà cách mệnh bí mật**, đầu ông là một người mới hay một người đã nổi danh từ lúc còn niên thiếu, đầu cuộc khởi nghĩa sắp tới của ông thất bại, hay như người người mong muốn từ gần nửa thế kỷ nay, sẽ nhanh chóng và hoàn toàn thành công, để cho

Thế kỷ sẽ về đây đủ mặt

Đại đoàn viên nước mắt chia ly.

Trong buổi đoàn viên huynh đệ tương thân

Đứng bên nhau trên mát mát quây quần

Kẻ bùi ngủi hối hận

Kẻ bồi hồi kính cẩn

Đặt vòng hoa tái ngộ lên mộ cha ông

Khai sáng kỷ nguyên tã trắng thắm cờ hồng!

Tiếng sáo mục đồng êm ả

Tình quê tha thiết ngân nga

Thay tiếng Tiến Quân Ca

Và Quốc Tế Ca

Là tiếng sáo diều trên trời xanh bao la!

Gặp lại nhau trong tình thương nỗi nhớ mà không phải e dè sợ sệt công an đến xích tay ngày mai. Nối lại sợi dây vô hình giữa lịch sử và hiện tại. *Tã trắng thắm cờ hồng*, sự trong sạch và ngây thơ của con người xé bỏ chủ nghĩa máu của cộng sản. *Tiếng sáo mục đồng thay tiếng Tiến Quân Ca*, hòa bình thanh tịnh đuổi hết bóng dáng của chiến tranh, đầu là với nước ngoài hay với đồng bào ruột thịt. *Tiếng sáo diều trên trời xanh bao la thay Quốc Tế Ca*, một tinh thần đại đồng mới, hợp với lẽ thiên nhiên của trời đất, sẽ xua đuổi những chủ nghĩa đế quốc trá hình trong những quốc tế đảng đoàn, bất kể là Đệ Nhất, Đệ Nhị, Đệ Tam hay Đệ Tứ.

Nếu có một người nổ lên một tiếng pháo lệnh, dựng lên một lá cờ **ĐẠI NGHĨA**, hô lên một lời hợp với ước nguyện thâm kín của **DÂN TỘC** và

LỊCH SỬ, thì trăm người như một, toàn dân Việt Nam, con cháu của Thánh Gióng và Nguyễn Huệ, sẽ vươn mình lên, nhổ tre bên lề đường, nhất tề xông ra để tiêu diệt cho đến vỉnh cử cái giống man rợ tàn ác đã biến giang sơn của tổ tiên thành một cái nhà tù chưa từng thấy trong lịch sử của ta cũng như trong ký ức của loài người. Cái khí thế ấy, chỉ có **NGƯỜI DÂN** bé nhỏ và câm lặng như cậu bé làng Gióng, Phù Đổng Thiên Vương, mới có được: vì chỉ có dân mới thực là Thiên-Vương, vua trời trong nước Việt Nam của ta từ thời huyền sử lập quốc đến nay. Khi dân đã tung cửa xuống đường, thẳng tiến đến những lâu đài cung điện của bạo quyền thì chiến xa của chúng cũng phải dừng lại trước khí phách của một người, các bùa chú và hiệu lệnh của chúng sẽ mất linh, bộ đội của chúng sẽ bừng tỉnh một giấc mê khủng khiếp và trở lại thành dân như các cha mẹ và anh chị em đang ngàn ngạt tiến đến từ mọi ngã đường. Chỉ trong một buổi, một chốc lát, một giây phút, **NGỌN LỬA CHÍNH KHÍ** của dân sẽ đốt cháy thành khói bốn mươi tám năm tàn bạo của mớ giấc nước đã học những kinh sách tà quỷ, dựa vào thế lực hùm beo, dùng những khí giới tận diệt của người ngoài truyền cho để phá nát tình người trên cõi đất Việt Nam an lành.

Nhưng cho đến khi có **MỘT NGƯỜI** xuất hiện thì người dân vẫn chỉ là đứa trẻ nhỏ trơ trơ ba năm không nói, ba năm không khóc không cười. Trong cái địa ngục trần gian là Việt Nam xã hội chủ nghĩa, một manh nha đi lệch hàng, một tiếng kêu không phải là hoan hô hay đá đảo theo hiệu lệnh, đều đưa đến ngục tù, đói lạnh, dây dọa thể xác và tiêu hủy tinh thần, không có hi vọng và đường lối giải thoát. Chẳng có tội gì cũng có thể bị, nữa là có một ngón tay giơ lên hay đôi môi mấp máy. Vậy thì ai? ai? **AI?** Trong đầu mỗi người Việt Nam và tất cả những người Việt Nam còn có một chút Việt Nam trong máu — và những người này càng ngày càng nhiều trong quốc dân Việt Nam — từ bao nhiêu năm nay chỉ có một câu hỏi ấy, một đại từ hỏi ấy, ngắn, gọn, rõ ràng, nhưng vô định, không ai biết là **AI?**

Cho đến giờ phút này, người viết những giòng này cũng không biết và không có câu trả lời. Giả thì nhiều, thôi không đếm, thôi không nhận diện, thôi không chỉ tên nữa đã từ lâu, và lòng nhiều khi đã nguội lạnh như cái xác. Thực thì chưa thấy. Dầu chỉ một lần. Dầu chỉ một người. Ôi,

ngày xưa ở cổ Hy Lạp có một ông già gàn tên là Diogene. Ông tuy không viết sách để lại, nhưng được truyền tụng cho đến đời nay rằng đã thấp lên một ngọn đèn và cầm nó đi khắp kinh thành Athen. Người ta hỏi ông *Tại sao lại thấp đèn đi giữa ban ngày, mỗi ngày trong suốt một đời*. Câu trả lời của ông là *Ta đi tìm MỘT NGƯỜI*. Ông Diogene sống cùng thời với Aristote, là triết gia có một hiểu biết bao trùm trời đất trong buổi ấy; lại cũng trong thời của A-lix-son Đại Đế (Alexandre le Grand) đệ nhất thiên tài quân sự trong lịch sử loài người. Vậy mà thấp đèn lên đi tìm cả đời vẫn chưa thấy được một ai xứng đáng với cái danh hiệu ấy: **MỘT NGƯỜI**.

Trong lịch sử, mỗi chu kỳ chỉ có một người. Lịch sử Việt Nam mở đầu có một người, là Đinh Bộ Lĩnh mà tôi thường gọi một cách kính cẩn là người du côn đã dùng cờ lau mà thống nhất nước Đại Cồ Việt. Đời Lý có một người, là khối thiên sư đã dựng một Lý Công Uẩn để lập ra một truyền thống chính trị lấy đạo từ bi làm nền móng. Đời Trần, có Trần Hưng Đạo là người tài trí có một sức kiên cường mà trong lịch sử loài người chỉ gần đây mới có được một người gần sánh kịp là Winston L.S. Churchill. Đời Lê, Người có tên là Nguyễn Trãi, văn võ toàn tài, hiểu trung trọn vẹn, đã giúp minh chúa khôi phục giang sơn và làm sáng lại nền văn hóa của dân tộc. Cuối đời Lê có một người mặc áo vải, họ Nguyễn, tên Huệ đã hiên ngang đứng lên quét những bọt bèo rác rưởi trong nước kip thời để hất bật đoàn quân chiếm nước gốc Trung Quốc của nhà Mãn Thanh ra khỏi lịch sử Việt Nam. Trong cuộc đời đã hơn sáu mươi năm của tôi, trải qua trong sự đau xót dân tộc ba tầng địa ngục, mỗi tầng một sâu thẳm và một kinh hồn hơn, thời Pháp, thời Nhật và thời Cộng Sản, tuy không có được cái dũng cảm của nhà hiền triết Hy Lạp đốt đèn lên để tìm người, nhưng lúc nào cũng ao ước, chờ mong; thấy người hàng triệu, có gặp cả một vài vị đại trí và rất nhiều anh hùng, nhưng vẫn chưa được hội ngộ với **MỘT NGƯỜI**. Hiểu được rằng trong thế giới ngày nay, trước mắt ta, sau sự sụp đổ trong một sớm một chiều của một chủ nghĩa lớn và một siêu cường quốc, thì trí tuệ thâm sâu không đủ, mà còn phải có đức và có đạo mới có thể vá lại được trời cho con người được sống hòa bình thanh thản. Và riêng ở nước Việt Nam, để hàn gắn lại những vết thương phủ tạng, để gây lại được lòng tin ở tương

lai, để lập lại chính nghĩa trong và của lịch sử dân tộc, phải có **một người** đã thông suốt tư tưởng đích thực Việt Nam, đã vững bền với những nguyên lý của văn hóa dân tộc, và đã đau khổ rất nhiều nhưng không bao giờ chạy trốn, đã thất bại rất nhiều nhưng không lúc nào đầu hàng, cho đến ngày toàn dân toàn thắng trong vinh quang.

Nhà cách mệnh đã viết và gửi tập thơ không-đề cho quốc dân Việt Nam là người như thế nào? Tôi đã nói và xin nói lại một lần nữa cho rành mạch để khỏi có sự hiểu lầm và phỏng đoán phiến phức. *Tôi không biết*, không những vì biết một người khó lắm. Trong trường hợp này, không phải là khó không thôi, mà là không có thể. Tôi chưa bao giờ gặp ông, hoặc nếu có trong quá khứ, thì cũng chỉ là ngẫu nhiên, không phải ông với tư cách là ông, mà cũng không phải là tôi với tư cách *tôi*.

Ở đây tôi chỉ mở một VỤ ÁN VĂN.

Vụ án nào cũng vậy, mở ra với một nghi ngờ. Công lý chỉ có khi nào vụ án kết thúc với sự sáng tỏ của sự thực.

Đây là một công án, không phải là một công án thiên, mà là một vụ án liên quan đến toàn dân Việt Nam, liên quan đến một sự kiện công khai là một cuốn sách đã được công bố, và là một vụ án lịch sử được đưa ra trước công luận và công tâm của toàn thể nhân loại.

Để đưa nó đến cùng, tôi phải cố gắng tìm cho ra nhân vật ở đầu câu chuyện, tức là thi sĩ vô danh, tác giả của tập thơ vô đề.

Và tôi lại nhắc lại: tôi không biết người ấy. Nếu biết, tôi là người làm chứng. Không biết, nên tôi mới có quyền mở vụ án, như một người buộc tội.

CHÂN DUNG tác giả, tôi đã phác họa ra ở trên. Tôi tránh không trình bày **TƯ TƯỞNG** của tác giả: triết lý, sử quan, phương pháp lý luận, chủ trương chính trị, khuynh hướng tâm tư. Có cả ở trong tập thơ tuy không bộc lộ trực ngôn. Những điều này rất quan trọng để đi tìm căn cước của tác giả. Nhưng trình bày có thể dẫn đến giải thích, tuyên truyền và phê bình. Việc ấy tôi không làm.

Để đi tìm căn cước của tác giả, tôi sẽ tự giới hạn vào những phương pháp khoa học vô tư và khách quan, mà một số độc giả có thể không theo nổi nếu không có một sự cố gắng vượt bậc.

Tôi đề vấn đề nội dung ra ngoài và chỉ chú ý đến hình thức.

Khảo phê văn bản là phương pháp dùng những kỹ thuật tạp biệt nhưng đặt trọng tâm vào sự khảo sát phân tích một bản văn coi như một vật liệu có tính cách lịch sử để phê phán nguồn gốc, xuất xứ, niên hiệu, thực tính, v.v... của văn bản. Tiếng Pháp gọi là *critique textuelle* hay *critique des textes*. Công việc không ăn nhằm gì đến việc phê bình văn chương, *critique litteraire*.

Khoa khảo phê văn bản rất quan trọng với sự khảo phê các văn bản của Thánh Kinh Thiên Chúa Giáo. Sự khám phá thấy những bản cuộn dầy ở những hang động vùng Bể Chết (Dead Sea Scrolls) đã thu hút các nhà khảo phê văn bản đương thời trong một công cuộc lớn mới chỉ bắt đầu.

Việc khảo phê văn bản được đem vào văn chương sử khá sớm. Phần nhiều, công việc chính là xem xét lại bản thảo do chính tác giả viết ra cùng với các bản chính thức đúng nhất. Gần đây, việc xét lại cuốn tiểu thuyết *Ulysses* của J. Joyce và cuốn *À la Recherche du Temps Perdu* của Marcel Proust là hai công trình rất lớn. Trong truyện của J. Joyce, hơn 5000 lỗi nhà in được chữa lại. Trường hợp thứ nhì dẫn đến việc xuất bản lại toàn bộ tập trường giang tiểu thuyết của Marcel Proust, dài thêm cả mấy trăm trang! Ở Việt Nam, việc đi tìm hoặc tái lập một nguyên bản *Đoạn Trường Tân Thanh* tức *Truyện Kiều* của Nguyễn Du đã lưu ý nhiều học giả; một bản viết tay của Cao Chiêm Thị được in lại cùng với bản diễn âm bằng mẫu tự abc. Cụ Bùi Văn Sùng cho xuất bản lại ba bản chữ Nôm đã được lưu hành ngày xưa. Rút cục chưa đến một kết quả nào và chỉ mới rối loạn thêm mà thôi.

Khảo phê cũng có khi là để đi tìm tác giả. Chẳng hạn như ở bên Anh, cho đến ngày nay người ta vẫn chưa giải quyết được một cách chắc chắn Shakespeare, tác giả *Hamlet*, *Othello* và những vở kịch bất hủ mang tên tác giả ấy ở thời Hoàng Hậu Elizabeth. Mới đây, tập thơ theo thể Sonnets của Shakespeare lại gây sóng gió trong văn học giới khi một giáo sư Mỹ tuyên bố rằng hai chữ W.H. ở đầu sách chính là viết tắt tên tác giả William Shakespeare (W.S.) nhưng thợ nhà in đã sắp lằm từ bản in thứ nhất nên thiên hạ đã điền dầy cả mấy trăm năm nay; kết luận của ông đã tạo ra một trận bão trên các báo khảo cứu văn chương và làm cho thiên hạ càng điền dầy thêm.

Ở Việt Nam, vấn đề ai là tác giả của bản dịch

Chinh Phụ Ngâm Khúc cũng tương tự như thế. Giáo sư Hoàng Xuân Hãn đã xét vấn đề một cách thông thái và thận trọng. Ông kết luận rằng bản dịch được lưu truyền phổ thông nhất gần với bản dịch của Phan Huy Ích hơn là bản của Đoàn Thị Điểm và mấy bản linh tinh khác. Đây là công cuộc khảo phê công phu nhất mà tôi được biết trong văn học sử Việt Nam.

Ai cũng biết rằng ở Việt Nam, vấn đề rất phức tạp và khó khăn. Hầu hết các bản thảo đều đã mất, kể cả những bản thảo của nhiều văn sĩ đương thời. Chiến tranh hỏa hoạn không tàn phá bằng sự dùng giấy cũ bồi lọng và làm những giấy, ngựa giấy và hình nhân thể mạng để đốt trong những ngày giỗ tết. Phần lớn còn lại là những bản sao, chép tay hoặc in lại, mà giá trị rất là đáng nghi ngờ vì từ xưa các cụ đã biết rằng "tam sao thất bản", ba lần sao chép lại thì mất bản văn chính!

Đối với tập thơ không đầu đề, tôi rất tiếc rằng không thể có trong tay tập thủ bút mà tác giả đã gửi ra ngoài, có lẽ với giá của một sinh mệnh con người như tôi đã trình bày. Có nguyên tập trong tay, xét giấy, xét mực, xét cách đóng vở, xét bìa, và xét những dấu hiệu không phải là chữ, một chuyên viên về những sự kiện này có thể rút tỉa ra nhiều điều mà ta không thể ngờ được. Vì vậy tôi đề nghị rằng vị nào đang giữ tập thơ viết tay xin đo khuôn khổ cuốn vở và miêu tả nó một cách chính xác, như các sử gia, học giả và thủ thư thư viện và văn khố thường làm. Trong các nước Á Châu, chỉ có người Nhật biết làm những công việc ấy một cách hệ thống; nhờ vậy họ đã đi trước tất cả các lân bang trong sự phát triển kỹ thuật và khoa học. Nếu có thể tôi còn mong rằng một ấn bản *facsimile* có thể được xuất bản. Không cần in nhiều, 500 bản chụp để cho các học giả có thể đọc đúng và sửa lại các bản in là đủ. Trong hiện tại, chỉ có hai bản in chính thức mà khác nhau đã bọn: năm ghi dưới mỗi bài thơ, chữ và dấu và cách ngắt câu trong từng dòng từng vế...

Sau cùng tôi nghĩ rằng bản viết tay phải được giữ gìn, bảo vệ, và không có cách gì bảo tồn một văn bản chắc chắn hơn là gửi nó vào Thư Viện Quốc Hội Mỹ (*Library of Congress*), Thư Viện của Viện Bảo Tàng Anh (*British Museum*) hay Thư Viện Quốc Gia Pháp (*Bibliothèque Nationale*). Các thư viện này có kho tàng trữ những sách cổ của Âu Châu từ những thủ thư

(*manuscripts*) đến những ấn bản đầu tiên của Gutenberg. Sau khi thư viện Alexandria mà A-lich-sơn Đại Đế cho lập nên ở Ai Cập bị đốt phá thì sự giữ gìn những bảo vật tinh thần của quốc gia và nhân loại được nhận lãnh bởi ba nơi này. Chúng ta có thể tin được rằng trong tương lai, ngoại trừ trường hợp một cuộc chiến tận cùng tiêu diệt cho đến mầm mống của sự sống trên mặt đất, thì sẽ không bao giờ lại có một nạn đại diên rò như vụ đốt thư viện Alexandria ở thế kỷ thứ ba (sau) nữa.

* * *

Không có được tập thơ nguyên bản theo thủ bút của tác giả, tôi chỉ có thể quay về đọc và nhìn thấu qua những lời thơ để đi tìm cái bóng của người còn đang phải ẩn mình nơi sa mạc ngoài sự đánh hơi của loài lang sói. Tôi thấy được một bài thơ với một hình thức không-thường

CÂY: Gió tới dạt dào ve vuốt

ĐÊM: Trăng hiền êm muốt thương soi

NÚI: Bâng khuâng mây lướt xoa đầu

LAU: Nước tắm thân hèn ru vỗ

ÂM: Vách đá ngân dài vang lại

TÔI: Chiếu bóng in xù trên bãi.

(1960)

Những câu ngớ ngẩn viết như đang khi ngái ngủ, chẳng có vần (trừ hai câu cuối: *lại, bãi*) chẳng có điệu, và rời rạc, chẳng câu nào dính với câu nào hết. Hay là những câu đầy ý nghĩa mà phải có một cái chìa khóa mới hiểu được. Thơ không ra thơ thì chắc chắn rồi. Nhưng đặt lồng vào tập thơ thì không thể không hữu ý. Đây lại là một lời trung thực nữa. Một điệp văn. Để báo tin gì? Về chỗ ẩn của tác giả để cho các đồng chí tìm đến gặp? Hay về những địa hình và thời điểm của một kế hoạch? Trong tập thơ có một bài đề là *Cây* và một bài đề là *Núi*. Đó là hai bài trong số mười bài biệt lập ra vì có đầu đề, có đội mũ, như tôi viết ở trên. Hai bài này quả là quan trọng, vì tác giả dùng hai hình ảnh này làm biểu tượng đối lập. *Núi* là Đảng Cộng Sản:

*Người * đứng đó cao to giữa loài cây cỏ*

Song ngàn vạn mối lo ngày đêm

chập chờn chực đó

.....

Người nhô lên trong những cơn động đất nhất thời

Thì rồi cũng có thể nhất thời

Người chìm trọn trong những cơn động đất

(1973)

(* *Người* = "Mì", chứ không phải *người*)

Cây là nhà cách mệnh đầu tiên:

Cùng với muôn loài, Ta sinh ra và lớn lên

trong không gian nan rợ

Gốc rễ của ta nằm sâu trong lòng đất dai xử sở

Nhờ ánh sáng mặt trời và những hạt nước mưa

Từ những chất vô cơ ngày đêm

vận hành trong vũ trụ

Ta hút vào nhả ra thành hoa thành nụ

Và lớn lên nhọc nhằn từng vụ

.....

Ta không có giấc mơ, mơ mình

thành loài tượng thụ

Muôn đời trụ với thời gian

Ta chỉ mong sao trên mảnh đất suy tàn

Được góp một phần trái hoa phong phú

Thân mình ta thời gian tự mủ

Những mũi tên thù, những vết dao đâm

Nơi rừng thiêng giam hãm thâm cầm

Hoa trái của ta thâm bầm nở nụ.

.....

(1974)

Có lẽ tôi có thể giảng được sáu câu trên. Giảng chứ không giải, tôi không giải được. Bài này là tác giả giải bày tâm sự của mình giữa vạn vật thiên nhiên. Có một tâm hồn thơ, tác giả nhìn thấy những biểu tượng trong vạn vật, nếu ta nói theo những thi nhân của phái Tượng Hình, *Symbolisme*. Hay nói theo Ch. Baudelaire, tác giả của *Những Đóa Hoa Tội Ác* (*Les Fleurs du Mal*)

La Nature est un temple où de vivants piliers

Laissent parfois sortir de confuses paroles.

L'homme y passe à travers des forêts de symboles

Qui l'observent avec des regards familiers.

Thiên Nhiên là một ngôi đền

Lâu lâu văng vẳng tiếng rền cột cây

Con người qua khoảng rừng đầy

Biểu tượng đầy đó ngó đầy thân yêu.

(Correspondances, Giao Hưởng)

Nhưng, tôi tự hỏi, biết đâu với nhà cách mệnh của chúng ta, mỗi biểu tượng này lại chẳng chỉ một lực lượng hay một yếu tố trong công cuộc vận động cách mệnh. Hoặc giả theo sự vận hành của Thái Dịch, chẳng là một cái nút trong Thiên Cơ, bộ máy của Trời, để chuyển động vũ trụ trong thời gian và thực hiện Thiên Lý, tức là nền công lý tối thượng của Đấng Tối-Cao?

Tôi là tác giả những lời thơ. Cây cũng là biểu

tượng của nhà thơ, hay đúng hơn là định mệnh trong thời thế của ông, vì **Cây**, chữ là **Mộc**, và **Mộc** là một trong năm cái nút của đồ bản ngũ hành tương khắc tương sinh. Tác giả coi mình là **Cây** và trong tâm tư cách mệnh của ông, **Cây** đối lại với **Núi**, là Đảng Cộng Sản. Tôi và **Cây** bao bọc tất cả bài thơ là lòng này, Tôi là cái thân thể bằng xương bằng thịt, **Cây** là cái linh, cái mệnh, cái sự nghiệp lịch sử của Tôi.

Giữa bài là **Núi** và **Lau**. Tôi đã trình bày rằng **Núi** tượng trưng cho Đảng Cộng Sản, rất lớn và rất cao, nhưng lởl xác mà nhỏ đức, cao nhưng mà không sâu trong xã hội và lòng người:

Ta biết người chỉ là chất đá...

... nặng chịch thù lù thô lỗ

Cao mà chẳng chút thanh cao

Nói gì lớn lao đức độ

(*Núi*, 1973)

Còn **Lau** là quốc dân Việt, mang trong lòng cái tinh thần cờ lau **Vạn Thắng** của Đinh Bộ Lĩnh xưa, nhưng vì lầm lẫn nhất thời mà phải cam chịu một phần sống

đáng thương giữa chốn đồng lầy

sậy úa, lau gầy, lạc loài thảm hại.

(*Đồng Lầy*, 1972)

Đêm là tối, là bí mật, ở câu hai ngay sát dưới **Cây**, và là để nói về người đồng chí trong bóng tối âm thầm. Âm là những lời thơ, không phải là thơ phơi ra trong ánh sáng của đời sống công khai, mà là thơ dấu hình, ẩn ý, theo hai cái nghĩa của chữ âm, trong âm thanh, và trong âm thầm, âm ý, hoặc, nếu quý độc giả muốn, côi âm, tức âm ti, địa ngục. Âm đứng sát với Tôi, trong cấu tạo bài thơ.

Trong thơ còn nhiều biểu tượng và giao hưởng khác mà ta chỉ hiểu được nếu mở rộng ra một số sách đương thời, bí mật hoặc đã được thành công khai bởi những bản in mà khi nào cần, tôi sẽ dẫn, nhưng phải xin lỗi các bạn đọc trước vì sự biết hạn hẹp của tôi không quá vài ba cuốn.

Bắt đầu ngược, với câu cuối cùng trước, về Tôi trong thân hình thể xác, mà không ai thấy được, nhưng chỉ thấy chiếc bóng in xù trên bãi. Bóng người rất lớn, rất dài, vì là một người hơn người. Người ấy đi cô đơn, trên bãi vắng, như một bãi biển chiều hôm, (bóng dài ra trăm tượng) hay một sa mạc hoang vu. Đọc một bài khác trong tập thơ, cũng về Tôi: "Tôi đi một mình trong đêm trầm / Cửa đóng âm thầm, phố vắng thênh thang". Cũng không thấy con người, chỉ thấy những ý

nghĩ thoáng qua, và cái bóng:

Bóng ngả lênh khênh

Gù gù, tóc bù, thất thểu

Ý nghĩ dằng cay khởi đầu bằng tiếng "Nếu"

hoặc một nghi ngờ bất an:

Gió ngừng hơi

Cây lá nghẹn lời

Không biết giờ này năm tới

Mình còn đi in bóng với cây không.

(1969)

Câu cuối cùng như vậy cũng không khó giải lắm; đó là lẽ tự nhiên, vì nói về một con người bằng xương bằng thịt. Tuy chỉ là một cái bóng in xù trên đám cát cô đơn.

Bây giờ nhìn lên câu đầu, nói về thân thể chứ không phải thân thể, có lẽ khó hơn. **Cây** là biểu tượng, **CÂY**: *Gió tới dạt dào ve vuốt*. May sao, trong một bài khác của tập thơ, ta lại đọc thấy:

Đêm nay cây gió dạt dào

Trăng lu khuất bóng, lòng SAO dạt buồn

Cũng có *cây gió dạt dào*, tưởng là hiểu được ngay, hiểu dễ lắm, té ra không có gì bí hiểm hơn. Vì tình ý một chữ thì thấy được sự "chơi chữ" trong thơ: *Lòng SAO dạt buồn* không phải nghĩa là tại sao lòng ta lại buồn. Vì rằng *trăng lu* (mờ) *khuất bóng* (bị mây che kín không thấy nữa), thì tự nhiên là buồn rồi, việc gì còn phải hỏi tại sao? Thì ra từ *Sao* này là một danh từ, đối lại với *trăng*. Và trong câu lục-bát, có hai cặp đối với nhau mà tôi mạn phép đốt vài giai đoạn luận lý viết ra như sau:

cây sao

::

gió trăng

(Đọc là liên hệ giữa **cây** với **gió** cũng như liên hệ giữa **sao** với **trăng**). Hoặc hoán cải theo toán học, có thể viết:

$$\begin{array}{ccc} \text{cây} & & \text{trăng} \\ \hline & \times & \\ \text{gió} & & \text{sao} \end{array} = 1$$

Nếu tôi không hiểu phương pháp cơ cấu (*structuralisme*) theo Jakobson và Cl. Lévi-Strauss, có lẽ cũng đến tắc tị ở hai câu thơ oái-oăm này.

Nay ta đã biết rằng **Cây** là đối tượng của cuộc đời cách mệnh của tác giả.

Sao cũng lại là tác giả. Chúng ta xem truyện Tàu, như *Tam Quốc Chí*, đều biết rằng các nhân vật lớn đều có “tướng-tinh” mà người giỏi thiên văn có thể nhìn lên trời để xem đang ở vị trí nào, lên hay xuống, lợi hay hãm, thắng hay bại. Như Tư Mã Ý vô-vê biết thiên văn, và Khổng Minh thì “trên biết thiên văn, dưới thông địa lý” lại còn học được thuật an định tướng tinh để dấu cái chết của mình. Thực sự ra thì không những vua chúa hay vĩ nhân mới có tướng tinh, mà ai cũng có một tướng tinh cả, như Phật Tổ Như Lai đã dạy rằng *mỗi người là một vị Phật đang thành*. (Bởi thế cho nên hàng năm nhiều người cúng sao giải hạn lắm! Dĩ nhiên việc làm này chỉ làm béo mấy anh thầy cúng và những thầy chùa mù tịt về Phật Pháp mà thôi).

Tôi phải giảng về chuyện Sao để các độc giả của tôi hiểu tại sao nhà cách mệnh thì sĩ lại có thể là Sao. Không những ông có một tướng tinh, ông còn tự nhận mình đích thực là một *Vì Sao* nữa. Đây là ý riêng thô thiển của tôi. Cũng có thể độc giả cho rằng từ Sao chỉ là một ẩn dụ, nghĩa là một hình ảnh, mỹ từ dùng một cách bóng bẩy. Nhưng hãy nghe đây một bài thơ, trong đó tác giả cũng tự nhận là một *Vì Sao*. Bài thơ này đề là “*Bạch Vân Đàn Họa*”, nghĩa là “giải / đáp thơ mây trắng”.

Là người Việt Nam, ai cũng biết Nguyễn Bình Khiêm, tục gọi Trọng Trình, sống vào một thời cực loạn khi vận nhà Lê đã hết nhưng thế vẫn còn, vì tuy họ Mạc đã tiếm quyền nhưng lòng dân nước vẫn nhớ ân sâu của Đức Lê Lợi đã mấy trăm năm trước, đẩy cờ Nghĩa đuổi quân cướp nước nhà Minh ra khỏi bờ cõi của Đại Việt. Nguyễn Bình Khiêm thấy nhà Mạc chỉ là một nguy triều mà qua lòng người, trời không trao mệnh, nên bỏ đi, lập một cái am ở cao trên sườn núi, tại một nơi chỉ có mây trắng bao quanh. Người ta nói rằng trong cõi tiên đó, ông đã đắc đạo và nhìn thấy hết cơ trời 500 năm về trước và 500 năm về sau. Có một số thơ Nôm đã được đời sau chép lại và ghi là của ông viết, gom lại thành một *Bạch Vân Thi Tập*, nhưng chắc có nhiều sai lầm vì lẫn lộn, có một số bài cũng được chép trong *Quốc Âm Thi* của Nguyễn Trãi. Lại có những lời bí hiểm được khẩu truyền người ta gọi là *Sấm Trọng Trình*, là những lời tiên tri mà để khỏi tiết lộ thiên cơ, ông gói ghém trong những uẩn ngữ siêu nhiên. Hơn nữa, chắc chắn rằng những bài truyền lại khác nguyên bản rất nhiều

nên chân giá trị càng mù mù mịt mịt. Cả đến những bài đã ứng rồi, tôi ngờ rằng người ta cũng đã sửa đi cho hợp với những giai thoại cổ tích. Tuy nhiên, lâu lâu vẫn đồn đi những tin hoang đường rằng có người mới được thần nhân dẫn dắt tìm thấy được vài dòng thủ bút của chính Trọng Trình. Nhưng vận nước suốt từ đời Lê Trung-Hung, khói lửa điều linh gần như không có một ngày ngơi nghỉ, đất nước phân chia mấy lần đổi chủ đổi chúa, tôi tự hỏi đâu là *Sấm Trọng Trình*, có bao nhiêu sách không chính thống thoát được nạn đao binh mà không bị bọn hàng mã quét hồ dán vào đít ngựa giấy để đốt thành tro tàn rồi tung ra thành bụi bay theo chiều gió?

Sấm, từ miệng sang tai, vẫn sẽ lưu truyền cho đến ngày hết sử, nghĩa là hết sự đau thương cho dân tộc.

Bài *Bạch Vân Đàn Họa* như thế này:

Mây lành hiện về cát xây ngai

Điền phá ai người dễ biết ai?

Đừng đình Thái Nguyên ngay trước mắt

Dập đầu Ba Thục chính mang tai.

Thần cơ dẫn dắt đường tam hiểm

Y bát trao truyền vận thất khai

Ngày đến Tiểu Văn Lang sẽ thấy

Ngẩng nhìn Sao Tất sáng phai phai

Tôi xin nói ngay, bài này là bài thứ 6 trong tập *Đạo Trường Ngâm*, tác giả là Lý Đông A. Có nhiều bản đã được in ra ở Sài Gòn, ở Hoa-Thịnh-Đồn, ở California và Âu Châu, Úc Châu. Chúng ta không có lý do gì để nghi ngờ rằng ông Lý Đông A đích thực là tác giả của *Đạo Trường Ngâm*. Thơ của ông hay nhưng ít người hiểu, vì nhiều chữ Hán, nhiều điển tích, và nếu tôi không lầm thì nhiều khi chưa đựng sự biết thiên văn, thông địa lý và hiểu cơ trời của ông.

Như bài thơ này chẳng hạn.

Xin các độc giả đừng nghĩ rằng tôi biết gì về cái biết của ông Lý Đông A. Nếu tôi giảng thơ, thì là giảng văn, giảng nghĩa, chứ không phải là giảng sự tiên tri, mà tôi không có tư cách gì để tuyên bố là sẽ đúng hay sai. Giả thử có ai chết oan thì hãy nghĩ rằng mình đã *vì Đại Nghĩa của dân tộc mà chết*, xin đừng nghĩ rằng tại tôi. Tôi viết cũng đã dài rồi và sẽ vắn tắt, vì cũng nghĩ, sau khi “*đi một mình trong đêm trầm*” rằng “*thôi về ngủ, mặt trời lên sẽ dậy*”.

Bài *Bạch Vân Đàn Họa* viết năm 4824 T.V. (Tuổi Việt, tức Việt lịch), tức là năm 1946, theo phép biên niên của ông Lý Đông A. Đại ý rằng:

1- Đã đến lúc Thánh Nhân ra đời và lập nghiệp trên nước Đại Việt ta. Chữ *cát* có hai nghĩa, một là tốt lành, hai là cát ở sa mạc và ở bãi biển; một chi tiết mà phải ứng rồi mới hiểu rõ.

2- Để gì có ai biết được ai là người sẽ phá **Điền** (田) để cho Thiên Tử ra đời. **Điền** là từ trong *Sấm Trạng Trình*:

Phá điền Thiên Tử xuất

Bất chiến tự nhiên thành

Trong chữ **Điền** (田) là chữ **Thập** (+), phải chăng là “*Thầy Nhân Thập*” trong *Sấm Trạng Trình*. **Nhân** (人) **Thập** là là phần dưới của chữ **Tản** (𢇛) chỉ Thần Tản Viên, tức Sơn Tinh, con rể của Hùng Vương Thứ Sáu theo huyền thoại. Tôi xin lỗi vì đi lạc đề.

3 và 4- Đất xuất phát của Thánh Nhân không xa đâu. **Điền** chữ Hán là: *Thánh nhân nhập Ba Thục xuất Thái Nguyên*.

5 và 6- Giặc nước (Đảng Cộng Sản) sẽ bị tiêu diệt khi bị đưa vào cái thế *tam hiểm*. Ba cái hiểm ấy là gì, ba sự bế tắc (tư tưởng, ngoại giao, kinh tế?) hay con đường được gọi là Tam Hiểm? Bí mật quân sự. Ngày giờ là *vận thất khai*, tức là $7 \times 7 = 49$, năm thứ 49 của chế độ mở đầu bởi Hồ Chí Minh. Tính năm thì là 1994; bài thơ được viết năm 1946. Ngày ấy cũng là ngày *Thánh Nhân trao truyền y bát*, nghĩa là trao truyền lại cho một người đủ sự hiểu biết để gìn đạo.

7 và 8- *Đất Tiểu Văn Lang* là đất thánh bắt đầu một thời lịch sử khác (*mây lành*). *Sao Tắt* trên trời không còn bị u ám nữa và sẽ sáng chói lợi mãi mãi.

Việc sấm truyền tôi để ra ngoài. Ở đây chỉ cần ghi nhớ rằng ông Lý Đông A tự nhận là *Sao Tắt* xuống trần và đến *vận thất khai* thì cơ trời mới cho phép tiêu diệt hết loài “yêu ma” trong sử Việt; lúc ấy, sao Tắt lại sáng chan chan.

Trở lại với bài thơ tối nghĩa của nhà cách mạng thi sĩ không tên. Ông tự ví với cái cây, và cây sẽ được *gió* tới dạt dào vượt ve. Trong một bài khác thì *cây* được liên hệ (hình thức) với *sao*, còn *gió* thì liên hệ với *trăng*. Ở một bài khác nữa, bài “*Tôi Đi Một Mình Trong Đêm Trầm*” tác giả viết:

Một mình đi lững thững

Bụi mưa rơi

Nước mắt cô đơn VÌ SAO khóc trên trời

GIÓ ngừng hơi

CÂY lá ngẹn lời.

Không lang bang, hãy để ý đến *Vì Sao* cô đơn khóc trên trời, nước mắt thành bụi mưa rơi. *Vì*

sao cô đơn này khóc thương người bộ hành lững thững đi một mình trong đêm trầm, phổ vãng. Tác giả khéo đổi chữ /*vi*/ ra chữ /*vì*/ theo một phép dạng vị học (*morphology*) của ngữ pháp Việt Ngữ, giống như /*người*/ đổi thành /*ngươi*/ hay thành /*ngài*/; đồng thời dẫn dắt kẻ dịch đi vào sự hiểu lầm rằng /*vì sao*/ đồng nghĩa với /*tại sao*/! Chuyện văn chương này không lưu ý ta bây giờ. Trong hiện tại ta chỉ thấy *Vì Sao* đang lưu lạc trầm luân dưới trần vẫn có một *Vì Sao* thương nhớ và đêm ngày soi bóng.

Trong đoạn thơ trích này, cũng có *cây* và *gió*; khi *gió* ngừng thổi thì *cây lá* ngẹn lời.

Gió là gì đối với nhà thi sĩ cách mệnh? Tôi nghĩ rằng *gió* chính là cách mệnh. Trong cuốn *Huyết Hoa*, ông Lý Đông A dùng hình ảnh ấy làm ẩn dụ cho cách mệnh, và đặc biệt là *gió dấy* một thành ngữ, rất đặc thù Duy Dân. Định nghĩa: *Làn gió dấy sẽ thổi dạt dào các luồng sóng dấy, sức nước nguồn từ mỗi võ bờ sẽ bằng tất cả cái sức mạnh của các bế tắc thời đại với lượng nước bị ứ tắc mà vỡ lở ra trong một phạm vi qui định bởi sức lực, qui tắc tinh thần nội tại*.

Xin chú ý: 1- từ /*dấy*/ mà tôi đã nêu lên ngay từ đầu bài viết này; 2- từ /*dạt dào*/, mà ta thấy trong bài thơ sáu dòng đang được xem xét.

Chú ý và ghi nhớ, rồi ta lại trở lại bài thơ cũ.

Gió là cách mệnh, vậy còn *Trăng* là gì? Để vấn tắt, tôi nói ngay, *Trăng* là *Nguyệt*, là *Hằng Nga*. Chẳng có gì khó khăn cả, một em nhỏ bắt đầu học Việt Văn. Nhưng không đơn giản như thế đâu. Xin đọc bài “*Hằng Nga đổ xuống hồ ao tối*”, trong đó có ba câu cuối rất thú vị:

Ếch nhái vang lời nhạc hỗn mang

Một VÌ SAO vút xuống thăm làng

Tới bụi gai dây SAO hóa dạng.

Thú vị là vì ếch nhái vang lời là các đảng viên ếch với cán bộ nhái đang hoan hô đả đảo ồm-ộp chí chóe. Còn *Vì Sao* là ai, nếu không là nhà cách mệnh thi sĩ đã nhớ đến thời còn làm người ở kiếp nguyên sơ trong một số làng Việt Nam, nghe thấy tiếng nhạc hỗn mang của loài ếch-nhái, và nhìn thấy bụi gai dây đe dọa sẽ làm đau khổ dân làng liền hóa dạng trong ánh trăng sáng. Để làm người hay thành một con đom đóm soi sáng nhân gian? Có lẽ cả hai.

Còn *Nguyệt* thì phải xem bài “*Nga My Nguyệt*”, trong *Đạo Trường Ngâm*, bài này khó, tôi không dám đòi quá nhiều kiên nhẫn và cố công ở các độc giả mà hùng tâm tráng chí làm tôi rất cảm

động. Chỉ xin cắt ra hai câu, có dính đến vùng thượng du Ba Thục và ngọn suối Thai tức Thái Nguyên:

*Nguyệt đưa chiến sĩ lên non Thục
Nguyệt dẫn anh hùng đến suối Thai*

Hằng Nga và Nguyệt là ai? Cũng là một người mà tác giả nghĩ là từ trên trời xuống để giúp quốc dân Việt mở một trang sử mới:

*Nguyệt với ta chung một cảm hoài
(Cuối cùng, còn một nhân vật nữa, có trong Đạo Trường Ngâm và cũng có trong Tập Thơ Vô Đề, mà tác giả gọi là Sao Viêm Phương:*

*Đóa Hoa Huyết người ta bình thục giấc
Sao Viêm Phương chói lợi mọc trên đài*
tôi không biết có chỉ vào bản thể tinh tú của người gọi là Nguyệt hay Hằng Nga hay không. Vấn đề này ở ngoài vụ án văn chương, nên tôi để sang bên).

Tôi đã giảng theo chữ nghĩa và ngữ-học với rất nhiều lời lẩn quẩn loanh quanh mà chưa đâu vào đâu cả, mới lằng nhằng gần được hai câu. Phần còn lại tôi sẽ giảng thực nhanh, thực ngắn, nghĩa là trốn việc.

ĐỀM: Trăng hiền êm muốt thương soi

Nghĩa đen dễ hiểu, trăng thương mà soi đường cho kẻ đang lặn dạn nơi góc bể chân trời, với một ánh sáng hiền dịu trong đêm khuya. Nghĩa bóng: với những gì độc giả đã hiểu về Nguyệt tức Trăng, xin tùy tiện hiểu.

LAU: Nước tắm thân hèn ru vỗ

Lau là trong quốc dân, những người nghèo hèn đau khổ nhất. Lau cũng là cờ lau, lá cờ Vạn Thắng của Đinh Bộ Lĩnh đã dẹp nạn mười hai sứ quân đem lại nền CỒ cho nước Đại Việt. Nước, trước hết để nuôi lau sậy. Và NƯỚC cũng là Nước, cái siêu thể bao gồm dưỡng dục, che chở, nối kết, "ru vỗ" tất cả nhân tâm, lau sậy cũng như cây cối, bởi một keo sơn là Văn Hóa và bởi một sợi dây vô hình là Lịch Sử chung. Bởi vậy, lau sậy là gốc của nước, lau sậy là toàn dân, chỉ trừ những kẻ cộng tác với thực dân để dây xéo lên lau sậy. Trong thời Cộng Sản, lau sậy cũng là tất cả quốc dân không phân biệt những phân biệt dựng đứng lên bởi chủ nghĩa ấu trĩ Mác-Lê và gạt ra ngoài những ếch nhái chỉ biết kêu ồm-ộp theo lệnh truyền từ Moskova và Beijing (Bắc-kinh) xuống.

Lau là giống cỏ dại, mọc tự do trên những bãi hoang sườn đồi hay ven sông. Tên chữ của lau là lô, lau sậy đã đặt tên cho một dòng sông lớn

thuần túy và hoàn toàn Việt Nam, là Sông Lô hay Lô Giang ở đó lau và người đã sát cánh với nhau để lập một chiến công lẫy lừng trong thời Kháng Chiến chống Pháp. Nhưng *thở chết thì bẻ cung*, xong Kháng Chiến là Đấu Tố, Đảng tiêu diệt những phân tử Quốc Gia trong Kháng Chiến, Đảng khủng bố quốc dân để thi hành kế hoạch

*Đập bằng phá vỡ
Ngàn năm văn hiến ông cha*
và để nô lệ hóa toàn dân trong "một thử sơn hà mê muội"

*Đảng bắt cầm, bắt nói, bắt khóc, bắt cười
Bắt dối, bắt làm, hể răng oán thán
Là tù ngục mực xương độc đoán*
**PHẢI CHĂNG ĐÓ CÔNG LAO HUYẾT HÂN
MẤY NGÀN NGÀY ĐÁNH PHÁP**

NHỮNG NĂM XƯA?

... Bị dầy ải vào vũng đồng lầy
Sậy úa lau gầy, lạc loài thâm hại
nhưng phản tỉnh với "lá cờ lật lọng", sậy lau lại đem lại cái thân hèn về tắm nước và để cho nước ru vỗ lại cái hồn bất khuất của ngàn xưa chờ đợi ngày tối hậu, đất trời nổi gió

*Có những con người giả dui diếc thâm câm
Sông rất thánh và nhìn xa rất tốt
Đã thấy rõ ngày đồng lầy mai một
Con rắn hồng dù lột xác cũng không
Thoát khỏi lưới Trời lồng lộng mệnh mông!
Lẽ cùng thông huyền bí vô cùng
Giờ phút lâm chung quý yêu làm sao ngờ nổi!
Rồi đây
Khi đất trời gió nổi
Tàn hung ơ, bão lửa, trốn vào đâu?*

Bám vào đâu?

*Lũ chúng bây đủ có diên dẫu
Lo âu, phòng bị
Bàn bạc cùng nhau
Chính dám sậy LAU
Sẽ thiêu tất lũ bay thành tro xám!
Học thuyết Mác, một linh hồn u ám
Không gốc rễ gì trên mảnh đất ông cha
Mấy chục năm phá nước, phá nhà
Đã tới lúc lũ tông đồ
phải lòi ra pháp trường tất cả!
Sông bay vẫn tiếc từng nhát dĩa
Tướng loài cây to khỏe chặt đi rồi
Không gì nghi ngại nữa!
Bay có hay sậy LAU gặp lửa
Còn bùng to hơn cả đề, da*

*Những con người chỉ có xương da
Sức bật lật nhào, tung hết!*

(Đồng Lay, 1972)

Bạn có thấy chẳng, *lau sậy* là dân hèn, *lau sậy* cũng là hồn thơ dân tộc, và *lau sậy* là cờ *Vạn Thắng* của quốc dân Đại Việt nhất thống trong một chữ *CỒ*, oanh liệt, huy hoàng, bất chấp và bất khuất.

Nói chuyện văn chương mà chơi, cho thỏa lòng khỏi bốc thành lửa, *sậy ủa lau gầy* là mượn khéo nhưng đổi đi của *Tỳ Bà Hành* mà Bạch Cư Dị đã viết và Phan Huy Vịnh đã dịch sang quốc âm

*Ngã tòng khứ niên từ Đế kinh
Trích cư ngọa bệnh Tâm dương thành
Tâm dương địa tịch vô âm nhạc
Chung tuế bất văn ty trúc thanh
Trụ cận Bồn giang địa dề thấp
HOÀNG LÔ KHỔ TRÚC nhiều trạch sinh.*

(Bạch Cư Dị)

Dịch:

*Từ xa kinh khuyết bấy lâu
Tâm Dương đất trích gôi sâu hôm mai
Chốn cùng tịch lấy ai vui thích
Tai chẳng nghe dân dịch cả năm
Sông Bồn gần chốn cát lằm
LAU VÀNG TRÚC VỎ nảy mầm quanh hiên.*

(Phan Huy Vịnh)

Phan Huy Vịnh tài tình thiên phú; tuy thích thơ Đường nhưng vẫn giữ nguyên vẹn tinh thần Việt Nam, nên bản dịch mới hay như thế. Ngay từ hai câu đầu của *Tỳ Bà Hành* ông đã đem cảnh thu Việt để dịch lời thơ Hán, khéo đến nỗi rằng không một bậc đại khoa nào nhận thấy để trách chê:

*Tâm Dương giang đầu, dạ tiễn khách
Phong dịp dịch hoa, thu sắt sắt*

(Bạch Cư Dị)

*Bến Tâm Dương, canh khuya đưa khách
Quanh hơi thu, lau lách đìu hiu.*

(Phan Huy Vịnh)

Ồi trong đời nay, tìm đâu cho thấy một người Âu học hay Mỹ học cao đến bậc tiến sĩ, tài đến mức đại bút, mà vẫn thấm nhuần cái tinh thần *lau lách* của dân tộc đến như thế!

Tôi muốn viết thêm nữa về *cỏ lau* trong *Truyện Kiều* của Nguyễn Du và của bao nhiêu nhà thơ nhà văn dân tộc nữa, nhưng ngọn lửa trong tâm vẫn cháy phừng phừng, và bắt buộc phải quay lại với bảy câu đầu trong đoạn thơ vừa trích, từ bài Đồng Lay:

*Có những con người già dui diếc thâm cảm
Song rất thánh và nhìn xa rất tốt
Đã thấy rõ ngày đồng lay mai một
Con rắn hồng dù lột xác cũng không
Thoát khỏi lưới Trời lồng lộng mệnh mông!
Lẽ cùng thông huyền bí vô cùng
Giờ phút lâm chung quý yêu làm sao ngờ nổi!*

Ồ hay, là Lý Đông A hay là Nguyễn Chí Thiện đây? Trong hai người, Thái Dịch Lý Đông A và đồng chí Mã Giám Sinh của bè lũ Mai Chí Thọ, ai là người ở năm 1972 đã dám viết ra rằng Đảng Cộng Sản, con rắn hồng, đang muốn *lột xác*? Ông Bùi Tín, người đang làm công việc cô mục đỡ đỡ cho con đỏ Cộng Sản biến thành con rắn tam tài xanh-đỏ-trắng có biết không? và ông ước liệu con rắn đổi mới bộ da có thể thành công trong cái trò ảo thuật giờ thứ 25 này không? Hay nó không giữ nổi được màu xanh-đỏ-trắng, mà lại thành tím, thành vàng như cái xác chết trôi? Trong giờ phút tối hậu đất trời gió nổi, lửa Chính Nghĩa bốc lên từ cọng cỏ ngọn lau khắp nơi nơi trong nước, trồn vào đâu? Bám vào đâu? Có một nước nào trong thế giới loài người kể từ ngày Liên Xô tuyên bố trả Honecker lại cho quốc dân Đức, có một nước nào tôn trọng nhân phẩm sẽ chịu chứa một đám tội đồ với những tội tày đình chống nhân loại như lãnh tụ hôm-qua của nước Việt Nam hay không? *Lau sậy*, mà bọn cuồng tín duy vật đã dây xéo chà đạp trong bảy lần bảy năm dài sẽ bốc lên ngọn lửa trời để biến con rắn đỏ thành tro xám

*Lẽ cùng thông * huyền bí vô cùng*

Giờ phút lâm chung quý yêu làm sao ngờ nổi.

(* Lẽ cùng thông là Dịch Lý và Dịch Số theo câu nổi tiếng nhất của Dịch-Kinh: *Dịch, cùng tắc biến, biến tắc thông*. Đó là biện chứng pháp của Dịch, có ở Đông Phương đã hơn năm ngàn năm nay và sẽ quật lại cái biện chứng pháp thô lỗ của Karl Marx).

Âm từ Vách Đá (cũng là Đáy Vực, là Đại Việt) phát ra và vang lại. Đây là tiếng người, khác với tiếng ếch. Đây là nhạc, là tình người, là nghệ thuật, là hòa bình, là văn minh và văn hóa, là dân chủ và nhân chủ. Âm ngân dài vô tận vô cùng và vĩnh cửu. Âm cũng là tư tưởng và học thuyết Đại Việt. Đọc trong *Đạo Trường Ngâm* của Lý Đông A, ba bài Âm để hiểu cái âm vang lại và ngân dài từ đáy vực trên vách đá (để ý đến đối xứng phụ âm đ-v và v-d):

ĐẠI VIỆT ÂM

Cờ Vạn Thắng, công Thái Bình,

*Hội rồng mây, cơ hiền thánh.
Cúc vũ công, văn trị cảnh vinh quang.
Há một ngày nên được nghiệp vương hoàng?
Bao gan nát óc lầy, đan thanh hàng huyết lệ.
Thuở Hồng Bàng rẽ nước rạch hoang,
Vận nhiều nhưng nằm gai nếm mật.*

.....
*Khóc quỷ thần oanh liệt khí sung tiêu.
Lòng sáng thư ấy bao nhiêu lao khổ.*

(4824 T.V. = 1946)

Đó là cái công trong lịch sử để gìn giữ non sông
và xây dựng tư tưởng văn hóa Việt.

DƯƠNG TỬ GIANG ÂM

*Gió mưa ta cũng một nhà,
Mây quang gió tạnh đã là nghìn xa.
Cây non thức dậy hay chưa,
Tấm lòng Dương Tử đợi đưa tin hồng.*

(4823 T.V. = 1945)

Thái bình thịnh trị là việc ngày xưa. Ngày nay
loạn lạc là thời cách mệnh. Những người cách
mệnh lớp trẻ đã thức tỉnh với trách nhiệm trong
thời cuộc của mình chưa? Tất cả nòi Bách Việt
của khu vực Ngũ Lĩnh Ngũ Hồ (năm núi năm
hồ) dưới sông Dương Tử đang mong tin thành
công.

*Cây con là những thế hệ nối tiếp sứ mệnh của
CÂY.*

ĐỊCH LỘNG DU ÂM

.....
*Tiếng sáo cao, cao vút trên tầng mây,
Nàng tiên xa, xa tít tận ngàn tây.*

.....
*Tai không nghe, nghe thấu tới từng mây.
Mắt không trông, trông suốt đến ngàn tây.
Hồn tái sinh,
Bằngغم nghĩ.*

Sống cả nghìn năm những phút này.
(4822 T.V. = 1944)

Hòa Bình và Mộng Mơ rời khỏi cõi sống của
con người đã trở nên ngoài tầm ước vọng nhưng
riêng ta, ta vẫn thấy rõ và không ngớt tin rằng
có thể lấy lại được tất cả, có thể sống lại được
cả nghìn năm trong một phút này. So sánh với
thơ của thi sĩ không tên:

ÂM, vách đá ngàn dài vang lại

.....
*Sẽ có một ngày con người hôm nay
Vất vung, vất cùm, vất cờ, vất đảng*

.....
Đặt vòng hoa tái ngộ lên mộ cha ông

*Khai sáng kỷ nguyên tã trắng thẳng cờ hồng!
Tiếng sáo mục đồng êm ả
Tình quê tha thiết ngân nga
Thay tiếng Tiến Quân Ca
Và Quốc Tế Ca
Là tiếng sáo điều trên trời xanh bao la!*

(1971)

*Có những con người giả dui diếc thâm cảm
Song rất thánh và nhìn xa rất tốt
Đã thấy rõ...*

(1972)

Tất cả, Tôi, Cây và Trăng, cùng với Lau và Âm
bao vây và công phá Núi trong một trận chiến tối
hậu mà định mệnh, hiển hiện trong những làn
mây Bạch Vân ở trên tầng cao đã được viết ra
trong sách Trời.

* * * *

KẾT LUẬN

Tôi chỉ hiểu có thể và chỉ có thể giảng được
như vậy mà thôi. Một mật thư không phải để cho
ai cũng hiểu cả.

Giảng để làm gì? Chỉ có một mục đích là cố
gắng thử tìm chân tướng của tác giả vô danh.
Biết được tác giả là ai rồi, thì không cần phải hỏi
xem có phải là ông Nguyễn Chí Thiện hay
không? Tôi đã chứng minh trên lời thơ rằng tác
giả tập thơ vô đề chính là tác giả Đạo Trường
Ngâm tức ông Lý Đông A. Tức không phải ông
Nguyễn Chí Thiện. Chấm. Xong. CQFD, *ce qu'il
faut démontrer*, đó chính là điều phải chứng
minh, như ngày xưa người ta viết để chấm hết
lời giảng về một bài toán.

Tôi đã chọn con đường khó là phân tích bài
thơ bí hiểm nhất trong tập thơ vô đề. Và tôi đã
chứng minh rằng cái bóng xù của ông Lý Đông
A ẩn hiện trong lời thơ. Rằng không thể hiểu
được bài thơ nếu không đối chiếu với *Huyết Hoa*
và *Đạo Trường Ngâm*, hai tác phẩm đã xuất bản
của Lý Đông A.

Nếu có thời giờ, tôi sẽ không dựa vào một bài
thơ chỉ có sáu câu, gọi là "thơ" nhưng thơ chẳng
ra thơ này. Tôi sẽ dùng cả tập thơ, 188 bài dài
và 188 bài ngắn. Và đối chiếu với toàn bộ tác
phẩm của Lý Đông A mà các đảng viên cũ của
Đại Việt Duy Dân Đảng đã thu thập, chính biên
và xuất bản ở Sài Gòn (Nhà xuất bản *Giáo Dục*)
năm 1968. Nếu tôi không lầm thì còn nhiều sách
chưa được xuất bản vì đã thất lạc hoặc được coi

là tối-mật-thư, không được lưu hành công khai ra ngoài đảng. Ở một đoạn trên, tôi đã nói rằng tôi không theo phương pháp này vì sợ bị hiểu lầm là tuyên truyền Duy Dân. Vả chăng, mặc dầu rất kính trọng một hệ tư tưởng uyên nguyên sáng giá của một nhân tài hiếm có Việt Nam, nhưng tôi cũng có những chỗ bất đồng, không nói ra thì bị coi là đồng chí, mà nói ra thì hiển nhiên là lạc đề, lệch mục tiêu.

Một phương pháp chứng minh khác mà tôi có thể sử dụng là phương pháp mà một phê bình gia đương thời, ông Mouron đã đề nghị để phân tâm (psychanalyses) một tác giả có một số hình ảnh và ẩn dụ (métaphore, tôi thường dịch là siêu dụ) đặc thù, đôi khi được dùng đi dùng lại với những biến hóa đòi hỏi bởi tình thế và đồng văn. Tỉ dụ như nhà văn Arthur Koestler, rất hay nói đến các con đại hầu (loài khỉ lớn do đó loài người đã xuất phát hai triệu rưỡi năm trước đây) khi thấy những con người đầu tiên nhẩn nhụi, cục mịch và luộm thuộm, thiếu kém những khả năng tinh nhuệ của khỉ, đã tỏ vẻ khinh bỉ những cái thai quái, thai truy, bất thành khí-dạng này; nhưng chúng có biết đâu những con người lúng túng, lầy-bầy, thiếu lông lá ấy sẽ là thủy tổ của con người hiểu biết *homo sapiens* và sẽ làm bá chủ trái đất. Ông Koestler, nhà văn cộng sản phản tỉnh, có ngờ đâu rằng theo một đường lối thất thường của sự di truyền Mendel (*Mendelian heredity*) gọi là sự phản-hóa hay nghịch-truyền (*atavism*) trong giống người *homo sapiens*, đã có tri giác, có tình cảm lại có thể nảy nòi ra một giống người gọi là *homo sovieticus* (người xô viết) với các biến thể như xô-viết Việt Nam, xô-viết Nghệ-Tĩnh mặt mũi tay chân là người nhưng lòng lang dạ sói, coi cha mẹ, anh em, đồng hương, đồng bào là thù địch, phải tiêu diệt cùng với văn minh và văn hóa của tổ tiên! Nhìn sâu vào ngụ ngôn phúng dụ rất tinh vi và đặc sắc Koestler này để phân tâm (psychanalyses) tác giả, ta có thể thấy rằng tuy nhà văn đã phản tỉnh về tính cách phi nhân thuần lý (*rationalité inhumaine*) của cộng sản bonsovíc, nhưng trong thâm tâm ông vẫn còn nuôi cái hi vọng viễn vông bằng quơ rằng, một ngày nào đó sau thế kỷ thứ hai mươi, bằng đường lối sinh học chứ không phải bằng văn hóa và tư tưởng, sẽ xuất hiện từ loài người một loài mới, siêu nhân, vượt lên trên loài *homo sapiens*, mà chúng ta không thể biết trước được sẽ hơn ta đến độ nào.

Nhưng đây là phê bình văn chương và tư tưởng. Trong lúc này, tôi không làm việc phê bình, tôi chỉ làm việc khảo phê văn bản.

Áp dụng phương pháp của Mouron vào việc khảo phê văn bản, tôi sẽ nhặt trong tập thơ tất cả các hình dung tu từ (*figures rhétoriques*) và nhất là các lời ví, tỉ ngôn (*comparaison*), siêu dụ (*metaphore, ẩn dụ*), phúng dụ (*allégorie*)... Và từ các hình dung này, sẽ lọc riêng ra những hình dung hay được dùng nhất (tỉ số lớn nhất), bất thường và đặc sắc nhất mà chỉ riêng có một tác giả dùng mà lại hay dùng, dùng luôn, có khi dùng một cách tối nghĩa vì đã quên đứt đi rằng ngoài mình và có lẽ một vài người bạn rất thân, không ai có thể hiểu nổi hết ý nghĩa. Nếu trước đây những hình dung tu từ của tập thơ chỉ được dùng trong các kinh sách Duy Dân, tôi sẽ đi đến kết luận rằng tập thơ không tên là Duy Dân, nghĩa là của Lý Đông A.

Nói vắn tắt lại, đây là thống kê pháp (*statistique*) hay xác suất khoa (*probabilités*) áp dụng vào bút pháp (*stylistique*) nói chung và ngôn bút (*style*) của một tác giả nói riêng.

Tôi chỉ nêu lên bốn hình dung tu từ rất đặc sắc, trong ngôn bút Lý-Đông-A:

1- *xuân thu*, gốc từ *xuân thu biện chứng* của ông Lý (và cũng là sở quan của ông);

2- *gió*, với nghĩa là cách mệnh, là phong trào quần chúng, với từ ngữ đặc biệt *gió dấy*;

3- *dây*, với nghĩa là thâm sâu và quan trọng nhất, trong tâm lý thì gần như những mẫu cổ-sơ (*archetype*) của nhà phân tích tâm lý K. Jung, trong xã hội thì là những thành phần khổ cực nhất của một cõi nhân gian (không phải là giai cấp vô sản của Các Mác);

4- *huyết hoa* và *huyết nư*, *huyết thai* hay *hoa máu*, *nư máu*, là những từ ngữ đặc sắc Duy Dân, rất xúc tích, rất phong phú, được phát triển nhiều nhất trong cuốn *Huyết Hoa*. Đại khái, đó là cái phần của văn hóa, thành hình trong sự đau khổ chung, và xây dựng lên bằng máu, trong sự tranh đấu của cả quốc dân, bắt đầu bởi *gió dấy*.

Đĩ nhiên là còn nhiều hơn nữa chứ không phải chỉ có bốn. Nhưng tôi nêu lên ở đây chỉ có bốn, vì bốn là quá thừa, chỉ một cũng đủ. Chứng tích, *quí hồ tình*, *bất quí hồ da*. Chỉ một bằng chứng, bằng chứng không thể bác, không thể bẻ được, cũng đủ để làm rõ trắng đen.

Chẳng hạn như *HUYẾT HOA*. Trong tất cả các sách cổ kim của Việt Nam và của Trung Hoa, tôi

chưa từng được đọc thấy từ ngữ này. Trong các sách Âu Mỹ, tôi cũng không thấy một từ ngữ nào có thể dịch ra thành "*huyết hoa*" tức là *hoa máu*. Chỉ thấy có một Lý Đông A. Ông Lý không những đặt ra từ ngữ *huyết hoa*, mà còn đặt ra *huyết thai*, không những đặt ra *huyết thai*, mà còn đặt ra *huyết nư*! Vì trên phương diện ngữ học, *huyết nư* là một từ ngữ có một cấu tạo lai căng, lộn giồng đem một chữ Nôm (*nư*) chấp vào với một từ gốc Hán (*huyết*) theo phép Hình Dạng Học (*morphology*) của Hán ngữ. Tại sao lại không là *huyết lồi*, *lồi* là "*nư hoa*" theo Hán ngữ? *huyết lồi* là "*nư máu*", *huyết lồi* là Hán văn, *nư máu* là ngữ Việt. Ông Lý Đông A là một người rất giỏi Hán văn và tất nhiên là rất sành Việt ngữ, tại sao lại tạo ra một tân từ lố lằng như vậy? Tôi không thể hiểu được trừ phi ông là một nhà tiên tri, biết trước được từ năm 1945 (là năm viết cuốn *Huyết Hoa* theo ông Thái Lăng Nghiêm) rằng đến năm 1992 sẽ có một người minh oan cho ông cái dốt cổ ý này của ông.

Các độc giả có ai chơi tem không? Tiếng Anh gọi là *stamp collection*. Nguyễn Du viết rằng *nghe chơi cũng lắm công phu*, quả như thế. Ngoài những con tem có rất quý vì rất hiếm, còn những con tem phát hành chưa được bao lâu mà đã rất quý vì trên con tem có in làm một điểm gì đó nên bị thu hồi rồi hủy đi: tem ấy, rất hiếm có người được, nên rất đắt giá.

Một bảo vật nữa vô cùng quý giá, là tập *Ngục Trung Nhật Ký (NTNK)* của Hồ Chí Minh, bản in lần thứ nhất. Bản in lần thứ nhất nào cũng quý giá cả, đây là một tác phẩm như *Histoire d'O* của nền văn chương khiêu dâm hiện đại. Nhưng *NTNK*, bản xuất bản lần thứ nhất, có in rành rành ngoài bìa là "1932-1933", mà trong thời gian đó, "Người" còn đang dưỡng sức ở Liên Xô chữa bệnh lao phổi, tháng tháng lãnh lương của đồng chí tổng bí thư Xích-tả-lin, làm sao ở trong tù được, mà làm "thơ trong tù". Vì thế, Đảng đã vội vã thu hồi bản đầu tay ấy để tiêu hủy tuyệt tích. Đó là một thứ bằng chứng không bác được, không bẻ được về sự Hồ Chí Minh đã thối, đã thuổng tập thơ này, mà ông và Đảng đã nhận vơ. Bản in lần thứ nhất của *NTNK* của Hồ Chí Minh chỉ quý về tính cách lịch sử mà thôi. Chính tôi đã được cái may mắn hiếm có nhìn thấy nó bằng mắt thực sự là mắt, tức là mắt thịt, mắt thực, chứ không phải là mơ. Nhìn thấy kẻ tay 1932-1933 đóng khung ở bìa sách.

Và đây cũng là một thứ bằng chứng quý giá và hiếm có như con tem in sai, như cuốn sách lồi đuôi chồn. Bộ từ ngữ *máu* của ông Lý Đông A, *huyết thai*, *huyết hoa*, *huyết nư* (sic!), không thể của ai khác ngoài Lý Đông A.

Những từ ngữ này kết hợp cách mệnh và văn hóa. Muốn hiểu, xin đọc quyển *Huyết Hoa*, nếu biết đọc. Tôi không dám chắc là biết đọc, nhưng cũng liều tóm tắt lại. Lịch sử dân tộc là sự vận động đẫm máu của một tinh thần và một tư tưởng. Đây là thời kỳ đầu tiên tạo thành cái *huyết thai* của văn minh Dục Dân.

Thời kỳ hiện tại là thời kỳ *huyết thai* kết tụ lại thành *huyết nư*, tức là cách mệnh trong ý thức Dục Dân. Khi cách mệnh thành công thì cái *nư Dục Dân* nở ra thành *huyết hoa*, tức là cái *Hoa Dục Dân*. Ba giai đoạn của quá trình ấy đã được tả ra như ở một cái cây.

Ta đọc bài *Cây* (1974), một trong 10 bài có đầu đề của tập thơ *Vỏ Đê*

Cùng với muôn loài, Ta sinh ra và lớn lên
trong không gian man rợ

Gốc rễ của ta nằm sâu trong lòng đất dai xù sủ
Nhờ ánh sáng mặt trời và những hạt nước mưa
Từ những chất vô cơ ngày đêm

vận hành trong vũ trụ

Ta hút vào, nhả ra, thành HOA, thành NỤ.

Chưa hết:

Ta không có giấc mơ, mơ thành loài tượng thụ

Muôn đời trụ với thời gian

Ta chỉ mong sao trên mảnh đất suy tàn

Được góp một phần TRÁI HOA phong phú

Thân mình ta thời gian tự mủ

HOA TRÁI của ta thâm bầm nở NỤ

.....

Còn nữa, trong bài *Đồng Lầy* (1972) cũng là một bài có đầu đề

Nếu chúng ta

Lấy MÁU ĐÀO tươi thắm tưới cho HOA

MÁU ươm HOA, HOA MÁU chan hòa

HOA hạnh phúc tự do vô giá

MÁU cầm thù phun dẫm mới ĐÁM BÔNG.

Tôi ngừng bút ở đây. Những ai có tai xin nghe. Những ai có mắt xin đọc. Nếu vẫn còn một ai — vì tình chăng? vì tiền chăng? — vẫn muốn nhắm mắt bịt tai, hoặc oan trái hơn, trời sinh ra không có mắt có tai, tôi cũng không làm gì hơn được nữa.

Lại có vài kẻ, chưa đọc được hết một phần tư của bài này, tôi chẳng biết có hiểu được hết ý tứ

không, đã vội vã viết thư chửi rủa, rằng theo người nọ, theo người kia, rằng tưởng là có học mà ngu đến thế! Đọc trong tập thơ vô đề, có câu:

Tiếng ếch nhái còn tròng trong cỏ nước

(*Vài Cánh Đơi*, 1954)

lúc ấy tác giả chỉ có buồn thương nhưng chưa giận. Nếu phải chờ đợi thêm năm mươi năm nữa, thời gian ù-lì vẫn "làm khổ con người / Cho dưới ươt khi đột (vấn) reo cười / Trong tối đen đầy dọa" thì có lẽ tôi cũng nổi khùng như thi sĩ mà thốt ra những lời cục cằn, tục tĩu như những câu từ 147 đến 152 của bài *Đồng Lầy*.

Viết bài này, tôi không theo ai. Trẻ, không theo họ Lý, già không theo họ Lê. Tôi họ Trần, và chưa bao giờ tôi đổi họ. Họ Trần là họ gi ở nước Việt Nam, ít ai có học mà không biết. Viết bài này, tôi chỉ có mục đích: **vạch ra những tráo trở trong một sự kiện văn chương để lập ra một bản án:**

Tôi Tố Cáo trước Quốc Dân Việt Nam và Nhân Loại trên toàn thế giới những hành động của Đảng Cộng Sản Việt Nam và Chính Phủ cùng Quốc Hội đã dùng bạo quyền dựng lên một nhân vật tên là Nguyễn Chí Thiện, bắt ông Thiện phải nhận là tác giả một *Tập Thơ Không Đau-Đề* của một người phải dấu tên vì lý do an ninh bản thân.

Lý do của những hành động này không phải chỉ vì trong *Tập Thơ Vô Đề* có những lời phản kháng vạch trần tính cách tàn bạo nghịch nhân quyền và phi công lý của chính quyền Việt Nam từ nhiều năm nay. Chính quyền Việt Nam xã hội chủ nghĩa đã làm như thế là để che dấu thực chất của *Tập Thơ*; *Tập Thơ* là một tuyên ngôn và là một lời kêu gọi khởi nghĩa chống bạo tàn phi nhân và phản nhân loại. Tuy tác giả không đề tên, nhưng tôi đã nêu lên những bằng chứng

trong văn bản rằng ông là một nhân vật cao cấp của Đảng Duy Dân, với rất nhiều dấu hiệu rằng ông chính là ông Lý Đông A, Đảng Trưởng sáng lập ra học thuyết Duy Dân và Đảng Đại Việt Duy Dân năm 1943.

Ông Nguyễn Chí Thiện được chúng tôi xác nhận là *một người có thực* và là *một người vô tội*. Ông cũng là *một nạn nhân*, khóc không dám khóc, cười không dám cười, của Cộng Sản Việt Nam. Chúng tôi yêu cầu công khai và xin Cộng Đồng Quốc Tế ủng hộ sự yêu cầu này, rằng Nhà Nước Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam bảo vệ sinh mạng ông Thiện cho đến ngày công lý hoàn toàn sáng tỏ. Không những tôi không có chút ác cảm nào với một nạn nhân bị bắt buộc phải làm một thi sĩ cách mệnh bất đắc dĩ, tôi còn rất mong rằng ông Thiện được đến các Hội Văn Chương thế giới hay quốc gia đã tỏ lòng hâm mộ tác giả dũng cảm của *Tập Thơ Không Đề*.

Khi đưa ra những lời tố cáo trên tôi không riêng vì ai cả. Voltaire không theo đạo của Calas, Emile Zola không từng biết Dreyfus là ai, tôi từ nhỏ đến lớn ở ngoài Đảng Duy Dân của ông Lý Đông A và không có hân hạnh quen biết ông Nguyễn Chí Thiện. Tôi chỉ vì **lương tâm của một người Việt Nam** và vì **bốn phận là một người** mà đưa ra BẢN ÁN này với LỜI BUỘC TỘI này. Và tôi tin tưởng rằng thế giới bốn tỉ người, mà các nhà kinh tế chính trị bảo là đã bị nạn nhân mãn, không phải là một sa mạc trong đó tiếng gọi của một người từ Đáy Vực vọng ra chín phương bốn hướng mà có thể lại không có tiếng vang trở lại.

Hoa Kỳ, Tháng 6/1992
G.S. Trần Ngọc Ninh

MẶT TRẬN CÁCH MẠNG HỨNG PHỤC VIỆT
FRONT RÉVOLUTIONNAIRE POUR LA RESTAURATION DU VIETNAM
THE REVOLUTIONARY FRONT FOR THE RESTORATION OF VIETNAM

• Alexandria, Virginia

• Phone